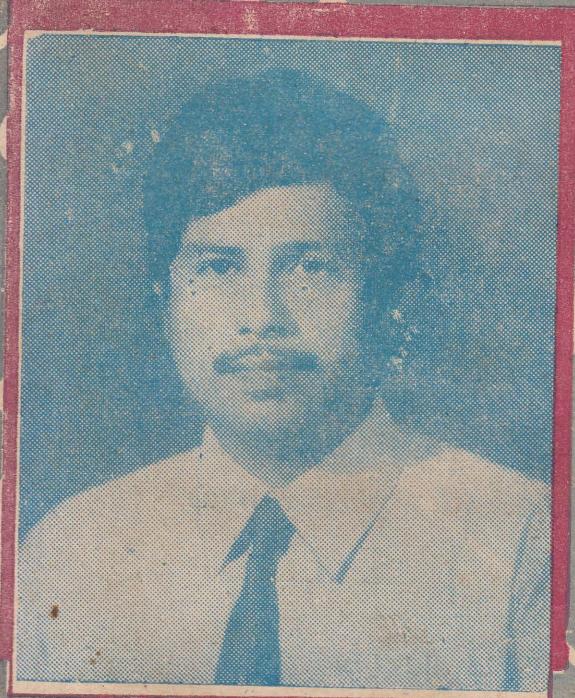

வால்வெள்ளக்கு

மார்ச் 1974

அங்குத்தியா : வால்வெள்ளக்கு எழவா

மூன்று
60 சதம்

ரூபி, இலத்தீய மாத குத்து

தயாராகின்றது

சபா. ஜெயராசாவின்
ஊர் ஒழுங்கை
 (கவிதைத் தொகுதி)

சீக்கிரம் விற்பனைக்கு வருகின்றது.
 இரண்டு மாதங்களுக்கு ஒன்றுக் புதுக் கவிதைத் தொகுதிகளும்
 வெளிவர இருக்கின்றன.

மல்லிகைப் பிரசாரம்
 234 A, கே. கே. எஸ். வீதி, யாழ்ப்பாணம்.

இ. கிழவினாசாமி
 கோப்பாய் வீதி, உரும்பராய்.

உயர்தரமான
தீராட்சைப் பழங்களும்
தீராட்சைக் கன்றுகளும்
 விற்பனையாகின்றன.

தீராட்சைக் கொடி உறுபத்தி செய்ய விரும்பு
 பவர்கள் இவைச் சூலோசனைக்கு நேரிலும்
 கடித முலமும் தொடர்பு கொள்ளலாம்.

‘ஊதுகல் பாருதல்சீக்திரம்-கவி
யாத்தீய ஜியப் கலைகளில்- உள்ளும்
எ-புட்டன்றும் நடப்பவர்-இங்கு
ஏனாலில்கண்டுதுவுள்ளுவார்’

மார்ச்
1947

71

ஒன்பதாவது இணங்க

10-வது ஆண்டு மலர்

10-வது ஆண்டு மலர் தயாரிப்பு வேலைகளைப் பற்றி முன் கூட்டியே தகவல்களைத் தந்துதவுவது அத்தியாவசிய தேவை என் பதற்கமைய இதைச் சொல்லிவைக்க விரும்புகின்றோம்.

இடைக் காலம் நாலு மாதங்கள் இருந்த போதிலும் கூட, என் நாம் இதைப்பற்றி இத்தனை சீக்கிரம் கவனத்திலெடுக்கிறோமென்றால், இந்தப் பத்தாவது ஆண்டு, மல்லிகையின் வாலாற் றில் ஒரு முக்கியத்துவம் மிக்க கட்டமாக அமைகின்றது. இதை நாம் மனப்பூர்வமாக உணர்ந்து செயல்பட வேண்டியதற்கமைய அதனது நினைவைக் கொண்டாடும் நிமித்தமாக 10-வது ஆண்டு மலரை மிகச் சிறந்ததாகவும் கணமுள்ளதாகவும் பெறுமதியிக்கதா கவம் கருக்குத் தீருவூலம் கொண்டதாகவும் அமைக்க வேண்டி அச்சு கருவை ஆரம்பிக்க என்னியுள்ளோம். எனவே இலக்கிய நண்பர்கள் சகலரும் எம்முடன் மலர் சம்பந்தமாக சகல ஒத்து மூழ்ப்பையும் நல்கும்படி பணிவன்புடன் வேண்டிக் கொள்கிறோம்.

- ஆசிரியர்

மணக்கும் ‘மல்லிகை’
கதை, பெயர்,
கவிதை, கட்டுரை,
கருத்து
எல்லாம் ஆக்கியோர்
தனித்துவம்;
பொறுப்பும் அவரே:

மல்லிகை

சூரியிபர் இடாயினிக் ஜீவா
234-A கே.கே.எஸ் வீதி
யாழ்ப்பாணம்
(ஐலங்கை)

‘பவதரனய’

சர்வதேசப் புகழ்பெற்ற ஈழத்து எழுத்தாளரான
மார்ட்டின் விக்கிரமசிங்காவின்

புதிய நாவலான

‘பவதரனய’ (ஞானேதயம்)
கடந்த மாதம் வெளியாயிற்று.

மார்ட்டின் விக்கிரமசிங்கா

கொதம புத்தரைப்பற்றிய இந்நாலை அவர் தமது 84 வது வயதில் வெளியிட்டுள்ளார். வியர்சகர்களிடையேயும், எழுத்தாளர்களிடையேயும் பலத்த வாதப் பிரதிவாதங்களை ஏற்படுத்தியுள்ள இந்நாலைன் இரண்டாவது பதிப்பு வேலைகள் இப்போது நடந்துகொண்டிருக்கின்றன. முதற் பதிப்பு பத்தாயிரம் பிரதிகளும் விற்பனையாகிவிட்டன.

இந்நாலைப்பற்றிய கருத்தரங்கொன்றினை பிரபல சிங்கள எழுத்தாளர்கள் பெப்ரவரி மாதத்தில் கொழும்பில் நடத்தினார்கள்.

— மு. க.

(இதை நிரப்பித் தங்கள் நண்பர்களுக்கு அனுப்புக)

மல்லிகை

நிர்வாகி, ‘மல்லிகை’

234ஏ, கே. கே. எஸ். வீதி,
யாழ்ப்பாணம்.

ஜியா,

‘மல்லிகை’யின் சந்தாராராக என்னைச் சேர்த்துக் கொள்ளுங்கள். இத்துடன் ஓராண்டுச் சந்தாவாக எட்டு ரூபா ஜம்பது சதம் அனுமதிக்கிறேன்.

பெயர்: _____

முகவரி: _____

திகதி

கையொப்பம்.

வாழ்க்கைச் செலவு நெருக்கடியும்

நிரந்தரத் தீர்வுக்கான வழிகளும்

வாழ்க்கைச் செலவு என்றுமில்லாத அளவிற்கு இன்று பாமர மக்களைப் பயமறுத்திவரும் சூழ்நிலையில் இன்று நாம் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கின்றோம். விலைவாசி எக்கக்சக்கமாக ஏறிவிட்டது.

என்னதான் ரசனை இலக்கியவாதிகள் வாதிட்ட போதிலும் கூட, வயிற்றுக்கும் இலக்கியத்திற்கும் நெருங்கிய சம்பந்தமுன்னு என்பதைப் பரிபூரணமாக ஒப்புக் கொண்டுள்ள நாம். இந்தச் சூழ்நிலையில் மக்களின் வயிற்றுக்கு வக்கற்ற நிலை கண்டு பேசாதிருக்க முடியாது.

மக்களுடனும் அவர்களினது அன்றூடப் பிரச்சினைகளுடனும் இலக்கியம் மீறிய, நெருங்கிய தொடர்பு கொண்டிருப்பதினால், நாம் அவர்களின் சூ அடிப்படை ஏக்கத்தைச் சரியாகப் புரிந்து வைத்துள்ளோம்.

அன்றூட உணவுக்கே திக்கித் தினரை பொதுமக்கள், இப்படியான தினசரிச் சூழ்நிலையில் கலை, இலக்கிய ஆக்கங்களுக்குப் பணம் கொடுத்து வாங்கி ஆதரிப்பார்கள் என நம்பவும் முடியாத நிலைமைக்கு உட்படுத்தப்படுகின்றனர் என்பதை நாம் உணர்வு பூர்வமாக நம்புகின்றோம். இதைச் சாதகமாகப் பயன்படுத்தி சமூகத் துரோகிகள் வெறும் வதந்திகளைப் பிரசாரமாக்கிக் கொள்ள வாபம் அடிக்க முனைந்துள்ளதையும் நாம் சுட்டிக் காட்ட விரும்புகிறோம்,

சோஷலிஸ நாடுகளில் இப்படியான உணவு நெருக்கடிகள், பொருளாதாரச் சீரழிவுகள் தலைகாட்டுவதில்லையே, ஏன்?

சோஷலிஸத்தின் பெருமையும் சிறப்பும் அதுதானே!

என்னதான் அரசாங்கம் தற்காலிகமாக இந்த நெருக்கடிக்குப் பரிகாரம் தேட முற்பட்டாலும் இந்தத் தேசிய நெருக்கடி நிரந்தரமாகத் தீர்வதற்கு அடிப்படையான திட்டமொன்று தேவை என்பதே நமது கருத்தாகும்.

அடிக்கடி சோஷலிஸம், சோஷலிசம் எனப் பத்திரிகைகளில் பொதுக் கூட்டப் பேச்கக்கள் வெளிவருவதை விட, சர்வ கட்டத் திலும் சோஷலிஸ நாடுகளுடன் இணைந்து பிளைந்து அணி சேருவதின் மூலம்தான் நமது உணவுப் பிரச்சினை மாத்திரமல்ல, சகல நெருக்கடிகளையும் தீர்த்துவைக்க முடியும் என்பதை உறுதியாக இந்த அரசாங்கத்தின் கவனத்திற்குக் கொண்டு வருகின்றோம்.

கடிதங்கள்

மல்லிகையில் காத்திரமான - பரிமாணவளர்ச்சி தெரிகிறது. மிகவும் மகிழ்ச்சி. திரு. எஸ். சுற்புத்திரன் குறிப்பிட்டதுபோல ஈழத்து இலக்கியப் படைப்புகளை விமர்சித்தல் நன்று. திரு. முரு கானந்தனின் இரு தேச நேச அடிப்படையிலான சந்தாழறை ஆலோசனை வரவேற்கக்கூடியது. வழி செய்வீர்களா?

தங்களது ஒய்வு ஒழிச்சலில்லாத - சமைநிறைந்த கலை இலக்கிய இதழின் பணிக்காகத் தங்களை மாணசீகமாக வெகுவாகப் பாராட்டவேண்டியுள்ளது. ஆனாலும், ஒரு கவலை. ஒரு சிறந்த சிருஷ்டி இலக்கிய கர்த்தா தனது ஆக்கபூர்வமான உணர்வுகளை - வலுவுள்ள சக்தியினை உட்டேதுக்கி, ஒரு பத்திரிகைப் பணியாளனாக மட்டும் இருப்பதுதான் அதிக கவலையை அளிக்கிறது. தங்களது 'அன்னையின் இழப்பு' பற்றிய பகுதியினைப் படித்த எனக்கு: தங்களிடமிருந்து சுயம்பாக பீற்றிட்டு வரும் சிறுகதை இலக்கிய ஆற்றலை இனங்காண முடிகிறது. எனவே, ஆவலும் உண்மையில் அதிகமாகிறது. முடியுமாயின் மாதமொரு சிறுகதை மல்லிகையில் எழுதுங்கள். வசதிப்படாவிட்டால் 'தண்ணீரும் கண்ணீரும்' சிறுகதைத்தொகுதியிலிருக்கிற சிறுகதையாவது மாதமொவ்வொன்றுக் கொடுக்க மல்லிகையில் பிரசரியுங்கள். அது மல்லிகைக்குச் செழுமையே தவிர - சிறுமை அல்ல!

மற்றது பெப்ரவரி இதழில் திரு. கைலாசபதி அவர்களின் தொடர் கட்டுரை முடிவடைவது குறித்து எங்களிடம் அபிப்பிராயம் எதிர்பார்ப்பதாகக் குறிப்பிட்டிருந்திருக்கன். திரு. கைலாசபதி அவர்கள் மிகப்பெரிய விமர்சகர். இன்று அவர் ஒரு நட்சத்திரை எழுத்தாளராகவே பிரகாசிக்கின்றார். அவரது தொடர் கட்டுரையை படிப்பற்காகவும் - கலை இலக்கிய பரிவர்த்தனை செய்வதற்காகவும் மல்லிகையை வாங்கிய சுவைஞர், இலக்கியக்காரர்களை நான் அறிவேன். என்னதான் இருந்தாலும். திரு. கைலாஸ் அவர்கள் பிரச்சினைக்குரிய ஒருவராக கலை இலக்கியத் திடலில் பிரகாசிக்கின்றார் என்பது உண்மை. எனவே, அவரது கட்டுரை சம்பந்தமான கட்டுரைகளையும் மல்லிகையில் பிரசரிக்கச் சந்தர்ப்பம் கொடுத்து - பின் திரு. கைலாஸ் அக்கட்டுரைகளுக்கு பதிலுறுத்தாரம் தரும் கட்டுரைக்கும் சந்தர்ப்பம் மல்லிகையில் கொடுக்கப்

படுமாயின் இதன் நிமித்தம் எல்லோரும் பயன் பெறமுடியும் என்று நம்புகிறேன். மல்லிகைக்கும் பத்திரிகா தர்ம நிலை தெரி யும்தானே!

கிரிமலீ.

பொன். பொன்ராசா.

2

அருமைத்தாயின் பிரிவு...பற்றி அறிய
மிக வருந்துகின்றேன்.

அன்னையின் பிரிவுபற்றி நீங்கள் மல்லிகையில் எழுதியிருந்த நெஞ்சை உருக்கும் வகையில், மிகக் அற்புதமாக இருந்தது. பிரிவுக்கு ஆறுதல் சொல்லாமல் எழுத்துப் பிரமாதம் எனப் பாராட்டுகிறேன் எனக் 'குறை விளங்கவேண்டாம்!' நெஞ்சை யாற்றும் முறையில் வெகு நேர்த்தியாக கட்டுரை அமைந்திருந்தது. தாயின் பிரிவுபற்றி உங்கள் கட்டுரை பேசாததை, வேறு யார் பேசிவிட முடியும்?

டி. கே. சி. தீத்தாரப்பன் அற்ப ஆயுளில் காலமான சமயம், அனுதாபக் கடிதங்களுடே ஒரு இரங்கற்பாவும் இருந்ததாம், அதைப் படித்துவிட்டு, இதுவல்லவா, தமிழ் இதுவல்லவா கவிதை யென டி. கே. சி. ஆனந்தக்குத்தாடினாராம் - மகன் மறைவையும் மறந்து - நான் டி. கே. சி. இல்லை. இருந்தாலும் தாயின் மறைவையும் மறக்கச்செய்துவிட்டது உங்கள் கட்டுரை.

மல்லிகை புதிதாக அச்செய்ந்திரம் வாங்க ஏற்பாடு செய்யும் விபரம் தெரிந்து மிக மகிழ்ச்சியடைந்தேன். மல்லிகை வளர்ச்சி யில் எனக்கு எப்பொழுதுமே அக்கறையுண்டு என்பது உங்களுக்குத் தெரியும்.

மல்லிகை இப்பொழுது எவ்வளவு அச்சாகிறது - ஏஜன்டுகள் மூலம் விற்பனையாகும் அளவுக்கு வளர்ச்சி யிருக்குமென நம்புகிறேன்.

இங்கு மிக முக்கியமான கர்ச்ஜனைக்களோடு நிறையச் சின்னப் பத்திரிகைகள் தோன்றுகின்றன - அதேவேகத்தில் மறைந்தும் விடுகின்றன. சின்னச் சின்னக் கவிதைப் புத்தகங்கள் நிறைய, நிறைய வருகின்றன. கவிதைமீதே வெறுப்பை யுண்டாக்கி விடுமோ என்று அஞ்சம் அளவுக்கு எங்கு நோக்கிலும் கவிதைகள் - மினிக்தவிதைகள்... கணையாழி ஜனவரி வராமல் ஜன-பெப்ரவரி என ஒரே ஷித்திராக இம்மாதம் வந்திருக்கிறது. ஞானரதமும் ரொம்ப மெலிந்து வந்துகொண்டிருக்கிறது. புதிதாக, விளம்பரமாகும் பத்திரிகை களுக்குச் சந்தாக் கட்டவே பயமாக இருக்கிறது.

மல்லிகையும் சின்னப் பத்திரிகைதான் தரத்திலோ, அளவிலோ அல்ல. உயர்ந்த வட்சியத்தின் - கொள்கையின் - 'சின்னம்' மல்லிகை சுஞ்சிகை, வளரும் மலரும் - வாழும்.

ஒட்டப்பிடாரம்

ஷ. குருசவாமி.

‘ரமணி’ என்ற புனைப் பெயர் ஓவிய உலகின் மனதைக் கவர்ந்த பெயர்களில் ஒன்று.

சித்திரத்தை, அவர் வரைந்த எழுத்துக்களைப் பார்த்தவுடனே யே அன்னா ரது முத்திரையை உடன் இனங்கண்டு கொள்ளக் கூடிய தனித் திறமைக்கவர்

இளாஞர்; சிறந்த எதிர்காலத்துக்குரியவர்; படைப்பாளிகளுக்கு மிக மிக வேண்டிவர்.

மல்லிகையின் அட்டைப் பட ஓவியர் இவர் என்பதே இவரது தகைமைக்குச் சான்று.

— ஆசிரியர்

- திக்குவஸ்ஸை கமாஸ்.

ஓவியங்கள் கதைகளுக்கு உயிர்த்துடிப்பை ஊட்டுவதோடு கதை சித்தரிக்கும் பாத்திரம், பகைப்புலம், காட்சிகள் வாசகர் மனதில் பதியச் செய்கிறது என்பதில் தவற்றிருக்க முடியாது.

சிலவேளை எனது கதைகளுக்கு வரையப்பட்டுள்ள படங்களைப் பர்த்துக்கொண்டு ஆதில் நான் ஒன்றிப்போய் விடுகின்றே வென்றால் அது ரமணி யின் படங்களில்தான். இப்படி சொல்லும்போது ஒரு ஓவியன் எவ்வளவு தூரம் வெற்றியடை கிண்ணுகளென்பதை, அப்படைப் பாளியால்தான் மிகத் தெளிவாக உணர்ந்து கொள்ள முடியும் என்ற உண்மையை யாரும் மறுக்க மாட்டார்களென்றே நினைக்கிறேன்.

அப்போதெல்லாம் யார் இந்த ஓவியர் ரமணி? பெரிய பத்திரிகை நிறுவனங்களில் கொழுத்த சம்பளத்துடன் கடமையாற்றுகின்றவரோ என்ற எண்ணாம் தவிர்க்க முடியாது ஏற்பட்டதுதான்.

அன்று..... பலாவி ஆசிரியர் பயிற்சிக் கலாசாலையில் முதல் வருட மாணவனுக்குப் பிரேரங்கித்த முதலாம் நாள் முன்பே தெரிந்த சில நண்பர்களுடன் உரையாடிக் கொண்டிருந்த போதுதான், புன்னகை சிந்தியபடி சாந்தம் ததும்பும் அந்த உருவம் எங்களை நோக்கி வந்து கொண்டிருந்தது.

‘இவர்களான் ரமணி’ இவரது சொந்தப் பெயர் வி. சிவசுப்பிரமணியம்’ அறிமுகப் பட-

லம் நடக்கிறது. திறமையில் மாத்திரமல்ல வயதிலும் முதிர்ந் தவர்தானென்ற என் து என் ணத்தை உடனே மாற்றிக் கொள்ள வேண்டியிருந்தது. மகிழ்ச்சித் துடிப்பில் அந்த ஆற் றல் மிகக் கரத்தை என்னால் விட்டுவிட முடியவில்லை. அவரு டைய அனுபவங்களையிட்டுக் கதைக்க வேண்டும் போலவும் இருந்தது. ஆயி னும் இனித் தொடர்ந்து சந்திக்கும் வாய்ப்பு முழுமையாக இருக்கிறதுதானே என்பதால் கூடவே ஒரு நிம்மதி.

'காலையில் இருந்தே எதிர் பார்த்திருந்தனன்' இதுதான் முதன் முதலில் என் செவிகள் சந்தித்த ரமணியின் குரல்.

முதல் வருட மாணவர்களை, பழைய மாணவர்கள் ஆசிரிய கலாசாலை, பல்கலைக் கழகம் முதலிய இடங்களில் எதிர்பார்த் திருப்பது எதற்காகவென்று தெரியுந்தானே...? அத்த டைய முதன்மைத் திமிர்களைத் தாண்டிய அக்குரலில் ஒரு புலமை நெஞ்சின்துணை முதல் நாளி வேயே கிடைத்துவிட்ட பூரிப்பு எனது மெய்யெலாம் பரவியது.

அதைத் தொடர்ந்து எந்த வேளையிலென்றாலும் எத்தனை முறையென்றாலும் தனக்கேயுரித் தான் புன்னகையை உதிர்த்த படிதான் செல்வார். நானும் கூட எப்பொழுது கலாசாலை நேரத்தில் ஓய்வு கிடைக்கிறதோ, அப்பொழுது நுண்களைப் பகு தியை ஒருமுறை நோட்டப்பட்டு அங்கும் பாடவேளையல்லாமலி ருந்தால் ரமணியை நெருங்கி விடுவேன். நன் பர் அங்பு ஜவஹர்ஷாவும் கூடவே வந்து விடுவார். பிறகென்ன? பரஸ் பரம் கருத்துப் பரிமாறல்களும்

அனுபவ வெளிப்பாடுகளும் தான்.

கொழும்பிலிருந்த காலத் தில் சில பத்தராசிரியர்கள் நாலைந்து கதைகளைத் தூக்கித் தந்து, விருப்பமானதொன்றுக் குப் படம் கீறித் தருமாறு தந்துவிடுவதாகவும் இதனால் மிகுந்த ஆர்வத்துடன் அனுப்பும் குறிப்பாக இளம் எழுத்தாளர்களின் நிலையை எண்ணிப் பார்க்கத் தவறுகிறார்களென்றும் அவர் சொல்லும்போது, ஒரு பத்திரிகாசிரியன் எவ்வளவு பொறுப்புணர்ச்சியுடன் நடந்துகொள்ள வேண்டுமென்ற கருத்தை ரமணி அனுபவ வாயிலாகச் சொன்னது இன்றுகூட பத்திரிகாசிரியர்களுக்குப் பொருத்தமானதுதான்.

இன்று நேற்றல்ல, கடந்த பத்தாண்டுகளாக ஒவியத் திறமையை, பத்திரிகைத் துறையோடு பிணைத்துப் பணிபுரிந்து வரும் இவர் இதுவரை சுமார் நாறு புத்தகம், சஞ்சிகைகளுக்கு அடைப்படம் வரைந்துள்ளார். அநேகமாக எல்லா சமுத் தமிழ் தெசியப் பத்திரிகைகளிலும் 'தவஸ்', வீரகேசரி வெளியீடுகளிலும் படம்வரைந்து வருகின்றார். குறிப்பாக நவீன பாணித் தமிழ் எழுத்துக்களையும் சித்திரங்களையும் பத்திரிகை, சஞ்சிகைகளில் அறிமுகப்படுத்தயதும் ரமணி என்றே சொல்ல வேண்டும்.

இதை எழுதும்போது, அண்மையில் திக்குவல்லை எழுத்தாளர் சங்கம் வெளியிட்ட 'பூ' ஞாபகம் வருகின்றது. அதன் உள்ளடக்கத்தைப் பாராட்டிய வர்களின் எண்ணிக்கையைவிட மிக அதிகமானார் நேரிலும் கடிதழுலமும் அதன் அடடை

யைத்தான் பாராட்டினார்களென்ற செய்தி இதைப் படித்தபின்புதான் ரமணிக்குக் கூடத்தெரியவறவாம்.

‘பஞ்சமர்’ வெளிவந்த புதிதில், அதன் அட்டையைப் பார்த்தவுடனே ஒருவர், ‘என் இந்த முகங்கள் இவ்வளவு ஆவேசமாக இருக்கின்றன?’ என்று கேட்டதாக மன்னார் நன்பரொருவர் சொன்னார். *போராட்ட உணர்வு கொண்ட தாழ்த்தப்பட்ட மக்களை டானியல் சித்தரித்துள்ளார். அதைத் தானே ரமணி அட்டையில் தீட்டியுள்ளார்’ என்று அவரிடம் கேட்டேன் நான்.

அதிகமேன் கடந்த பல வருடங்களாக ‘மல்லிகை’ அட்டையை அலங்கரித்து வருவது இவரது நவீன படங்கள்தானே.

‘மல்லிகை அட்டையா? அது ரமணிதான் வரைய வேண்டும்’ என்று திரு. டொமினிக் ஜீவா வாய்விட்டுச் சொல்வார். ‘ஆழத்தின் முதற் தரமான ஓவியர் அவர்’ என்று ஓவியக் கலைஞரான ‘சிரித்திரன் — சுந்தர்’ கூட பலத்தடவை மனந்திறந்து கூறியுள்ளார்.

இத்தனைக்கும் இவர் ஒரு சிற்பக் கலைஞரும் கூட என்பது பலருக்குத் தெரியாமலிருக்கலாம். என்ன இருந்தாலும் இங்கு கலைஞர்களுக்கு ஏற்ற சன்மானங்களும் கெளரவங்களும் அளிக்கப்படுவதில்லையென்ற உண்மையை ‘சில வேளை நான் அட்டைவரைந்த புத்தகங்களை நானே வாங்கிப் பாதுகாக்க வேண்டியுள்ளது’ என்று கூறும் பொழுது அறிந்துகொள்ள முடிகிறது. இந்த நிலைமை எப்போது தான் மாறுமோ?

இருநாள் கையில் ‘கணையாழி’ யுடன் நடந்துகொண்டிருந்தேன் நான். எதிர்ப்பக்கமாக கைக்கிளில் வந்தவர், நிறுத்தி இறங்கி என் கையிலிருந்த சஞ்சிகையை வாங்கி அட்டைப் படத்தைப் பார்த்தவர் ‘இத்தகைய நவீன ஓவியங்களை ஈழத்துச் சஞ்சிகைகளும் வெளியிட வேண்டும். இத்தகைய படங்களை வாசகர்கள் இரசிக்கச் செய்ய வேண்டுமல்லவா?’ என்று கேட்டவாறே பக்கங்களைப் புரட்டத் தொடங்கினார்.

இடையிடையே அவரது கவனம் புதுக்கவிழைதகளில் படிவதை நான் அவதானிக்கத் தவறவில்லை. ‘ஆழமான விடயங்களைக்கூட மிக அழகாகப் புதுக்கவிழைதகளில் எழுதுகிறார்கள். ஈழத்தில் கூட நிறைய வெளி வருகின்றன’ என்று தனது கருத்தைக்கூட அப்போது கூறி வைத்தார்.

இயற்கையான கலைத்துவம் கொண்ட ரமணி அத்தோடு மாத்திரம் நின்றுவிடவில்லை. நூண்களைக் கல்லூரியில் பயின்று, தனது ஆற்றலை நெறிப்படுத்தி ‘டிப்ளோமா இன் ஆட்’ இல் முதற்தரத்தில் சித்தியடைந்த தைத் தொடர்ந்து, தேதி யநூதனசாலையில் தயாரிப்பு உதவியாளராக மூன்று வருடம் கடமையாற்றியுள்ளார்.

மல்லாகத்தில் வசிக்கும் இவர் தற்பொழுது ஏற்று கூரிக்கார் மகாவித்தியாலயத்தில் விசேட ஆசிரியராகப் பணிபுரி கிறார்.

ரமணியிடமிருந்து கலையுலகம் இன்னும் நிறைய எதிர்பார்க்கிறது. இந்த எதிர்பார்ப்பு நிச்சயம் வீண்போகாது என்றே நம்புகிறேன்.

ஜெர்மன் ஜனநாயகக் குடியரசுக் கதை

சேஷ் ப்ரைட் வெயின்ஹோல்ட்

மு. கனகராஜன்

மத்தியானமாகும் போது
அயலிலுள்ள கூட்டுறவுப் பண
ஸையிலிருந்து வந்த அவளுக்கு
ஃப்ரீமற் - ஜச் சுற்றிச் சுற்றியே
இருப்பதைத் தவிர வேறொது
வும் பெரிதாயிருக்கவில்லை. நிச்
சயமாகவே அப்படியான செயல்
ஒருவனின் தனித்துவத்தையே
தரை மட்டமாக்கி ததான் விடும்.
ஆனால் அவள் ஆழகானவள்கூட
அல்லவே. நான் எவ்வளவோ வா
முயற்சித்தும் அவளிடம் கவர்ச்
கியான எதையும் காணவில்லை.
ஃப்ரீமற் அப்படி எதைக் கண்டு
விட்டான் என்றுதான் புரிய
வில்லை.

அ வளி ன் கட்டையான
முகம், சதைக்கோளமான நாசி
எதையுமே கூறவியலாத நாடியும்
கழுத்தும், முன்னால் தன்
விக்கொண்டு தொங்குவதைப்
போன்ற கீழுதடு..... நிச்சய
மாக அவள் அழகியே அல்ல.
ஆனால் அ வளி ன் ‘உருவம்’,
மோசமானதல்ல. அ வளி ன்
நெளிவு, வலையுக்களைல்லாம்
அந்தந்த இடங்களில் அப்படி

யப்படியே இருந்தன. அதைத்
தான் பலரால் ‘தாள், முடிய
வில்லை. என்றாலும் என்னைப்
பொறுத்த மட்டிலும் எனக்குப்
பெண்களிடம் அக்கறையில்லை.

‘ஃப்ரீமற், உனக்கொரு
விருந்தாளியின்’ அவளைக் கூப்பிட
டுச் சொல்லிவிட்டு, எனது முக
காலியைத் தூக்கியவாறு - அது
கறவை நேரமாதலால் - ஒரு
பகவின் பின்னால் சென்றேன்.

நனு - அதுதான் அவனின்
விருந்தாளியின் பெயர் - ஃப்ரீ
மற்றுடனிருக்கும்போது முடிந்த
மட்டும் தூர விலகிப்போய்
விடவே துரிதப்படுவேன். சினி
மாவில் வரும் காதல் காட்சி
களைல்லாம் எனக்கு அருவருப்
பைத் தருபவை. அதையே
நேரில் காண நேர்ந்தால் அதை
விட மோசமானது வேறில்லை:
ஒருவரையொருவர் தொடா
திருந்தாலும் பரவாயில்லை.

‘நெல்லி’ என்று மாட்டை
முனுமுனுத்து, உட்கார இடம்
எற்படுத்துவதற்காக அதைத்

தன்னினேன் : பல தடவைகள் கொம்புகளால் முட்டினாலும் பசுக்களின்மீது எனக்கு நிறைய பற்றுதலுண்டு.

பால் கறக்கும் கருவியைக் காம்புகளிற் பொருத்திவிட்டு, பால் பீச் சத் தொடங்கவும் நான் எழுந்தேன்.

அப்போது சடுதியாக 'அதை'க் கண்டபோது என்களையே நம்ப முடியவில்லை. —ஃப்ரீமர் தனது முக்காலியில், பசுவின் காம்புகளோடு, ஒட்கார்ந்திருந்தான். அவன் வேலையாயிருக்கும்போது ஒரு சினிமா நகஷ்தரம்கூட அனைது கவனத்தைத் திருப்ப முடியாது—ஆனால் இப்போது அவரோ அவனது தோலோடு சரிந்து, அவனது காதைக் கெளவியவாறு ... நான் நன்றாகவே கண்டேன். ஃப்ரீமர் அதைப் பொருட்படுத்தியதாகவே தெரியவில்லை. அவன் சும்மா, தன் தலையைக் கொஞ்சமாகத்—கன்னின் ஓரத்தால் பார்க்கக் கூடியதாகத்—திரும் பிப்புன்னகைத்தான்—வெகுளிச் சிரிப்பு, சென்ற்றிமெண்டல் சினிமாவில் பார்ப்பிர்களே அப்படி. கொட்டிலுக்குள் அமைதி நிலவினாலும், அவள் ஏதோ சொன்னது எனக்குக் கேட்கவில்லை. பால் கறக்கும் வேலையில் சப்தம் செய்யாமல் நாம் பார்த்துக் கொள்வோம். அப்படி அமைதியாயிருந்தால் பசு அதிக பால் கறக்கும் என்று—ஃப்ரீமர் சொல்லும் கருத்தை எங்கேயிருந்து பிடித்துக்கொண்டானே தெரியவில்லை. எப்படியானாலும் எங்கள் உழைப்புக்கு நாங்கள் அதிகமான பாலையே பெற்றுவருகின்றோம்.

துமிரென் ஃப்ரீமர் சிரிப்பை நிறுத்திவிட்டு தலையை ஆட்டிக் கொண்டான்.

'இல்லை..... நான் வரமுடியாது' என்ற வாறு அவன் ஏதோ சொன்னன்.

அப்போது அவள் சமாளிக்கத் தொடங்கினான், எங்களின் சூலை சில வேலைகளில் மெதுவாக ஒரு கோப்பை பாலுக்காக வருமே அப்படி. அது தன்னை நம் கால்களில் உராயும், வேண்டியது கிடைக்குமட்டும் சிறுங்கிக்கொண்டும், காலால் பிராண்டிக்கொண்டும், 'மியாவ்' என்றவாறுமிருக்குமே. ஒரு தடவை அது ஃப்ரீமர்றின் தோளிற் தாவி தன் தலையை அவனது முகத்தோடு தேய்த்தது. அதெல்லாம் அவனுல் சங்கக் முடியாதவை; எனவே அதைக் கழுத்துப் பிடியில் அள்ளி எடுத்து வெளியில் வீசி ஏறிந்துவிட்டான்.

எப்படியானாலும், அதை விட மோசமாக நடந்துகொண்டாலும் அதே கைங்கரயத்தை அவன் சுனுவக்குச் செய்யவில்லை. அவன் வெறுப்பில் தலையை உலுப்பிக்கொண்டான்.

அவனும் சரியான நேரத்தில் நிறுத்திக் கொண்டாள் என்றே நினைக்கிறேன். வேலையிலீடுபட்டிருந்த அந்த நேரத்தில் எதையாவது அவன் விட்டெறிந்திருப்பான். அவன் எப்படியானவென்று எனக்கல்லவாதெரியும். அவள் தன் செயலைத் தொடர்ந்திருந்தால், அவன் சிடுசிடுப்பின் உச்சத்துக்கேபோவதை என்றால் ரசித்திருக்க முடியும். ஆனால் ஃப்ரீமர் தன்மனதைத் திடப்படுத்திக் கொண்டு விட்டானென்றாலோ, ஒரு கோவேறு கழுதையைப் போலத் திடமாக— எதையும் வேண்டுமென்றேகூட பொருட்படுத்தாமல் இருக்கக்கூடியவன்தான்.

பிறகுதான் என் வாழ்வின் அந்த ஆச்சரிய சம்பவம் நிகழ்ந்தது. ஈன் என் பக்கம் திரும்பினான். இதுவரை அவள் என் பிரசன்னத்தை மிக ஆர்வமாகவே கவனித்திருப்பாள்.

உங்களால் தாக்குப்பிடிக்க முடியாத தருணம் எப்போது என்பது பெண்களுக்குத் தெரியும்.

'கம் ஆன், ஃரைடர், நீங்கள்தான் கொஞ்சம் பேசுங்களேன்' — அவள் என்னை நோக்கி இமைகளைப் படிப்பதைக்குக் கொண்டு கூவினான்.

வேறெந்த மனிதனும் இப்படியான நேரத்தில் தளர்ந்து துவண்டே போவான்; நானே சாதாரணமாயிருந்தேன் - முக்கியமாக என் பெயரைச் சொல்லிக் கூப்பிடுவதையே வெறுப்பவன் நான்.

'ஓ! உனக்குப் புண்ணியம் கிடைக்க ஃரைடரை விட்டு விடு; உனக்கு அவனிடம் 'சான்ஸ்' கிடைக்காது' இப்படி ஃப்ரீமர் கூறினான். அவன் சொன்னதுதான் உண்மையும் கூட. எங்கள் கொட்டிலில் அன்று பேசப்பட்ட ஒரே உண்மையும் அதுவாயிருக்கலாம்.

ஆனால் ஈனு தன் செயலை விட்டுவிட்டதாக எண்ணுவீர்களானால் அது தான் தவறு. அவள் ஒரு பெரிய கதையையே என்னிடம் கூறினான் அயல்கிராமத்திலுள்ள தன் தோழியின் கல்யாணக் கொண்டாட்டத்திற்குத் தன்னையும் ஃப்ரீமர் -ஜெயும் அழைத்ததையும், ஆனால் அன்று மாலை ஒரு பசு கண்று ஈனலாம் என்றதால் அவனால் யரமுடியவில்லையாம்..... என்றெல்லாம் அவள் சொன்னான்.

முடிவில் அவனுக்குத் துணையாக நானே வரவேண்டுமென்றான்,

'ஃப்ரீமர் நீ அவவுடன் போ' இப்படிச் சொன்ன நான், அவனுக்கு 'நான் இங்கிருந்து அந்த நேரத்தில் யாரையாவது உதவிக்குக் கூப்பிட்டுக்கொண்டு பசுவைக் கவனிப்பேன்' என்றும் உறுதியளித்தேன்:

ஃப்ரீமர் -ஜெ நான் நன்றாக கவே புரிந்து கொண்டிருக்கின்றேன். இந்த மாட்டுக் கொட்டில் தன்னுடையதைப்போலவே அவன் வேலை செய்கிறான். எங்களாலும் அவனில்லாமல் சமாளிக்க முடியாது.

'நீ அவவுடன் சென்றால், அவள் நன்றாக நடந்துகொள்வாள் என்று நான் நம்புவேன்' நான் சொன்னதற்கு ஃப்ரீமர் இப்படிச் சொன்னான்.

பின், அரைமணித்தியால் தர்க்கங்களுக்குப் பிறகு அவள் தன் வார்த்தைகளால் 'நான் போகிறேன்' என்று என்னைச் சொல்லச் செய்தாள். நான் ஏன் சம்மதித்தேன் என்றே புரியவில்லை. நான் சிறிது அமைதியாயிருக்க வேண்டும் என்பது ஒலாயிருக்கலாம்.

விருந்து! அந்த மாலையில் காலருக்குள்ளும், 'ரை'க்குள்ளும் பாதி முச்ச அடைப்பட்டதாகவே உணர்ந்தேன். அது மிக மிக ரம்மியமான - கட்டுப் பாடற்ற கொண்டாட்டம்.

எல்லாரும் இலையவர்கள் குடிவைக்ககள் சும்மா வார்க்கப்பட்டன. ஈனு என்னருகில் அமர்ந்திருந்தாள். அவள் என்னையே பார்த்தாள். என்னுடைய கிண்ணம் நீண்ட நேரமாகக் காலியாக்கப்படாததை

யும் கண்டாள். நான் என் உடுக்களைக் 'கடித்துக்' கொண்டபோது அவற்றில் பூஞ்சனம் பிடித்திருப்பதைப்போல உணர முடிந்தது. அதிகமாக எடுத்து விட்டேன் என்பதற்கான அறி குறி அது. ஆனாலும் அவளை எனக்குக் கொஞ்சமும் பிடிக்க வில்லை. முக்கியமாக அவள் புகை பிடித்ததை. பெண்கள் புகைப்பதை என்னால் சகிக்க முடிவதில்லை.

ஆரம்பத்தில் இருந்தே, 'டான்சை' எதிர்பார்க்க வேண்டுமென நான் நிர்ப்பந்திக்கப்பட்டேன். கெந்திக் கெந்தித் துஞ்சுவதெல்லாம் எனக்கு அசட்டுத்தனமாகப் பட்டது. யாரோ ஒரு பிரகிருதி புனித வீட்டிலின் நடனத்தையே ஆட்கொண்டுவிட்டதாகத் தோன்றினால்.

ஈன என் காதைப்பற்றி என்னை இழுத்தபோது, நான் அந்த இழுப்பில் முழுகி..... நான் என்ன செய்கிறேன் என்று உணர முன்னரே அவங்குடன் நானேன் நடனமாடிக் கொண்டிருந்தேன். அவன் காற்றில் மிதப்பதைப் போலிருந்தான் — குறைந்தபட்சம் அப்படி என்னினேன். அத்துடன் அதிக நேரஞ்செல்வதற்கிடையிலேயே அவளை இறுக்கமாகப் பற்றிக் கொண்டிருப்பதை உணர்ந்தேன். அதே உணர்வுடனேயே சொன்னேன்:-

'ஈன நீ மிகவும் மிருதுவானவள்' இப்படிச் சொன்னது நான்தானு?..... இருக்கலாம்.

ஃப்ரீமற்றின் நினைவு ஒரு தடவையேனும் என் மனதில் குறுக்கிட்டிருந்தால் எல்லாமே வேறு விதமாகியிருந்திருக்கும் ஆனால் அப்படியின்றி நான்.

அவளின் கண்களுக்குள் ஊட்டுருவிப்பார்த்தேன்; நான் அங்கே கண்டவை, உணர்ச்சியைக் குறைக்க எதுவுமே செய்ய வில்லை. அதே வேளையில் உங்களத்தின்போதே கழுத்துப்பட்டியைக் கழற்றிவிட வேண்டும் போலிருந்தது. அதற்கு ஈனு உதவியபோது, அவளின் விரல்கள் என் கழுத்தில் பட்டதும். மின்சாரம் தாக்கியதைப் போலிருந்தது.

அடுத்த நடனம் 'ருவிஸ்ட்' எங்கள் கரங்களை இறகுகளாகக் கிக் கொண்டோம். அவற்றிற்கேற்ப கால்கள் நகர்ந்தன. கூர்மையான ஒரு திருட்டுப் பார்வையை ஈனு மீது செலுத்தினேன்; அவனும் என்னைப் பார்த்தாள். அவளின் கண்களினடியில் நிறைய மஞ்சள் கலந்த பிறவுன் புள்ளிகளிருந்தன. அவளின் வாய் நிறைந்து மிருதுவாக..... அத்துடன்..... சரி, சரி, அதைப் பிறகு சொல்கிறேன்.

நள்ளிரவு கடந்த வெகு நேரத்தின் பின்தான் நான் முழுக்கவும் ஈனுவைக் காதலிப்பதை உணர்ந்தேன்.

யாரோ கூச்சவிட்டான் 'எங்களைக் கூட்டிக்கொண்டு போக கார்கள் வந்துவிட்டன்' என்று.

‘நாம் வெளியே சென்றபின் ‘குட்டைப்’ சொல்லிக் கொள்வோம்’ இன்னமும் ஃப்ரீமற்-ஐ மறந்தவாறே இப்படிக் கூறுனேன்.

அவள் தலையசைத்து என்னுடனேயே வந்தான். ஒரு இருண்ட மூலை தென்பட்டது. ஒருவரையொருவர் பார்த்தவாறு நின்றேம்; எதுவும் பேச

வில்லை நான் ஒரு நீண்ட முச்சை உள்ளிழுத்தே; இதயம் துடிப் பதை உணர்ந்தேன். அது அவளை முத்தமிட வேண்டிய வேலை. என் கரத்தை அவளின் தோனோடு வலைத்தேன். அவளின் உதடுகள் வறண்டு கைத்தன சிகரட் புகைத்ததால்; ஆனாலும் அவை என் உதடுகளுக்குள் மலர்ந்தன.

இந்த விநாடியில் நான் ஃப்ரீமர்றின் முகத்தைக் கண்டேன் நிலைவில் — சலனமாக.

‘ஈ னு’ என்றெரு குரல் அழைத்திராவிட்டால் நான் என்ன செய்திருப்பேனென்றே தெரியாது. அது கார் டிரைவராயிருக்கவேண்டும். அவள் என் கரங்களிலிருந்து அகன்றுள். அவளின் கரம் ஒரு கணம் என் கரத்துன் அடைக்கலமாகி, கடைசி வெதுவெதுப்போடு அழுந்தி, பிறகு.....

‘சந்திப்போம் ஃப்ரைடர்’ என்றவாறே அவள் போய்விட்டாள்.

நான் அசையாது ஒரு தூணில் சாய்ந்தேன். தலை சுழன்றது, குடியினல் மட்டு மல்ல. நான் குழப்பமடைந்தேன்.....

‘சே! ஃப்ரீமர் என்னப் பற்றி என்ன நிலைப்பான்? அவன் மட்டில் நான் மோசமாக நடந்து கொண்டேன். ஆனால் அவை சடுதியாக நடந்து விட்டன. சனவும் நானும் ஒருவருக் கொருவர் சொந்தமானவர்கள் என்பதை உணர்ந்தோம்.’

இன்னெரு கார் வந்தது, நானும் போகலாம். பின் சீற்றில் நுழைந்து கொண்டேன்.

உள்ளே ஓரத்தில் இன்னெரு இளைய ஜோடியும் ஒருவர் கைக் கூக்குள் ஒருவராக சுருண்டிருந்தனர், வழிநெடுகே அவர்கள் இன்னெரு சந்தர்ப்பம் கிடைக்காதோ என்றவிதத்தில், தமு விப் பினைந்து, முத்தங்களைச் சொரிந்துகொண்டே வந்தனர். அவர்கள் என்னைத் துப்புறவாகக் கவனிக்கவே இல்லை.

வீட்டிற்கு வரும் வழியில், ஃப்ரீமர்றிடம் சொல்லி மன்னிப்பு கேட்க வேண்டுமென்று மனதைத்த திடப்படுத்திக் கொண்டேன்; அவன் என்மீது ஆத்திரப்பட்டாலும், அடித்தாலும்கூட அது என் கடமை.

காரை கொட்டிலருகே நிறுத்தச் சொன்னேன். இன்னும் ஒரு விளக்கு எரிந்தவாறிருந்தது. கதவு பரக்கத் திறந்து கிடந்தது. பூச்சிகள் பறந்து திரிந்தன. என் கால் ஒரு வைக்கோல் பொதியில் மாட்டிக் கொண்டது.

அப்போது திடீரென உள்ளே அவளின் குரல் கேட்டது:-

‘உண்மையாகவே ஃப்ரைடர் குலாவிவிட்டுத்தான் வருகிறேன்’ அவள்தான் இப்படிச் சொன்னாள். பழக்கக் காய்ச்சிய இரும்பால் நான் தாக்கப்பட்டதைப் போவிருந்தது.

ஃப்ரீமர் அதைக் கேட்டு அட்டகாசமாகச் சிரித்தான்.

‘அவனுடன குலவினும்..... எதையும் சொல் ஆனால் இதையட்டும் சொல்லாதே’ என்றான்.

அவர்கள் கொட்டிலின் பின்னால் வைக்கோல் கட்டுகளில்

உட்கார்ந்திருக்க வேண்டும், ஏனெனில் ஃப்பீமற் களிப்பினால் உருவ்வதைப் போல ஒசை கேட்டது. அவள் ஆத்திரத்தோடு கூறினான்:-

‘உண்மையாகத்தான் சொல்கிறேன்..... அவர் எனக்கு முத்தம் தந்தார்’

‘என்ன?’— என்னால் அவனது முகத்தைக் காண முடியவில்லை, என்றாலும் இந்தக் குரவிலிருந்து அவனது உணர்வுகளைக் கண்டேன்.

‘ஓ..... சம்மா சினுங்காதீர்கள்.....’— அவள் தன் இனியக்ராலால் கலகலத்தாள். ‘இதில் பொருமைப்பட எதுவுமில்லை, எந்தக் குற்றமுமில்லையே’— என்றாள்.

நான் மீண்டும் வெளியே வந்து நகூத்திர வானின் கிழே நின்றேன். நான் எங்கோ போய்க் கொண்டிருப்பதாகவும் ‘இதில் எந்தக் குற்றமும் இல்லையே’ என்ற தாளத்திற்கேற்ப சம்மட்டியால் என் பிடரியில் அடிப்பதாகவும் உணர்ந்தேன். அப்போது எதிலோ மோதிவிட்டேன்; பழைய துடைப்பமா அல்லது ராக்கையா? எதுவானும் முழங்கால் நோவெடுத்தது. பிடரியின் சம்மட்டியடிசட்டென நின்றது. கொட்டி லுக்குள் கேட்டதே அந்தப் பிரகடனத்தைத் தொடர்ந்து நினைத்துக் கொண்டேன்:-

‘நல்ல ஆட்டம் அவள் அவளை வழி நடத்தக் கூடியது; நல்ல வேளை நான் பெண்களில் அக்கறைப் படாதது’. ★

பல்லிகை

ஆசிரியர்: டொரினீசீ ஜீவா

கலை
திலக்கிய
மாதாந்திரம்

யாழில்பாஷாஞ்

சமூத்து இலக்கியம் என்பது ஒரு தேசிய எழுச்சி. இந்தச் சத்திய வேள்வியில் உங்களது பங்கென்ன? இதை நீங்கள் தெளிவாக இந்தக் கட்டத்தில் தீர்மானிக்க வேண்டும். இந்தப் புதிய பயணம் ஆரம்பிக்கப்பட்டதே ஒரு வெற்றி.

இந்தப் பூவுலகை— தன்னம்பிக்கையுடனும் தூய கம்பீரத்துடனும் இடையருத உழைப்புடனும் நோக்குகின்றோம். புதிய பரம்பரையினரை இந் நேரக்கிள் வரவேற்கின்றோம். அதுவே புதிய பாதைக்குருமைவாயில்.

இணக்கம்

முருகையன் —

நீங்கள் எழுதியவை நேற்றே படித்துவிட்டேன்.
காங்கை தனிந்தேன்.

கடவுளோ!

தீங்குமிக்க

சச்சரவு தீர்க்கச் சரியான காகிதம் தான்.
மெச்சுகிறேன், அன்பே, மிக.

சொல்வார் சொற் கேட்டேன்.

சுறுங்காய்ப் பிரிந்து வந்தேன்
நில்லாமற் சட்டென்று நீங்கினேன்,
நல்லாய்

விரித்து முழுதும் விளக்கிவிட்டமர்கள்.
சருத்தொருமை காணல் கடன்.

2 —

இத்தனை காலம் இணைந்தே இருந்துள்ளோம்.
புத்திரரும் பெற்றோம்.

புகழ் பெற்றோம்.

இப்பொழுது

சின்னப் பிழையும், சிறு சில்லறைப் பிசுகும்
என்ன இனிச் செய்யும் என்மை?

எங்கள் இருவருக்கும் எத்தனையோ அக்கறைகள் —

எங்கள் தருமங்கள்,

எங்கள் அறம்,

எங்கள் பணி

உண்டே பொதுவாய்!

உறவாடப் போதியன

கண்டாபின்னும் என்ன கறள்!

ஆயிரந்தான் எங்கள் இடையே இருக்கட்டும்.
பேயர் பிறருக்கேன் பேச்சிதிலே?

வாய்த்து

நன்மை நமக்குப் புரிவாரைப்போல்
வருவார்.

பின் மனத்தில்,

நஞ்சுப் பெருக்கு!

3 —

ஆதலினால் நாங்கள் இணங்குவோம்.
முன்போ

காதலினால் ஒன்று கலந்திருந்தோம்.
மோதலினால்,

வேண்டாது பூண்டிருந்த

வெப்புகளை நீத்துவிட்டேன்.

மீண்டும் வருவேன் விரைந்து.

ஜி. மே. கோஷலா — பஞ்சாப் மாநிலத்தின் பிரதம நீதி யரசராக இருந்தவர், தற்போது சலனப்பட்டத் தணிக்கைச் சபையின் தலைவராகப் பணியாற்றுகிறார். ‘இலஸ்ற்ரேற்றர்ட் வீக்லி ஓவ் இந்தியா’ அகில இந்திய ரீதியில் நடாத்திய சிறுகதைப் போட்டியில் ‘கல்லடைசல்’ என்ற சிறுகதையை எழுதி முதற் பரிசையும், ‘த ஹிந்துஸ்ததான் ரைம்ஸ்’ அகில உலக ரீதியில் நடாத்திய சிறுகதைப் போட்டியில் ‘விளையாட்டு வீரன்’ என்ற சிறுகதையின் மூலம் முதற் பரிசையும், அகில உலகப் புகழையும் பெற்றார். ‘ம காத் மாவின் கொலை’ என்ற புத்தகம் இவருடைய ஆழந்த இலக்கிய, அரசியல், நிதிபரிபாலன அனுபவங்களை எடுத்துக்காட்டிச் சர்வதேச புகழை ஈட்டிக் கொடுத்தது. ‘ஓரு மணவியின் விலை’ என்ற சிறுகதைத் தொகுப்பிலிருந்து ‘தீண்டாமை’ என்னும் இச் சிறுகதை பெறப்பட்டது.

ஆங்கில மூலம்:

ஜி. மே. கோஷலா

தமிழில்:

ராஜ். ஸ்ரீகாந்தன்

தீ

ண்டா

டா

மை

உயர்சாதிப் பிராமண
 குலத்தில் அதி உயர்சாதியைச்
 சேர்ந்தவள் மதிரா ஐயங்கார்.
 அவளுடைய ஒவ்வொரு உயிர்க்
 கலமும், ஒவ்வொரு குருதிச்
 சிறுதுணிக்கைகளும் மனுசால்
 திரத்தில் ஊறிப்போனவை.
 மூவாயிரம் ஆண்டுகள் பழமை
 வாய்ந்த தெய்வ கலாசாரங்கள்
 அவளுடைய உள்ளத்தை வடிவ
 வமைத்திருந்தன. ஆனால் கடவுளே! அவளுடைய உடலோ
 அதிஷ்டமற்ற அவளுடைய
 சகோதரிகளைப்போலவே சதைப்
 பின்டத்தினால் ஆக்கப்பட்டு
 விட்டது. மதிரா மதச் சடங்கு
 களையும், கிரியைகளையும் மிகக்
 கவனமாகக் கடைப்பிடித்து
 வந்தாள். நான்தவருது நீராடி
 அழுக்குடலைச் சுத்திசெய்து,
 நேரம் தவருது பூசைகளையும்,
 பிரார்த்தனைகளையும் நடாத்தி
 வந்தாள். தந்தையாளின் வீட்டிலுள்ள பொருட்கள் யாவற்
 றறயும் தூய்மையாகவும், பரிசுத்தமாகவும் வைத்திருந்தாளே
 ஆனால் அவளுடைய எண்ணங்கள், சிந்தனைகள் ஏதோவொரு
 விரக்கிகலந்த வெறுப்புலகிற்
 சஞ்சரித்தன. ஒரு நல்ல கணவனை, குழந்தைகளை அடைய
 வேண்டுமெனச் சிந்திப்பது
 சாபக்கேடா? இருபத்தெட்டு
 வயதான மங்கையொருத்திக்கு
 ஆடவளைருவனைப் பற்றிய கற்பனைகள் வந்து குறுக்கிடுவதால்
 அவளுடைய பிராமணையம் மாசுபட்டுவிடுமோ? இதுபற்றி எவ்வித முடியிற்கும் அவளால் வரமுடியவில்லை.

அனேக பெண்களை வைத்திருப்பதன் மூலம் ஐயங்கார்கள் தமது உயர்சாதித் தனித்துவத்தை மேலும் உயர்த்தினர். தாழ்த்தப்பட்ட இந்துக்களும், தீண்டத்தகாதவர்களும் இயற்

கையாகவே உடலுரம் பெற்றிருப்பது ஐயங்கார்களின் இச்செயலை உடைத்தெறிந்தது. தத்துவ பூர்வமான அறிவினையும், அறிவு பூர்வமான தத்துவத்தையும்கொண்ட பிராமணர்களால் அதிக தொகைப் பெண்களை வைத்திருக்க முடியவில்லை, ஆனால் குறைந்த அளவு சராசரித் தொகைப் பெண்களை வைத்திருப்பதைத் தவிர்க்கமுடியாதிருந்தது. எனவே மதிராவும் அவளுடைய சிநேகிதிகளும் பெற்றேர்கள் வீட்டிட்டு வேய அலங்காரப் பொருட்களாக வீற்றிருந்து வீட்டு வேலைகளைச் செய்தார்கள்.

தனிமை மதிராவிற்கு மனஊனச்சலைக் கொடுத்தது, வீட்டு வேலைகளைல்லாம் துண்பமிக்க சுமையாகத் தோன்றின. உடலினைப் பினைத்திருந்த விங்குகளை உடைத்தெறிந்து, பெற்றேர் வீட்டிலுள்ள இருட்சிறையிலிருந்து வெளிக்கின்ப அவளது உணர்வுகள் துடித்தன. அவளை விகாரமானவளென்றும் மந்தமானவளென்றும் கூறி தொயார் எப்போதும் ஏசுவாள்; தனக்கேற்படும் தரித்திரங்களுக்கெல்லாம் அவளே காரணமென்று தந்தையார் பழிசுமத்துவார்.

மதிராவைப்போன்ற பெண்ணெருத்தியை வைத்துக் கொண்டு அவர் எப்படி முன்னேற்றங்காணவாம்? தனது மகளை எவருமே மணக்க முன்வராதபோது எப்படி அவரால் காரியாலய வேலைகளைச் சாமரத்தியமாகச் செய்ய முடியும்? அவர்களுடைய ஒவ்வொருசொல்லும் மதிராவைக் குத்திக் கிழித்தன. அவள்ளிருந்து ஒரு பசியின் சுவாலைகள் கொழுந்துவிட்டு எரிந்துகொண்டிருப்

பது கண்களிற் தெரிந்தது. பெற்றேருடைய கோபத்தால் எவ்விதத்திலும் அச்சுவாலையை அணைத்துவிட முடியவில்லை. உடலின் பரிசுத்தம் கெட்டு விடாமல் அடக்க முடியாத ஆசைகளைத் தீர்க்கும் சில வழி முறைகளை அவளுடைய சிநேகி திகள் கூறினார்கள். ஆனால் சுயதிருப்தி முறைகள் முன்பி ஞந்த நிலையைவிட மோசமான நிலைக்கு அவளை இட்டுச் சென்றன. வெற்றொன்ட ஆசைகள் அவளை அலைக்களித்தன. பல கண்ணிகள் வேலைக்காரர்களுடன் தொடர்புகள் வைத்திருப்பன தச் செவியுற்றார். ஓர் ஜயங்கார் விதவை தீண்டத்த காத ஒருவளை ஆசைநாயகனாக வைத்திருப்பதாக வேறுசிலர் பேசிக்கொண்டார்கள். ஆனால் இச்செயல்கள் அவளுக்கு அருவருப்புடின.

ஒருநாள் மதிரா கடைக்குச் செல்லும்போது மாநகரசபைச் சுத்திகளிப்புத் தொழி லாளி சிவா ஒரு பெரிய குப்பைவாளி யைத் தூக்கி வண்டியினுட்ட கொட்டுவதைக் கண்டாள். மதிரா இதற்கு முன்பும் பல முறை அவளைக் கண்டிருக்கிறார். ஆனால் அவளைக் கண்ட மாத்தீரத்தே வீதியின் மறுபுறத்தே சென்று அவனிற் பட்டுவரும் காற்று தன்னைத் தீண்டி மாசு படுத்தாதவாறு விலகிக்கொள்வாள். அவன் கருங்கிக் கசங்கிப்போன தோத்தி ஒன்றிலை அரையிற் சுற்றியிருப்பான், அவனுடைய கரிய உடல் தீண்டாமையின் புகைபடிந்து காணப்படும்.

காலை இலாம் வெய்யிலில் வியர்வை சூரந்த அவனுடைய சருமம் மினுங்கிக்கொண்டிருந்து,

தது. அவளைக் கடந்து கறைப் படுத்தும் எல்லைக்கப்பாற் சென்று அவளை மீண்டும் ஒரு முறை பார்த்தாள். அவனுடைய முதுகுத் தசைகள் மேலுங்கிமுநாக அசைந்துகொண்டிருந்தன. அவளையியாமலே அவனுடைய கால்கள் நகர மறுத்தன. கண்களால் அவளை விழுங்கிக் கொண்டிருந்தாள். பாரமான அந்தக் குப்பைவாளியை வண்டியினுட்ட கவிழ்த்து அதன் அடிப்புறத்திற் தட்டி அதிலொட்டி யிருந்த குப்பையையும் வண்டியினுட்ட போட்டான். வெற்றுவாளியைக் கீழே வைத்துவிட்டு அடுத்த வாளியை எடுப்பதற்காகக் குனிந்தான். திடீரென்று திரும்பிப் பார்த்தபோது வீதியின் அடுத்த பக்கத்திலிருந்து தன்னையே வைக்க கண் வாங்காது மதிரா பார்த்துக்கொண்டிருப்பதைக் கண்டான். அப்போதுதான் மதிரா சுயஉணர்வு பெற்றவளாக விரைவாக அங்கிருந்து அகண்றுள். சிவா தனது வேலையைத் தொடர்ந்தான்.

அடுத்தநாள் மதிரா வீட்டிற் தனியாக இருந்தாள். மாலை உணவைத் தயாரிக்கு மாறு கூறிவிட்டுத் தாயார் அயல் வீடொன்றிற்கு அரட்டையடிக்கச் சென்றுவிட்டாள். மதிரா தனது மனதை ஒருநிலைப் படுத்த முயன்றுகொண்டு வேலைகளைச் செய்தாள். வெளிக்கதவு திறந்து, ஒரு சிறுத்தைப்புவியின் கம்பீரத்தோடும், வேகத்தோடும் சிவா அங்குவந்தான். கதவை உட்புறமாகத் தாளிட்டான். அவன் எதற்காக வந்திருக்கிறான்று மதிராவுக்குப் புரிந்தது, அவனுடைய உடல் உணர்ச்சி மிகுதியாற் பதைப்பதைத்துது, இதயம் வேகமாக அடித்துக் கொண்டது. சிவா

அவனுக்கு முன்னால் வந்து நின்றேன். அவனுடைய முத்தில் எவ்வித உணர்ச்சிகளும் இல்லை. கைகளை நீட்டி. நடுங்கிக்கொண் டிருக்கும் அவளைத் தொட்டு ஒதுக்கிடத்தில் அமர்த்தினான். அவன் நடுங்கினால், மூச்சுத் தினாறியது.

சிவா நிதானமாகவும் விரைவாகவும் எழுந்தான். மதிரா தனது உயர்சாதி அமைவுகளுக்குள் மீண்டும் பிரவேசிக்கமுன் அவன் சென்றுவிட்டான். இக்செயல் அவனுக்குப் பெரிய அதிர்ச்சியாக இருந்தது. நகரசுத்தித் தொழிலாளி சிவா, தீண்டத்தகாத இனத்துச் சிவா— அவளோ ஓர் ஜயங்கார்! ஆனால் இது எவ்வளவு தூரம் நல்லதாக இருக்கமுடியும். அவனுள் இருந்த தாகம் தணிந்ததுபோலவிருந்தது. உடல் முழுவதும் அந்நிறைவின் கிறக்கம் பரவியது. அவனுடைய எண்ணங்கள் சிறகடித்துப் பறந்தன பெருமுச்சு விட்டுக் கொண்டு குளியலறைக்குட்சென்றான். உடைகள் யாவற் றையும் கலைந்து சவர்க்கார மிட்டு நன்றாக அலசினான். தலையிற் தண்ணீரைக் கொட்டி முழுகினான். சிவாவின் ரெவினால் மாசுபடிந்த இடங்களிலெல்லாம் தண்ணீர் தெளித்துவிடுத் தூய ஆடை அணிந்து கொண்டு சமையலறையினுட்சென்றான்.

சிவா மீண்டும், மீண்டும் வந்துகொண்டிருந்தான். மதிரா எப்போ வீட்டிட்டிற் தணியாக இருப்பாளென்பதை அவன் அவதானி த்து வைத்திருந்தான். அவர்கள் ஒருபோதுமே ஒரு வரோட்டாருவர் பேசிக்கொண்டதில்லை. ஒருநாள் இரவு நடுச்

சாமம் வரை அவனுடன் இருந்தான், ஒரு சொற்கூடப் பரிமாறிக் கொள்ளவில்லை. அன்றிரவு சிவா அவனை முத்தமிட முயற்சித்தான். கடும் இருட்டில் எதுவுமே தெரியவில்லை: அவனுடைய முச்சு அவனுடைய கண்ணத்திற் பட்டதும் முத்தைத் திருப்பியபோது அவனுடைய இதழ்கள் அவனுடைய உதடுகளை மென்மையாக வருடிச் சென்றன. உடனே அவன் சிவாவின் பிடியிலிருந்து விடுபட்டு எழுந்தாள். அவன் தடுக்கவில்லை அவன் எழுந்து சென்று ஏழு தடவைகள் வாய் கொப்பளித்தபின் மீண்டும் அவனருகே படுத்தான்:

இதற்குச் சில வாரங்களின் பின்பு கோடைகாலத்தின் முற்பகுதியில் ஒருநாள் வியர்வை ஒழுக சிவா களைத்துப்போய் வந்தான். ‘தண்ணீர், மதிரா’ உரர்ந்த உதடுகளால் முனு முனுத்தான்.

‘தண்ணீரா! ‘மதிரா வினவினால்’ இந்த வீட்டிடில் நீ எப்படித் தண்ணீர் குடிக்கமுடியும்?’

‘நீ சொல்வது சரிதான் மதிரா’ அதற்குமேல் சிவா ஒன்றும் கூறவில்லை:

ஓரு மணித்தியாலமாக அவளுகே அவன் அசைவற்றுப் படுத்திருந்தான். சிவா மீண்டும் வாய் திறந்தான்:

‘தண்ணீர், மதிரா, எனக்குக் காய்ச்சல் அடிக்கிறது. நாவெல்லாம்உலர்ந்துவிட்டது.’ மதிரா அவனுடைய உடல் அனலாய்க் கொதிப்பதை உணர்ந்தாள். தனது அன்பனுக்குக் கட்டாயம் தண்ணீர்

கொடுக்க வேண்டுமென்பது அவனுக்குப் புரிந்தது, ஆனால் அவளால் என்ன செய்ய முடியும்? தீண்டத்தகாத சிவா எப்படி ஒரு பிராமணனின் பாத்திரத்தில் நீர் அருந்தமுடியும்? பாத்திரத்திலிருந்து நீரை அவன் கைகளில் ஊற்றினால் பாத்திரத்திலிருந்து கைக்கும் நீரினாற் தொடர்பேற்பட்டுப் பாத்திரம் மாசுபட்டுவிடும். அதன் பின் அப்பாத்திரத்தை அவளோ, அவனுடைய தந்தையோ உபயோகிக்க முடியாது. பயங்கரமான தர்மசங்கட நிலையிற் கிக்கித் தவித்தாள்.

'தன்னீர்' அவளுகில் அவனுடைய உடல் கொதித்தது. கட்டாயம் அவனுக்குத் தண்ணீர் கொடுக்கவேண்டும். 'நீஎனக்குத் தண்ணீர் கொடுத்தால் நான் இவ்விடத்தைவிட்டு செல்லாம்'. தண்ணீரின்றி என்னால் அசையவே முடியவில்லை. இப்படியேயிருந்தால் காலையில் பிடிபட்டு விடுவோம்'.

மதிராவினால் ஒரு தீர்மான தத்திற்கு வரமுடியவில்லை. சிவாவினுடைய முத்தம் அவனுடைய நினைவில் ஓடிப் பிரகாசித்து வழிசெய்த்தது. அவள் விரைந்து எழுந்து பாத்திரத்தை நீரால் நிறைத்தாள்:

'சிவா, நிமிரந்து படுத்துக் கொண்டு வாயைத் திற' என்றார். தனது வாயை நீரினால் நிறைத்து அவனுடைய வாயினுட் கொப்பளித்தாள். சிவா வெம்மையான அத்திரவத்தை உமிழ்ந்து விழுங்கினான். பாத்திரம் வெறுமையாகும்வரை தனது வாயை மீண்டும் மீண்டும் நிர்ப்பி சிவாவின் உதட்டி னா டே ஊட்டினாள். சிவா மெதுவாக எழுந்து தள்ளாடிய படி அங்கிருந்து அகன்றான.

தீண்டத்தகாதவனின் தீண்டுலினால் ஒரு பிராமணனின் பாத்திரம் மாசுபட்டுவிடாமல் மதிரா காத்துவிட்டாள். ★

புதிய சந்தா விபரம்

ஆண்டுச் சந்தா	8-50
தனிப்பிரதி	-60
இந்தியா, மலேசிய	10-00

(தபாற் செலவு உட்பட)

ஈழத்துப் புதுக்கவிதை

வளர்வு நெறி.

எம். சிறீபதி

நவீன தமிழ் இலக்கியத்தின் பிரிவுகள் யாவற்றிலும் ஈழம் ஈடுபாடு கொண்டு உழைத்து வந்திருக்கிறது. உழைக்கும் போது அது நவீன தமிழ் இலக்கியத்தின் போக்குகளுடன் ஒத்துப்போன அடைவேணோயில் சில சிறப்பான இயல்புகளையும் கொண்டதாக அமைந்த இலக்கிய உருவ உள்ளடக்கங்களையும் அளித்து வந்திருக்கின்றது. பாரதியின் வழிவந்த கவிதை மரபில் இருந்தும் விடுபட்டு தமிழ்க் கவிதை புதுக்திசையில் வராத் தொடங்கியுள்ளது. அவ்வாறு ஆரம்பித்த அக்கவிதை வசன கவிதை என்று ஆரம்பித்து இன்று புதுக்கவிதை என்ற நிலைக்கு மாற்றம் அடைந்துள்ளது. இதனை இந்தப் புதிய கவிதை மரபை ஆதரிப்பவர்களும், எதிர்ப்பவர்களும் ஏற்றுள்ளார்கள். நவீனத்துவம் என்ற போருளைப் பெருமளவுக்கு உள்ளடக்கிய புதுக்கவிதை என்ற பதம் பொதுப்பட பாரதி குறிப்பிட்ட 'நவ கவிதை' வழிவந்த வற்றைக் குறிக்கும் எனினும் சிறப்பாக பரீவேர்ஸ் ப்ரோாஸ் போய்ம் என ஆங்கிலத்தில் வழங்கும் இரு கவிதைப் பிரிவுகளை தொகுத்துச் சுட்டும் பதமாகவே காணப்படுகின்றது என்று பொருள்படும் வகையில்

புதுக்கவிதைக்கு விளக்கம் கொடுக்க முற்படுகின்றார்கள். 'பரீவேர்ஸ்' என்ற இலகு கவிதையில் வசனத்தின் செல்வாக்கு இந்த அளவிற்கு உண்டு, கவிதையின் செல்வாக்கு இந்த அளவிற்கு உண்டு, என்று எல்லாம் வீத அடிப்படையில் அளந்து கூறவும் முற்படுகின்றார்கள். இவ்வாறு மரபு ரீதியாக அனுகுமறையில் இருந்து பெருமளவிற்கு விடுபடாத இந்த விளக்கத்திற்கு எதிரான வேறு விளக்கமும் உண்டு. இன்றைய யுசத்தின் தன்மைகளை - உரைநடை யுகத்தின் இயல்புகளை - அச்ச யுகத்தின் பிரதிபலிப்புக்களை, விஞ்ஞான கண்டுபிடிப்பின் காரணமாக ஏற்பட்ட அனுகுமறைகளை, சொற் செட்டுமிக்க நவீன சுயமான படிம, குறியீட்டு முறைகளை வெளிப்படுத்த உரைநடையையே சாதனமாகக் கொண்ட கவிதையே புதுக்கவிதை என்ற முறையிலேயே அந்த விளக்கம் அமைகிறது.

இத்தகைய விளக்கங்களுக்கு உட்படும் புதுக்கவிதையின் வரலாற்றினை தொடர்ச்சியாக பொதுப்பட (தமிழ்கம், ஈழம் உட்பட) நோக்கும் பண்பு அண்மையில் தொடங்கியுள்ளது.

எனவே சிறப்பாக இந்த புது மரபை அடிப்படையாகக் கொண்ட கவிதை மரபு ஈழத் தில் எவ்வாறு வளர்ந்து வந்துள்ளது என்பதைச் சுட்டுவதே இக்கட்டுரையின் நோக்கமாகும்.

உரைநடையை வரகனமாகக் கொண்டு தமிழகத்தில் தோன்றிய புதுக்கவிதை விகற்

பமாக இன்று கொள்ளும் வசன கவிதை தோன்றி (1937) முன்று நான்கு ஆண்டுகளுக்குள் ஈழத் திலும் வசன கவிதை தோன்றியது என்று கூறலாம். இன்றைய நிலையில் காலத்தால் முந்திய வசன கவிதையாக அமையும் கவிதை கீழே தரப்படுகின்றது.

மக்கள் சக்தி

ஓர் ஒற்றை மனிதனை போல
முச்சு விடில் — மக்களை
ஓர் ஊழிப் பெருஞ் குருவளி வீசிடும்—மக்களே
உக்கிரம் வெடித்திட ஒங்கி உதைத்திடில்—மக்களே
அக்கிரமர் ஆட்சி அழியவே பூகம்பம் பொங்கிடும்:

(17-11-1941)

இது கம்யூனிஸ்ட்டும், முற் போக்கு இலக்கியவாடியும் ஆன கே. ராமநாதன் ஆசிரியராக இருந்த நவசக்தியில் வெளியாகியது. மக்கள் சக்தியை அடிப்படையாகக் கொண்டு வெளிவந்த இக்கவிதைக்கும் தமிழ் நாட்டில் வெளிவந்த கவிதைக்

கும் நிறைய வேறுபாடு உண்டு. ந. பிச்சஸூர்த்தியின் முதல் கவிதை என இனம் காணப்படும் ‘கிளிக்கூடு’ கவிதையில் இயற்கை வனப்புக்கள் பேசப்படுகின்றன. உதாரணமாக இதோ சில அடிகள்.

“அருளின் மடல்கள் குவிந்தன
வானத்து ஐவந்திகள் மின்னின
காவிரி நாணல்கள் காற்றில் மயங்கின”

இவ்வாறு இரு நாடுகளில் இருந்து வெளியாகிய கவிதைகள் ஏன்வேறுபட்டன என்பதை நோக்குவதற்கு முதற்படியாக இங்கு கூறப்பட்ட விடயங்களுடன் தொடர்புடையதான் வினாக்கம் அளித்தல் வேண்டும்.

பாரதியின் வழிவந்த புறக்கவி மரபு உடையக் தொடங்கியது என் என்பதை ஆராய்வது போல என் ஆரம்பத்தில் வசன கவிதையாக நிலை பெற்றது என்பதும் ஆராயப்பட

வேண்டிய அவசியமாகும். வசன கவிதையாக நிலைபெற்றது ஏன் என்பதற்கு சில விளக்கங்கள் அளிக்க முயல்வது ஏற்படையதாகும்.

‘சம்பிரதாயமான யாப்பு முறைகளுக்கு உட்படாமல் கவிதையைக் காணும் புதுக்கவிதை முயற்சிக்கு யாப்பு மரபே கண்டிராத வகையில் அமெரிக்கா கவிஞர் லால்ட் விட்மன் எழுதிய ‘புல்லின் இதழ்கள்’ என்ற கவிதைத் தொகுப்புத்தான் வித்திட்டன. கவிதையில் பார்ட்

சார்த்தமாக எழுத வேண்டுமென்று தோன்றியது. பரீஸில்பரி என்ற சொல்லப்படும் முறையில் எழுத ஆரம்பித்தேன். இது ந. பிச்சமூர்த்தியின் கூற்று ஆகும். இதனை அடியொற்றி நோக்கும்போது இக் கவிதை மரபு பெருமளவிற்கு மேல்நாட்டின் வழி ஏற்பட்ட தொடர்பு என்பது பெறப்படும். இது உன்மையேயாயினும் இது உன்மையின் ஒரு பக்கம்தான். ஏனெனில் வால்ட் விட்மன் கொடுத்த ஊக்கத்தைப் போலவே ந. பிச்சமூர்த்திக்கு கீழை நாட்டியலாளர் ஒருவரும் கொடுத்திருக்கிறார்.' (இவ்விடத்தில் மேல்நாட்டு பரீவேர்ஸ் காரரும் கீழைப் பண்பாட்டின் குரல்களை வெளிப்படுத்தினர் என்பதையும் மனங் கொள்ளுதல் வேண்டும்) அதனை அவர் வார்த்தையில் காண்போம்.

'பாரதியாரின் கவிதைகளில் 'காட்சி' என்ற வசனமைதையைப் படித்தபொழுதும் இதே விதமாகக் (புல்லின் இதழ் களைப் படித்தபோது ஏற்பட்ட உணர்வு) கிளர்ச்சியடைந்தேன்றை, முதலியவற்றின் உதவி இன்றியே தமிழிலும் கவிதை இயற்றி மேல்நாட்டுக் கவிதை எல்லைக்குத் தமிழ் கவிதையை யும் இட்டுச் சென்றுவிட வேண்டும் என்ற தூண்டுதல் தோன்றவே புதுக்கவிதை முறையை சோதனையாக ஆரம்பித்தேன்.

இக்கற்றில் இருந்து பாரதியாரது 'வசன விகற்பங்கள்' வேதப் பொருளை தமிழில் கொண்டு வர முயன்ற முயற்சி களை வசனகவிதையாக ந. பிச்சமூர்த்தி கொண்டார் என்பது தெளிவாகிறது. இவ்வாறு பாரதியாரை முன்னேடியாகக் கொண்ட இடர்ப்பாட்டின் கார-

னமாகத்தான் உண்மையான நலீனத்துவப் பண்புகளை வெளிக் கொணர இலக்கியவாதிகளாலும், சமூகவாதிகளாலும்பயன் படுத்தப்பட்ட வேர்ஸ்லைப்பரி அதே மரபுடன் தமிழில் ஆரம்பத்தில் இடம் பெறவில்லை. ந. பிச்சமூர்த்தியின் பரிசோதனைப் பண்பும், புணவியல் காரராக இருந்த இயல்பும், பாரதியின் 'காட்சி' போன்ற கவிதையில் ஈடுபாடுகளும் தான் அவரை பெருமளவுக்கு இயற்கை வனப்புகளைக் கூறும் வசனகவிதையாளராக்கியது. செம்மையாக யாப்பினை உடைக்கும் இலக்கிய ஈ. வே. ராவாக மாற்றவும் இல்லை. எனவே மரபு பாரதியான கவிதை மரபில் இருந்து உடைப்பாத வசனகவிதையாக மாற்றியது. பாரதி அடிச்சலட்டில் எழுதப்பட்ட வசனகவிதைகள் பாரதியின் வசனகவிதையில் காணப்பட்டதற்கு நல்ல உதாரணங்களாகும்.

பாரதியின் ஈடுபாடு ஆரம்பகால வசனகவிதை நிலைப்பாட்டிற்குக் காரணமாக அமைந்தது போலவே மொழி பெயர்க்கும் பண்பும் இதற்குக் காரணமாக இருந்திருக்கலாம் போலத் தெரிகிறது. அது குறிப்பாக தாகூர் கவிதைகளை மொழி பெயர்க்கப்பட்டபோது ஏற்பட்டவை என்று வரைந்து சூட்டலாம். தாகூர் கவிதைகள் அடிநிலை மக்களால் விளங்கிக் கொள்ளப்பட வேண்டும் என்ற நோக்கத்திற்காக அச்ச யந்திரத்தின் குழந்தையான பத்திரிகை மூலம் வெளிப்படுத்த முயன்றபோதுதான் இது நிகழ்ந்தது. 'தாகூர்' மிருக வெறியைப் பரப்புகிற ஜப்பானியர் புத்தருக்குப் பக்தி செலுத்துகிறார்களாம் என்று குத்தலாகச்

குட்டிக்காட்டி ‘புத்த பக்தி’ என்ற கவிதையை எழுதினார். அதையும், ஆஸ்திரேவியத் தொழிலாளி வர்க்கக் கவிதை ஒன்றையும் தமிழாக்க கே. ராமநாதன் விரும்பினார். அதன்பயனே புத்த பக்தி என்ற வசன கவிதை. இதனைப் போலத் தான் ஈழத்தில் இருந்து வெளியாகிய நவசக்தியிலும் தாகூரின் கவிதைகள் வசன கவிதை அமைப்பில் வெளிவந்தன. எனவே அடிநிலை மக்களுக்கு புரிவதற்கு மொழி பெயர்க்கப்பட்ட கவிதை அடிகளும் வசன கவிதையின் அமைப்பினை நிர்ணயித்தன. (சோவியத் யூனியனில் பிறமொழிக் கவிதைகள் ஆரம்பத்தில் வசனமாகவே மொழி பெயர்க்கப்படுகின்றன என்பதையும் மனங்கொள்ளுதல் ஏற்படுத்தியதாகும்.)

எனவே பாரதியின் ‘காட்சி’ போன்ற வசன விகற்பங்களும், அடிநிலை மக்களுக்காக மொழி பெயர்க்கும் முயற்சியும் தமிழ் வசன கவிதையின் அமைப்பை உள்ளடக்கம் உருவும் என்ற இரு அடிப்படையிலும் பாதித்துள்ளன. தாகூரின் கவிதைகள் உள்ளடக்க நோக்கம் கருதி, அடிநிலை மக்களின் தேவை நோக்கி அமைக்கப்பட்டதால் அதில் நல்ல தெளிவு இருந்தது. இதை என்னும்போது இக்காலத்தின் புதுக்கவிதை ‘சொற்பொறி’ என்று கூறுவது எவ்வளவுதாரம் அர்த்தம் அற்றது என்பது தெளிவாகும்.

இந்தப் பின்னணி முன் சுட்டப்பட்ட தமிழ் கவிதை வசன கவிதை இயற்கை வைப்பைக் கூற இங்கு ஏன் மக்கள் சக்தி

பாடப்பட்டது என்பதை கீழ் புரிய வைக்கும்.

‘மக்கள் சக்தி’ யுடன் ஆரம்பமான புதுக்கவிதை எவ்வாறு வளர்ந்தது; அதனைப் பார்ப்போம்.

நவசக்தி தொடக்கி வைத்த இந்த முயற்சியை ஈழகேசரியும் தொடர்ந்து நடத்தியுள்ளது. 13-6-43-இல் வெளிவந்த ஈழகேசரியில் ‘ஓர் இரவினிலே’ என்ற நீண்ட வசன கவிதையை வரதர் எழுதியிருந்தார். இதன்பின்னர் நவசக்தி தொடக்கி வைத்த இலக்கிய பாரம்பரியத் தினை தொடர்ந்து வளர்த்ததும், பின்னர் ஈழத்தில் தோன்றிய இலக்கிய நெறியை பெருமளவுக்கு வழிப்படுத்தி நவீன ஈழத்து தமிழ்ச் சஞ்சிகையில் பெரும் இடம் வகித்த ‘பாரதி’ யிலும் வசன கவிதைகள் வெளிவந்தன. இது 1946-ஆம் ஆண்டு வெளியிடப்பட்டது. இதில் ‘ஏகாதிபத்தியத்தை அழிக்கக் கவி பாடிய பாரதியார்’ முப்பது கோடி ஜனங்களின் சங்க முழுமைக்கும் பொதுவடமையான ஒப்பில்லாத சமுதாயத்தை ஆக்கவும் கவி பாடினார். அவர்காட்டும் பாடைதயீலே ‘பாரதி’ யாத்திரை தொடங்கியது.’ என்ற பிரகடனத்துடன் கே. ராமநாதன், கே. கணேஷ் என்ற இரண்டு கூட்டாசிரியர்களின் உழைப்பில் வெளிவந்ததே ‘பாரதி’ இதழ் ஆகும். இது பெருமளவுக்கு 1947-ஆம் ஆண்டு நடைபெற்ற பிரசித்தி பெற்ற பொது வேலை நிறுத்தத்தின் பின்னணியாக அமைந்த காலக் குழ்நிலையில் முற்போக்குவாதிகளால் உருவாக்கப்பட்டது என்று கூறுவதே அதன் தன்மையை வெளிப்படுத்தப் போதுமானது. 1946-ஆக்கும்

ஆண்டு ஆவணி மாதம் வெளி வந்த ‘பாரதி யில் ‘பாரதமே வணக்குகின்றேன்’ என்ற கவி தையை வசன கவிதை’ என்று பெயரிட்டே அதன் ஆசிரியர் விஜயன் (கே. ராமநாதன்) எழுதியிருந்தார். அதே இதழில் சிரஞ்சிவிக் குரல் கொண்டு, இன்பஞ் சுரங்கம். வேலைநிறுத்தம் போன்ற வசன கவிதைகள் வெளியாகியிருந்தன. இதுபோல 1947 நவம்பர் இதழில் ‘அது வயோதுபம் என்ற கவிதை காணப்பட்டது. இதன் பின் 1954-ஆம் ஆண்டு சோதி என்பவர் ‘வாழ்வத் திரையிலே’ என்ற வசன கவிதையை எழுதினார். இவ்வாறு யான் கவிதை களின் தலைப்பினே இட்டுத் தந்ததற்குக் காரணம், பட்டியல் அமைக்கும் நோக்கத்துடன் அல்ல. பெருமளவுக்கு ‘வசன கவிதை’ எழுதும் போக்கு ஆரம்

பத்தில் வீறு கொள்ளவில்லை என்பதனைச் சுட்டுவதற்கேயாகும். பாரதியில் வெளியாகிய பல வசன கவிதைகள் கே. ராமநாதனினாலேயே எழுதப்பட்டன என அறிய முடிகிறது. எனவே ஆரம்ப காலத்தில் சிறிதளவு வசன கவிதை எழுதும் முயற்சியை மூன்று அல்லது நான்கு பேர் களே கொண்டிருந்தனர்.

இனி இக்கவிதைகளின் பண்புகளை வகுத்துக் காட்டலாம். முன் குறிப்பிட்டது போல ந. பிச்சமூர்த்தி பெருமளவுக்கு சில காரணங்களால் இயற்கை வனப்புக்களை புனைவியல் அடிப்படையில் புனைந்து காட்டினார். அவரைப் போன்ற கலைவாதி யான் வரதரும் ‘ஒர் இரவினிலே’ என்ற நீண்ட வசன கவிதையில் இயற்கையின் தன்மை களையே கூறுகிறார்.

‘இருள்! இருள்! இருள்
இரவிலே நடு ஜாமத்திலே
என் கால்கள் தொடும் பூமி தொடங்கி
கண் பார்வைக் கெட்டாத மேக மண்டலம் வரை
இருள்! இருள்
பார் ததேன்
பேச்சு மூச்சற்று
பினம் போல கிடந்தது பூமி’

என்று ஆரம்பிக்கின்றது அக் கவிதை. சோதி என்பவரது வாழ்வத் திரையிலே என்ற வசன கவிதையும் தொன்று தொட்டு வரும் கவி மரபுப் பொருள் அடிப்படையில் அமைந்த நிலையாமையை எடுத்துக் கூறுவதாகும்.

‘முகை அரும்பி மலர்ந்து கீழே விழுகிறது நாம் அறிகின் ரேமா?’ என்ற வசன கவிதையின் ஒர் அடியே அத்தன்மையைப் புலப்படுத்தும். இது மாத்திரம் இன்றி அடுக்குவழைகளாக அமைக்கும் போக்கையும் அவதானிக்கலாம்.

‘குரியன் வந்த வேலையைச் செய்யட்டும் கூட்டுபவளைப் போல பணக்காரன் ஏழையை வதைக்கட்டும் அரிவாளைப் போல’

என்று அமையும் சோதியின் கவிதை அடிகள் மீரா, நா. காமராசன் போன்றேருது வசன கவிதை அடிச்சீலப் பலருக்கு ஞாபகம் ஞட்டும். மேற்கூட டப்பட்ட வசன கவிதையில் இவ்வாறு அமைந்ததற்கு ஒரிரு காரணங்கள் கட்ட முடியும். கலா போஹி, கிராம ஊழியன் ஆகிய தமிழகத்துச் சஞ்சிகைகளின் செல்வாக்கு இருந்தமை. அடுத்து பூரணமாக இவாக்கள் பண்டைய தமிழ் சொற்களின் தன்மைப் பாதிப்பில் இருந்து விடுபட்ட முடியாமை. இன்றைய புதுக்கவிதைகள் ‘அறிவு பூர்வமாக நுகரப்படக்’ கூடியதாக உள்ளன. ஆனால் ஆரம்ப காலப் ‘புதுக்கவிதைகள்’ அவ்வாறு அமையவில்லை. காரணம் மேற்கூட்டிய காரணங்களின் காரணமாக மரபில் இருந்து விடுபடாமை. இவ்வாறு உள்ள நிலை மீரா, காமராசன் போன்றேருது இன்றைய கவிதைகளிலும் காணப்படுகின்றது. அதனால்தான் அவர்களது கவிதைகளை சோதியின் கவிதையட்டங்களிலும் ஒப்பிடக் கூடியதாக உள்ளது.

மரபார்ந்த பொருளிலும்

சிந்தனையில் நின்று கொண்டு மரபார்ந்த சொற்றெர்களைக் கொண்டு வசன கவிதைகள் அமைக்க முயன்றார்கள் வரதரும், சோதியும். ஆனால் இவர்களது கவிதையில் நிறை பாரதி சஞ்சிகையில் வெளிவந்த பெரும்பாலான கவிதைகள் மரபார்ந்த பொருளிலும் சிந்தனையில் நிறை விடுபட்ட வசன கவிதைகளாக விளங்கின. அவர்களது வசன கவிதைகள் மரபார்ந்த சொற்றெர்களால் உருவாக்கப்பட்டு ஜோற் செட்டு அற்றி தொனி விசேஷம் உடைய படிமம் அற்றுக் காணப்பட்டது என்பது உண்மைதான். ஆனால் உருவத்தில் அவர்கள் கலா மோஹினி. கிராம ஊழியன் வசன கவிதைகளுடன் ஒன்று பட்டாலும் பொருளில் வேறு பட்டார்கள். ஏனெனில் இவர்கள் பொதுவுடைமை வாதிகள். இவர்கள் தொழிலாளிகளுக்கும் பாடியதால் எளிமையாகப் பாடினார்கள். இவர் தேசியத்தின் செழுமையில் நின்று சர்வதேசத் தினை நோக்கியவர்கள். அவ்வாறு அமைந்க பாடலே ‘பாரதமே உன்னை வணங்குகின்றேன்’

‘நஞ்சினுங் கொடிய பஞ்சத்தால் கருகி
நாயுடன் போட்டியிட்டு நங்கையர் மானம்
விற்று நலித்துத் தின்ற தரித்திர
நாசத் தியிலே. அழிந்த வங்க வளநாட்டுத்
தங்கங்காள்! உங்களை என்றும் மறவோம்’

என்ற அடிகள் எடுத்துக் காட்டும்.

‘ஐரிலே வேலை நிறுத்தம்
ஊர்வலத்தில் மக்கள் எல்லைம்
எல்லையற்ற தோர் வருங்காலம் நோக்கி
சேகாத்ரத்துவத்தின் சகாப்தம் நோக்கி
முன்னேறுகிறோர் முன்னேறுகிறோர்’ (வேலைநிறுத்தம்

‘உலகம் ஒரு மலைச் சுரங்கம்
அதிலே செல்வத்தின் ஜீவநாடிகள் ஒடும்
மனித ஜாதி சுரங்கத் தொழிலாளி’ (இன்பச் சுரங்கம்)

‘பொன் யுகமே பொங்கி வா
என்று கோவித்துக் கம்மிய குரவில்
வறட்சி எய்திய நாவுடன்
மனித ஜாதி கர்ஜீன செய்கிறது
சிரஞ்சீவிக் குரல் கொண்டு’ (சிரஞ்சீவிக் குரல்கொண்டு)

இக்கவிதைகள் பெருமளவுக்கு தமிழைப் பண்டிதர் களின் இரும்புப் பிடியினின்றும் அதனை மீட்டு மக்கள் சொத்தாக்கினார் பாரதியார் எனக்கூறிக்கொண்டு பிறந்த ‘பாரதி’ சஞ்சிகையின் தன்மைக்கு ஏற்ப பாமரர்க்கு விளக்கும் நடையில் கூற முற்பட்டதை எடுத்துக் காட்டுகின்றன. மத்தியதர வர்க்கக்கத்திற்கு செல்லும் புதுக் கிவிதைகள் உருவானபோது சிந்தனைச் செறிவுடைய அறிவார்ந்தபடிமங்கள் குறியீடுகள் போன்றன இடம் பெற்றன ஆனால் சமுத்தில் ஆரம்பத்தில் மேற்கூறிய வசனகவிதையில் உள்ள சொற்கள் சொற்றோர்கள் மரபார்ந்த முறையிலே அமைந்தது.

சமுத்தில் 1960-ஆம் ஆண்டிற்கு முன்னர் ‘புதுக்கவிதை’

ஆக்கம் அத்துணை செறிவுடையதாக அமையவில்லை. அது மாத்திரம் அன்றி பாரதி நின்று விட்ட 1947-க்குப் பிறகு அதிக ‘புதுக்கவிதை’ கஞம் வெளி வரவில்லை. இதற்குக் கூட மத்திய தரவுக்கத்தின் தோற்றுத்துடன் மேலைநாட்டில் உதயமாகிய புதுக்கவிதை ப்ரீலைப்ரீ இங்கு செறிவாக மத்தியதர வர்க்கம் உருவாகும்வரை தளர் நடைபோடவேண்டி ஏற்பட்டதே காரணமாகும். ஆரம்பத்தில் பரிசோதனைகள் வேகம் பெறுவதில்லையே. வேகம் பெற்ற தன்மையை, மத்தியகர வர்க்கக்குண்மசங்களைக் கொண்ட மொழி நடையை அது எவ்வாறு பெற்றுக் கொண்ட பாங்கினை அடுத்த காலத்தில் அவதானிக்க முடிகிறது. ★

போதனைகள்

‘சிக்கன வார’க்
கொண்டாட்டங்கள்
பிரமாண்டமான மேடையில்,
ஏவிட் கோட்டிலிருந்த
தங்க பொத்தான்களைத் தட
மந்திரியார் பேசினார் வியபடி
‘செல்வைச் சுருக்கினால்
ஏழைகள் வாழ்வு
சுபிட்ச மடையும்

அன்பு ஜவஹர்ஷா.

சில்லறைகள்

நாங்கள் சில்லறைகள்
அவருக்கு;
எங்கள் தொழிற்சாலையில்
மகான் நினைவுக்கு
உண்டியல் குலுக்குகிறார்,
விழுகின்ற சில்லறைகள்
நாங்கள் தான்!

வதிரி சி. ரவீந்திரன்

வல்லூரு

‘செங்கை ஆழியான்’

மேலை வானின் விழிம்பில் குடும்பியான் ஒன்று தாழப்பறந்தது. செங் நிறமும் வெண்மையும் கலந்த அந்த வல்லூரின் மணிக் கண்கள் பூமியின் மடியில் தன் இரையைத் தேடி நிலைத்தன. சண்முகம் தனது குடிசையின் முகப்பில் இருந்தபடியே அதனைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். வானிலிருந்து இறகுகளைத் திட்டிரெனக் கூப்பியபடி மண்ணை நோக்கி வீர்ரெனக் கீழ் இறங்கிய குடும்பியான் அதே வேகத்தில் மீண்டும் வானில் உயர்ந்தது. இரை அகற்றுக் கிடைத்துவிட்டது. அடிவானில் கரும் புள்ளியாக அது சென்று மறைவதைச் சண்முகம் கண்கொட்டாது பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். ஏதோ புரிவது போலவும் புரியாதது போலவும் அவனுக்குப் பட்டது.

அவன் எமாற்றப்பட்டு விட்டான். அவனை எல்லாரும் வஞ்சித்து விட்டார்கள்.

நினைவில் நிழலாடும் சம்பவங்கள் அவனின் கையாலாகாத் தனத்தைக் காட்டிச் சிரித்தன. பீடி ஒன்றை எடுத்து வரபில் வைத்துக் கொண்டு மடியில்

நெருப்புப் பெட்டியைத் தேடி னன். சற்றுமுன் தான் செவந்தி அவனிடமிருந்து நெருப்புப் பெட்டியை அடுப்புப்பற்ற வைப்பதற்காக வாங்கிச் சென்றிருந்தான். சற்றுத் தூரத்தில் குங்கிலியக் கிழவன் புலவு சொத்திக் கொண்டிருப்பது தெரிகின்றது. எழுபது வயதுக்கு மேலிருக்கும். சடவக்கை மரம்போல முறைக் கேறிய உடம்பு. பக்து வயதிலிருந்து இன்றுவரை புதுக்காடு வெட்டுவதும் புலவு சொத்து வசூம்தான் குங்கிலியக் கிழவனின் தொழில்.

சண்முகம் குடிசை கட்டி இருக்கின்ற இந்தப் புலவும் கிழவனுடையதுதான்.

ஜெந்த நாட்களுக்கு முன் வரை அவனுக்கும் ஒரு காணித்துண்டு செந்த மாகத் தான் இந்தது. அவனும் சுதந்திரமான கமக்காரனாகதான் விளங்கினான். ஆனால் இன்று அவன் ஒரு சான் நிலத்திற்கும் உரிமையற்றவன்.

நீண்ட பெருமாசொன்று அவனிலிருந்து விடைவர்த்தி. கையாரிஸ் எடுத்திருந்த பீடியை மீண்டும் உதடுகளிடையே

பொருத்திக் கொண்டபடி குடி ணசக்குள் பார்த்தபடி ஏ... செவந்தி நெருப்புப் பெட்டியைக் கொண்டா ...’ என்று குல் கொடுத்தான்.

குடிசைக்குள் இருந்து ஒரு இலம் பெண் வெளியே வந்தாள். பத்தொன்பது வயது மதிக்கத் தக்க உருவம். வேலை செய்து செய்து உரமும் பளபளப்பும் ஏறிய உடல்வாகு. பட்டை கழற்றிய முதிரையின் பளபளப்போடு செவந்தி வந்தாள்.

‘நானும் பார்க்கிறன் விடிய இருந்து ஓரே இடத்தில் இப்பிடிக் குந்தியிருந்தா எப்படி? ... ஒரு கட்டு பிடி பத்திமுடிச்சாக்கச் சமூந்திருங்கா ... போனதைப் பற்றி யோசிச்சுக்கொண்டிருந்தா ஒண்டும் நடக்கப் போறதில்லை’

மனைவியை மௌனமாக ஏறிட்டுப் பார்த்தான் சண்முகம். நெருப்புப் பெட்டியை வாங்கிப் பீடிபற்றவைத்துக் கொண்டான். ஆழமாகப் புகையை உள்ளிழுத்து மூக்கால் வெளிவிட்டான். நெஞ்சுச் சுமை கொஞ்சம் இறங்கியது போல இருந்தது.

‘எவ்வளவு கஷ்டப்பட்டு நான் அந்தக் காட்டை வெட்டினேன்..... மூன்றாண்டுகள் இப்ப எனக்கு உரிமையில்லை என்று துரத்திப் போட்டாங்களே? இந்தக் கணபதிப் பிள்ளை முதலாளி எவ்வளவு புதுக் காடுகளை வரியம் வரியம் வெட்டிக் கொழுத்துகிறீர்..... அவரைத் தடுக்க முடியவில்லை. என்னை மூன்று வரியமாக புலவி கொத்திச் செய்த என்னை மட்டும் எழும்படா. இது றிசேவே சன் காடு, றிசேவேசன் காட்டை நீ எப்பிடி வெட்டுவாய். ‘ஐயா நான் மூன்று வரியமா வெட்டிக் குடியிருக்கிறன். என்னை இப்ப

வந்து துரத்தியியளே’ என்னுக் ட்டன்.. கேட்டாங்களா, அந்த ஒவிசியர்மார். ‘இரண்டு கிழமையில் எழும்பிடவேனும். இல்லை பொலி சும் ஆயியும் போட்டு உண்ணை வெளியில் தூக்கி எறிவும்’ எண்டாங்கள் குடியிருந்த புலவை, பயிரை எல்லாம் அம்மோன்று விட்டிட்டு வந்திட்டம்’ சண்முகத்தின் கண்கள் கலங்கித் தவித்தன தன்முகத்தை வழித்துத் துடைத்துக் கொண்டான்.

செவந்தியால் பொறுக்க முடியவில்லை.

‘துக்கேன் கலங்கிறியள்... நீங்க நீணக்சா ஒரு மாதத்தில் இன்னை புதுக் காட்டை வெட்டிக் கொழுத்திடலாம். சும்மா கவலைப் படாதையுங்கோ, நீங்களும் அதுதானே. றிசேவே சன் காடென் று எல்லாரும் சொல்ல சொல்ல வெட்டினியள். கணபதிப்பிள்ளை ஐயாவும் சென்னவர் தாவே?... ... கேட்டியளே?.....’

சண்முகம் கோபத்தோடு மனைவியைப் பார்த்தான். அவன் பார்வையைத் தாங்க முடியாத செவந்தி. புலவு கொத்திக் கொண்டிருந்த குங்கிலியக் கிழவினைப் பார்த்தாள். கிழவன் அவர்ஸளின் குடிசையை நோக்கி வாய்வது தெரிந்தது. சண்முகம் சொல்லுன்: ‘இன்மேல் நான் புதுக் காடு கொடு கொடு வெட்ட மாட்டேன். என்ற உழைப்பை, என்ற சக்தி யை எல்லாம் நான் மனப்பைச்சு வெட்டித்திருத்திய. கட்டைடு கிண்கின பலவே எனக்கு இல்லாமல் போட்டுதாம்... இன்ததான் நான் ஒரு புதுக்காடு வெட்டப் போறன்? என்னால் இன் வெட்ட முடியும் என்று நீணக்கிறியே? எடுயேய் செவந்தி! .. இந்தச் சண்முகத்தாலை நீ என்னேன்டு

நினைச்சாய்? தர்மத்துக்குப் பயந்தவன்றி. காடுகளை இனியும் எரிச்ச அழிக்க மாட்டன்.

சண்முகம் உத்தியதைக் கேட்டுக் கொண்டே குங்கிலியக் கிழவன் வந்தான்.

'உவன் என்னவாம் பிள்ளை. உக்கிலான் போல முக்கினான்'

'இவர் இனிப் புதுக்காடு வெட்ட மாட்டாராம்' என்றாள் செவந்தி.

குங்குலியக் கிழவன் சண்முகத்தை ஏறிட்டுப் பார்த்தான்.

'விசரா... விசரா... நீ இப்பவே வா. உனக்கு அற்புதமான புதுக்காடொன்றை நான் சுட்டிக் காட்டுறன்'

சண்முகம் விருட்டென எழுந்தான்: 'எனக்கு இனியொரு கோதாரியும் வேண்டாம்'

கையிலிருந்த பீடித்துண்டைத் தூர வீசியெறிந்துவிட்டு, குளக்கட்டுப் பக்கமாக நடந்தான். அவன் இலட்சியம். கனவுகள் எல்லாம் தரையட்ட மாகிப் போனது போல இருந்தது. வேகமாகக் குளக்கட்டில் தாவி ஏறியவனின் காவில் கருஞ்சூரை முள்ளொன்று சுதக் கென்று ஏறியது. அவன் அப்போதிருந்த மன நிலையில் சூரை முள் தைத்த கடுப்புக் கூடத்தெரியவில்லை. குளத்தின் கலிங்குமீது ஏறி அமர்ந்து கொண்டான். குளத்தின் அலைகரைக்கப்பால் புதுக்காடு ஒன்று வெட்டிக் கொழுத்தப்படுவது தெரிகின்றது. ஆவனிமாதக் கடுங் காற்றில் காய்ந்து கலகலத்துக் கிடந்த மரங்களும் செடிகளும் கொழுந்துவிட்டு எரிவது தெரிகின்றது. கள்ளிகள் படபடவென வெடித்து எரிவதும்,

விண்ணைன்கும் ஆலும்பால்கசிந்து மனம்பரப்பி எரிவதும் சன்முகத்திற்குக் கேட்கவும் மணக்குவும் செய்தது.

அவனிடைய இதயத்தில் காட்டுத் தீ கொழுந்துவிடத் தொடங்கியது. மூன்று ஆண்டுகளுக்கு முன் அவன் வெட்டிய புதுக்காடும் இப்படித்தான் எரிந்தது. ஐந்து ஆண்டுகளுக்கு முதல் அவன் யாழ்ப்பாணத்தின் ஒரு கோடியில் இருந்து புதுமராழ்வும் தொழிலும் தேடி வள்ளிக் காட்டிற்கு வந்தான். இரண்டு ஆண்டுகள் கல்லாற்றில் கணபதிப்பிள்ளையின் கமத்தில் வேலைபார்த்தார். அங்குதான் செவந்தியின் நட்பும் கிடைத்தது. அது காதலாகி விவாகத்தில் வந்து முடிந்தது. கணபதிப்பிள்ளையே இந்தக் கலியாணத்தை முன்னின்று நடாத்தி வைத்தார். குடும்பத்தவர் தொழிலுக்குச் சிறப்பான வர்கள் என்பது கணபதிப்பிள்ளையின் எண்ணம்.

அவருடைய எண்ணம் நிலைக்கவில்லை இரவும் பகலும் செவந்தி சண்முகத்தை நக்சரிக்கத் தொடங்கினார்.

'எவ்வளவு காலந்தான் நாங்கள் இப்படியே இருப்பது? எங்களுக்கென்று ஒரு புலவு வேண்டாமே? வரியம் வரியம் முதலாளிக்காக புதுக்காடு வெட்டிறியன். எங்களுக்காகவும் ஒன்று வெட்டுங்களேன். நமக்கெண்டு ஒரு காணி..... பயிர்பச்சை..... குடிசை.....'

செவந்தியின் வேண்டுகோள் அவனுக்கும் சரியெனவே பட்டது. தக்க புதுக்காடொன்றைத் தேடிக்கொண்டபின் வேலையை விட்டு விலகுவதென முடிவு செய்தான். தோட்டத்தைவிட்டு வெளியே வரும் வேளைகளில்

எல்லாம் அவனுடைய கண்கள் காடு கூடிய அளவிட்டன. நேரம் கிடைக்கும்போதெல்லாம் காடுகளிடையே தக்க இடம் தேடி அலைந்தான். மூன்றிடங்கள் அவனுக்குத் தக்கதாகப் பட்டன. ஒன்றைத் தேர்ந்தே கூக்கவேண்டியதுதான்.

‘எதுக்கும் ஒருக்கா நம்மடை குங்கிலியக் கிழவரைக் கூட்டிப் போய் நீங்க எடுத்த காட்டைக் காட்டுங்கோ. அவர் புதுக்காடு தெரியிறநில வின் ணர். நம் மடை முதலாளிக்கும் அவர்தான் புதுக்காடு காட்டுறவர்’ என்றாள் செவந்தி.

‘கிழவனுக்குக் கணக்கத் தெரியும். நீ சம்மா இரு’ என்று சன்முகம்.

செவந்தி விடவில்லை. கிழவரைப் ப்பால் ஒருத்தராலும் புதுக்காடு காட்ட முடியாது.. இந்தக் காலத்து இஞ்சினியர்மார்ல்லாம் கிழவனிட்டை இதில் ப்ச்சைவாங்க வேண்டும். கழவர் தெரிந்துகொடுத்த புலவெல்லாம் பயிர் ப்ச்சையாக செழிப்பாக இருக்குது. பொன்னப்பற்றை புலவு. சிங்கராசற்றை புலவு. மாயாண்டியின் புலவு இதெல்லாம் கிழவர் தெரிஞ்சது தான். கோவியாதையுங்கோ... எனக்காக ஒரு க்காக் காட்டுங்கோ.....’

செவந்தியின் கரைச்சலுக்காகக் குங்கிலியக் கிழவரை வண்டில் ஒன்றில் அழைத்துச் சென்றாள் சன்முகம். வண்டிலில் பேரும்பேருதே கிழவர் தவது திறமைகளைக் காட்டத் தொடங்கிவிட்டார்.

‘இஞ்சை பாற்று சன்முகம் இவன் சாளம்பை மரத்துவ வண்டிலுக்கு அச்சுப் போட்டி

ருக்கான்..... இந்தக் காலத்துப் பொடியங்களுக்கு ஒரு கோதாரியும் தெரியாது. குருப்புனினை மரத்தில் அச்சுப் போட்டால் எப்படியிருக்கும். சரியான தச்சன் அப்படித்தான் இருப்பான்’

சன்முகம் எதையும் பேச வில்லை. ‘இந்தக் கிழவன் தான் பார்த்திருக்கிற புதுக்காட்டை நாட்டை சொல்லாமல் விடாது’ என்று என்னிக் கொண்டான். கல்வாற் றிலி நந்து தென் புறமாக செல்கின்ற வண்டில் பாதையில்தான் சன்முகம் தெரிவு செய்திருந்த முதற் புதுக்காடு இருந்தது. நாவல், காயா, பாலி. வீரர் முதலான மரங்கள் செழித்து வளர்ந்திருந்தன. கண்டல் செடியும் ஆடாதோடையும் அடிக்காடாகக் காணப்பட்டன.

கிழவன், சன்முகம் காட்டிய காட்டை வெகு நேரம் பார்த்தான் காட்டின் உள்ளே செடிகேட்டினை விலக்கி கீட்கொண்டு வெகுதூரம் உள்ளே சென்று பார்வையிட்டார். மன்னைப் பல இடங்களில் அள்ளிப்பார்த்தார். சன்முகம் பொறுமை இழந்தவனுக்கு கிழவனையே பாத்துக்கொண்டிருந்தான்.

‘சன்முகம் .. உந்தக் காடு சரியில்லை. வெட்டிப் புலவாக்கிறதில் பயனில்லை’

‘என்.....? நல்லாத்தானே தெரியுது?’

‘நாவலும் காயாமரங்களும் வளர்ந்திருக்குது. அடம்பன் கொடிகளும் அங்கினேக்கை தெரியுது. உது சொரி மணல் தரை கண்டியோ?... தென்னை வளரத்தான் உந்த நிலம் சரி... நாவல் மரமிருந்தால் அது குமத்துக்கு உதவ து. தன்னி நிலத்தில் தங்கிநிற்காத தரை இது’

சண்முகம் தான் பார்த்து
வைத்திருந்த இரண்டாவது காட்டையும் கொண்டுபோய்க் காட்டினான்.

‘இந்தக் காணி நல்ல காணி என்று நினைக்கிறேன். காடும் கனக்க வெட்டத்தேவை இல்லை. இஞ்சை இந்தப் பக்கமாக நல்ல வெட்டயா இருக்குது. அந்த கால கிழக்குப் பக்கமா ரெண்டு ஏக்கர் வெட்டினை நாலேக்கராவது தேறும்’ என்றால் சண்முகம்.

குங்கிலியக்கிழவர் இதனைக் கேட்டபடி அவனை ஏளனமாகப் பார்த்தார். அவனுக்குத் திக்கென்றது.

‘உந்தக்கட்டையால கிளரிக் கொஞ்ச மன்னைக் கிண்டி அள்ளு’ என்றார் கிழவர். சண்முகம் நிலத்தைக் கிளரி சிறிது மன்னை அள்ளிக் கிழவனின் கையில் வைத்தான். கிழவர் சற்றுநேரம் கையிலிருந்த மன்னை உற்றுப் பார்த்தார்.

‘இது இருவாட்டி மன்.... பரவாயில்லை, ஆன.....’ கிழவர் பரவாயில்லை என்றது சண்முகத் தின் முகம் மலர்ந்தது. ஆனால் என்று இழுத்ததும் இருந்த மலர்ச்சி உடன் மறைந்தது.

சண்முகம் கிழவரை ஏக்கத் தோடு பார்த்தான்.

‘இதில்ல பார் சண்முகம் இந்த மன்னில தாமரை விதையும் கொடியும் இருக்குது’

‘இருந்தா என்ன?

‘இருந்தா என்னவோ?.... இது வெள்ளம் நிக்கிற பகுதி என்று அர்த்தம். குளப்பகுதி இது மழை பெய்தால் இதில் ஒரு குளம் இருக்கும் புரியுதே’ என்றுவிட்டு நடந்தார் கிழவர்.

எமாற்றம் சண்முகத்தை மீண்டும் தழுவியது,

முன்றுவது காட்டை நோக் கிப் போகும் போது கிழவர் தன் பாட்டிற்குச் சொன்னார் :

‘இயற்கையின்றை அற்புத்ததை ஆர்தான் அறிவர் சண்முகம். இந்தத் தாமரை இலையலைப் பார். மழை கொஞ்சம் பெய்து குளங்களில் தன்னை தேங்கின்றும் கிச்சிசெவன்று வளரத் தொடங்கினிடும். குளத்தை நீரும் முட்டிவழிய தாமரை இலையலும் சும்மா நீரை வெளியில் தெரியவிடாது அப்படியே பாசி படர்ந்ததைப்போல குளத்தை முடிவிடும். இதுதான் அற்புதம். கண்டியோ....? மழைபெப்பு முடிஞ்ச சும்மா வெயில் கொழுத்தேக்கை குளத்தை இருக்கிற நீரில் வெயில் படாது நீரும் வத்தாது’

கிழவர் தொடர்ந்து பேசிக் கொண்டிருந்தார் :

‘புதுக்காடு தெரியிறதுக்கு ஒரு தனித்திறமை வேணும்.... நல்ல இருவாட்டி மன்தரையா அல்லது நல்ல ஒட்டெண்டால் ஒட்டுறை களித்தரையா இருக்கவேணும். நல்லா பனையளவுக்கு கரையான் புதுதெடுத்திருக்கவேணும். சும்மா யாவறனையும் சமண்டலையும் தொட்டாச் சுருங்யும் கிச்சிக எண்டு வளந்திருக்கவேணும்’

‘இப்ப நாங்கள் பார்க்கப் போற புதுக்காட்டில் ஆணை முள்ளி, காண்டை, காரை, வீரை இவைதான் வளந்திருக்குது. என்றால் எமாற்றத்தோடு சண்முகம்.

‘அப்ப ஏன் அங்கை போவான். அது உவர்த் தரையாகத்

JUST OUT

**Alagu Subramaniam's
CLOSING TIME
&
OTHER STORIES**

Price: Rs. 4/-

Obtainable from:

Mrs Alagu Subramaniam,
"Alagapuri,"
Uduppiddi.

தான் இருக்கும்' என்றார் கிழவர். சண்முகத்திற்குக் கிழவரின் திறமையில் நம்பிக்கை வந்து விட்டது. பரிதாபமாகக் கிழவரைப் பார்த்தான். கிழவர் சிரித்தார்.

'விசர் பொடி..... கவலைப் படாதெ, நானோக்கு வா..... கோடாலியையும் காட்டுக் கத்தியையம் ஆயத்தமாகக்கொண்டு வா..... நான் உனக்கு அற்புதமான புதுக்காடு காட்டிறன்' என்றார் குங்கிலியக் கிழவர்.

கிழவர் சொன்னபடியே செய்தார். அடுத்த நாள் கிழவர் அவனுக்குக் காட்டிய காட்டைக் கண்டதும் சண்முகம் வியந்து போனான். கணபதிப்பிள்ளை முதலாளியின் தோட்டத்துக்கு மிக அன்மையிலேயே அக்காணிக் காடு இருந்தது. பள்ளிலுத்தை ஒருபுறமும் மேட்டு நிலத்தை மறுபுறமும் கொண்டிருந்த அப்புதுக்காட்டை நீண்டநேரம் தன் வசமிழந்து சண்முகம் பார்த்துக்

கொண்டு நின்றார். முதலிரவில் செவந்தியைத் தான் இப்படிவசமிழந்து பார்த்து இருக்கிறேன்.

'சண்முகம்' என்றார் கிழவர். 'இப்ப அவசரப்பட்டுக் காட்டை வெட்டத் தொடங்காதெ. சும்மா கொப்பு நேரி வைத்துவிடு இப்ப. சித்திரையில் ஒரு மழையிருக்கும். அது விட்ட கையோடை காட்டை வெட்டத் தொடங்கு. வைகாசியில் வெட்டி முடிச்சிடவேண்டும். ஆனி மாதத்தில் நல்ல கலகலக்ககாய் விட்டிடவேணும். இலையள் கொட்டிய பருவத்தில், இலையெல்லாம் கொட்டுப்பட்டால் கண்டியோ மரம் எரியாது ஆவணிக கடைசியில் ஒரு காற்று நல்ல உரமா வீகம்..... அப்ப பார்த்து நெருப்பை வைச்சிடு. கிசகிச எண்டு எரிஞ்சிடும்... புதுக்காடு தானே?.. பள்ளப் பக்கத்துக்குக் கறுத்தச் சீன்டடி யையும் திடலுக்கு குரக்கன், பயறு, காய்கறி எண்டு போடன். அடுத்த வரியம் நீ பணக்காரன்'

கிழவர் சொல்லியதை வேத மந்திரமாகக் கொண்டு செயற் பட்டான் சண்முகம்.

புதுக்காடு விளைந்து தள்ளி யது. யானைகளுக்கும், காட்டுப் பன்றிகளுக்கும். குரங்குகளுக்கும் இரவு பகலாக் காவலிருந்து காத்தனர். சண்முகமும் செவந்தியும். பயர்களின் ஒவ்வொரு வளர்ச்சியும் இருவரையும் ழரிக்க வைத்தது.

அந்தப் புலவி.....? இன்றில்லை. சண்முகம் பைத்தியக் காரன் போலத் தலையைக் கிளரிக் கொண்டான். எவ்வளவு பிரயத்தனத்தின் பின் தேடிய காணி. ஒரு நாளி ல் அந்த

நிலத்தில் இருந்து அவனைக் குடி யெழுப்பினர்.

‘ரிசேவேசன் காடு எழும்படா இல்லாட்டி பொவி கும் ஆயியும் வரும்’ காணி ஓவ சியமாரின் பயமுறுத்தல் ‘நான் தர்மத்துக்கும் சட்டத்துக்கும் பயந்தன்’

குளத்தின் பக்கத் தில் காய்ந்து பட்டுப்போய் கிடந்த பாலையின் உயர் கொப்பில் குடும்பியான் ஒன்று வந்து அமர்ந்தது. தலையை இடதும் வலதுமாக அசைத்து தன் குறு னிக் கண்களால் நிலத்தில் ஏதா வது உயிர் அசைவு தெரிகிறதா என்று அது நோட்டம் விட்டது. அதுக்கு வெற்றிதான். பாவம் குக்குறுவான் குஞ்சு ஒன்று, விர்ரென இறங்கிய குடும்பியா னின் கால்களின் கொவலுக்கு அது பலியானது.

சன்முகம் இதனை கவலை யோடு அவதானித்தான். வலி மையானவை எல்லாம் பிழைத் துக் கொள்கின்றன. வலிமை யற்றவையெல்லாம் அழிந்து போகின்றன. அழியத்தான் வேண்டுமா?

அதோ..... அலைகரைக்கப் பால் இன்னமும் புதுக்காடு பற்றி எரிகிறது.

புதுக்காடு எரிந்து தணிந்த தும் கட்டை பிடுங்கி நிலத்தைக் கீறி நெல் கெத்துவார்கள். மழை வளமாக ஏற்ற காலத்தில் பெய் யுமாயின். புதுக்காடு நெல் மட்டம் வெடித்து, கதிர் தள்ளி குளை வாழையாகச் சரிந்து நிற்கும். அவனுடைய புதுக்காடுப் புலவும் அப்படித்தான் கதிர் மணிகளை அளவிற்கு அதிகமாகக் கொண்டு சாய்ந்து கிடந்தது. செவந்தி சொன்னாள்.

‘புதிர்ப் பொங்கலுக்கு குங் கிலியக் கிழவரை அழைக்க வேணும். அவற்றை கையால் தான் முதலில் அருவி வெட்டிப் பொங்கலேணும். அவர் தந்த கொடையிது’ பூரிப்பி னுல் செவந்தி சிவந்து போனான்.

அவனுக்கும் அது சரியென் ரே பட்டது. கிழவருக்கு அவன் செய்யவேண்டிய நன்றியிது.

முதற் புதிர் வெட்டி, முதற் படையலை ஏற்க வேண்டியவர் அவர்தான்.

அந்நாள் என்றும் நினைவை விட்டு அகலாத் பொன்னாள். தன்னைப் போன்றவர்களுக்கும் நிலம் சொந்தமாகும்; தன்னைப் போன்றவர்களுக்கும் தானியங்கள் உடைமையாகும் என சண்முகம் ஒருபோதும் எண்ணிய வனல்லன். கிழவர் முதற் கதி ரை அரியும்போது சன்முகம் ஆண்டவைக்கு நன்றி கூறினான். ‘இது என் நிலம். என் புலம். என் நெல் என்னுடையவை’

புதிர்ப் பொங்கல் சரிகிற தறுவாயில் தான் அந்தப் பக்கமாக கணபதிப்பி னை முதலாளி வந்தார். அவனுடைய கண்கள் சண்முகத்தின் புலவையும், கதிர் கள் நிறைந்த பயிரையும் செழிப் பையும் அருசையுடன் பார்த்தன.

‘என்னடா..... சண்முகம்... புதிர்ப்பொங்கலே? சோக்கான காணி வெட்டிட்டாய். நல்ல விளைச்சல், என்ன? ஆன இது கவுன்மேந்து றிசேவேசன் காணி. அரசாங்க தேவைக்காக ஒதுக்கப்பட்ட காணி கண்டியோ..... எக்கனம் இருக்க விடாங்கள்...’

அவருடைய வார்த்தைகள்
சண்முகத்திற்கு மகிழ்ச்சியைத்
தரவில்லை.

‘கணபதியருக்குப் பொரு
மை..... நீ கவலைப்படாதை...’
என்றார் கிழவர்.

ஆனால் இன்று கணபதிப்
பிள்ளை முதலாளி சொன்னது
போலவே நடந்து விட்டது.

‘உடனடியா எழுப்பிடவே
னும்..... இல்லாட்டில் குடி
எழுப்ப பொலிகம் ஆயியும்வரும்’
என்று காணி ஒவிசியமார் பய
முறுத்தி அவனைக் குடியெழுப்
பியே விட்டார்கள். இன்று
அவனுக்குக் காணியில்லை, தானியமில்லை.

சண்முகத்திற்கு வாய்விட்டு
அழவேண்டும் போலிருந்தது.
தான் அமைத்த குடிசையை
பிரித்துக்கொண்டு தன் வியர்வை
யால் உருவான நிலத்தைவிட்டு
விட்டு அவர்கள் வெளியேறி
யதை எண்ணா.....

செவந்தி தூரத்தில் ஓடி
வருவது தெரிகின்றது. அவனுக்
குப் பின்னால் குங்கிலியக்கிழவர்
வருவதும் தெரிகின்றது. சண்மு
கம் வேகமாக சலிங்கை விட்டு
எழுந்து குளக்கட்டில் வழிந்து
இறங்கினான்.

‘என்ன செவந்தி என்ன...?’

அவனுக்கு மேல் மூச்சு வாங்கியது.

‘நாங்க விட்டிட்டு வந்த
புலவுக்கை கணபதிப்பிள்ளையார்
ஆக்களைவிட்டு, தென்னை மரங்

களை நடுஞ்சூராம்..... பெரிய
பெரிய தென்னை மரங்களை நடு
கிஞ்சூராம்..... மழுத் தென்னை
மரத்தை எங்கையோ இருந்து
வேரோடை கிழப்பி வந்து நடு
கிணமாம்.....’

‘என்... என்..... நடுகி
னம்?’ என்று வியப்போடு சண்
முகம் கேட்டான்.

‘எட விசரா..... இது உனக்
குப் புரியாமல் போக்குதே ...?
உன்னை உந்தக் காணி ஒவிசியர்
மார் ஏமாத்திப்போட்டான்கள்
கணபதியாரிட்டை காசு வாங்
கிக்கொண்டு உன்னைக் குடியெழுப்பிட்டு
இன்டைக்கு டி. ஆர். ஓ. வந்து காணி பாக்கப்போரு
ராம். அதுக்குத்தான் முழுத்
தென்னைமரங்களை நட்டு, இந்தக்
காணி பழைய காணி என்று
காட்டி பேமிற்வாங்கப் போருஞ்
கள். பாவிகள் நல்லா இருப்
பான்களே... ...’ என்று பொருமினார் குங்கிலியக்கிழவர்.

சண்முகம் சிலகணங்கள்
விக்கித்துப்போய் நின்றான்.
அவன் உடல் பதறியது. கண்கள்
வீரைப் பழங்களாகின. வீரிட்டுக் கத்தினான்.

‘அது என்ற நிலம்.....
என்ற புலவு..... ஒருத்தன்
அதுக்குள்ளை கால் வைக்க முடியாது, கால் வைக்கவைன குடல்
சரிக்காமல் விடமாட்டேன்.....
டேய்.....’

சண்முகம் தனது புலவு
இருந்த பக்கமாக விரைந்து
ஒடினான். ★

பச்சை மண் காய்ந்த போது

சிவா சுப்ரமணியம்.

சின்னப்புக் கிழவர் புகை யிலைச் சுருட்டைத் தம்பிடித்து இழுக்கும்போது அடிவயிறு ஒட்டி நெஞ்சக்கோறை கொஞ்சம் மேல்நோக்கி உயர்சிறது. பல் இல்லாத வாயின் சொக்கைத் தசைகள் இரண்டும் 'பொக்கை' அடிக்கின்றன.

எவ்வளவுதான் தம் பிடித்து இழுத்த போதிலும் அந்தச் சுருட்டு 'செல்வையாக' எரிகின்ற பாடாயில்லை. சேடமிழுத்துப் புகைகின்றது.

அங்குமிங்குமாகக் கிழிந்து போயிருக்கும் துப்பட்டி ஒன்றால் உடல் முழுவதையும் போர்த்து முடியப்படி குடிசை வாசலில் குந்தி இருக்கிறார் கிழவர்.

'ராவோர்யாக'ப் பெய்த மழை ஓருவாருக ஓய்ந்து விட்டது.

கந்தசாமி கோவில் 'விடியப்புற' பணி அடிக்கும் வரையும் 'சோனவாரி'யாக மழை பெய்ததால் முற்றத்து வேப்பமரத்தின் கீழ் 'செம்பாட்டு' நீர் தேங்கி நிற்கிறது.

மரத்துக்குக் கீழே உள்ள நிலத்துக்கு இரண்டு மழை என்பதைப் போல மழை விட்டபினும் மரத்தின் இலைச்சளிருந்து சொட்டும் துளிகள் வெள்

எத்தில் பட்டுத் தெறித்துக் 'குமிழி' கட்டுகின்றன.

முழங்கால்களை இரண்டு கைகளாலும் சுற்றி வீளத்துப் பிடித்தபடி 'குருவிக் குருவிக்' குளிரோடு போர் தொடுத்துக் கொண்டிருக்கும் கிழவருக்குச் 'சின்னவளின்' மகன் படலையெத் தாண்டி வருவது தெரிகின்றது.

'பெரியவளினரை பெடியன் வந்த விசயமாகத்தான் இவனும் வாருணபோலைக் கிடக்கு'

கிழவரின் ஊகம் பிழைக்க வில்லை.

'அம்மா உன்னைக் கூட்டி வரட்டாம் அப்பு. இன்டைக்கு எங்கடை வீட்டிலை வந்து சாப்பிடட்டாம்'

அந்தக் குடிசையில் தனியாகவே இருக்கும் சின்னப்புக் கிழவர் தானாகவே சமைத்துச் சாப்பிடுபவர். மழையும் குளிருமாக இருப்பதால் இன்று தன்னுடைய வீட்டில் வந்து சாப்பிடும்படி கொஞ்ச நேரத்துக்கு முன்பு தான் கிழவரின் முத்த மகள் மகன் மூலம் சொல்லியனுப்பியிருந்தாள். இப்போது இளைய மகளின் மகனும் அதே வேண்டுகோளோடு வந்திருக்கிறான்.

'உப்பிடித் தான்ரா தம்பி உவன் கொண்டையும் வந்து

கேட்டிட்டுப் போருன். நான் மாட்டன்னடிட்டன். மழையெண்டாலும் நான் சமைச்சுச் சாப்பிடுறென்டு கொம்மாட்டைப் போய்ச் சொல்லு'

பேரன் ஒழுங்கைக்குள் திரும்பும்வரை அவணையே பார்த்துக் கொண்டிருந்த கிழவர் தனக்குள் முனுமுனுக்கிறார்.

'இவளுகளின்றை கொழுத்தாடு பிடிப்பாலே இந்தப் பிஞ்சகள் கூட ஒண்டோடையொண்டு கதைக்குதுகவில்லை. சின்னனிலை இவளவை என்னமாதிரி ஒற்று மையாக இருந்தவளவை'

ஒரு ஆழமான பெருமுச்சு. அதைத் தொடர்ந்து ஒரு 'இரைமிட்டு'

'பச்சை மன் பருவத்தில் மனோன்மனியும் தவமணியும் ஒருவரை விட்டு ஒருவர் பிரிவதேயில்லை. ஒன்றாகவே சாப்பிடுவார்கள். ஒன்றாகவே விளையாடுவார்கள். ஒன்றாகவே உறங்குவார்கள்

'மனோன்' என்று கூப்பிட்டாலும் 'தவம்' என்று கூப்பிட்டாலும் இருவரும் ஒன்றாகவே வந்து காலடியில் நிற்கும்போது சின்னப்புவும் பொன்னம்மாவும் பூரித்துப் போவார்கள்.

ஒருநாள் அயவில் உள்ள சிறுமிகளோடு இலுப்பைப் பைக் கொட்டை அடித்து விளையாடிக் கொண்டிருந்தபோது ஒரு சிறுமி தவமணியின் பின்னலைப் பிடித்து இழுத்துத் தலையிலே குட்டிவிட்டாள். அதைக்கண்ட மனோன் மனி அருகிலிருந்த ஒரு தடியால் அந்தச் சிறுமிக்குக் காயம் ஏற்படக் கூடியதாக அடித்துவிட்டுத் தவமணியையும் கூட்டிக் கொண்டு வீட்டுக்கு ஒடிவிட்டாள்.

அடிப்பட்ட சிறுமியின் தகப்பன் வந்து முறையிட்டபோது, தான் ஒரு புளியந் தடியைப் பிடுவங்கி மனோன்மனிக்கு அடித்ததையும், 'அக்காவுக்கு அடிக்கவேஸ்டாம்' என்று சொல்லிக் கொண்டு தவமணி குறுக்கே வந்ததையும், அப்போது அவள் மீது ஒரு அடி பட அவள் அழுதையும். அதைக் கண்ட மனோன்மனி 'ம அழுத தால் நானும் அழுவன்' என்று தங்கையை அணைத்துத் தடவியதையும், அதைக் கண்டு பொறுக்க முடியாமல் தான் தடியை ஏற்றிதுவிட்டு மறுபக்கம் திரும்பினிற்கு கண்ணீரைத் துடைத்ததையும் இப்போது நினைத்துப் பார்க்கும்போது சின்னப்புவின் கண்கள் பனித்தன.

இப்படியாக அந்தப் பிள்ளைகள் ஒருவர் மேல் ஒருவர் உயிரைவைத்து ஒற்றுமையாக இருப்பதைப் பார்த்து மகிழும் அதிஷ்டம் பொன்னம்மாவுக்கு அதிகநாட்களுக்குக் கிடைக்கவில்லை.

பொன்னம்மா கண்ணை முடியதும் அவளின் நினைவாகச் சின்னப்பு இரண்டுப் பரப்புக் காணி ஒன்றை வாங்கினார். அந்தக் காணிதான் இப்போது அவருக்குத் தஞ்சம்.

மனோன்மனியின் திருமணநாள் சின்னப்புவின் மனத்திரையில் நிழலாடுகின்றது.

மனோன்மனி கண்ணீர் வழிந்தோட்டு தகப்பனிடமும் மற்ற வர்களிடமும் விடைபெற்றுக் கொண்டு தங்கையைக் கட்டிப் பிடித்துப் பிக்கி விக்கி அழுதையும் 'என்னை விட்டுட்டுப் போகாதை அக்கா' என்று தவமணி பலத்து குரவில் அழுதையும் நினைத்துப் பார்க்கும்போகெல்லாம் சின்னப்பு தன் கண்களைத் துடைத்துக் கொள்வார்.

சில வருடங்களின் பின் தவ
மனிக்குத் திருமணம் நடை
பெற்றது. மனேன்மனியின் கண
வனே தன்னுடைய செலவில்
அவனுக்கு ஒரு வீட்டைக் கட்ட
டிக் கொடுத்தார்.

கிழவர் மூத்த மகனுடன்
பழை வீட்டிலேயே இருந்தார்.

இரு சகோதரிகளுக்கும் ஆண்
களும் பெண்களுமாகப் பின்னொ

அனுதை

செத்தபின் சிரமமின்றிக்
சிதைக்குப் போக,
அந்திமக் கிரியைகளாற்றும்
நிறுவனத்திற்கு
மாதாமாதம்
நிதி கொடுத்து முடித்தார்
ஒருவர்.
அவர்
வாழ்கிறார்;
நிறுவனம்
செத்துவிட்டது!

இர. சந்திரசேகரன்.

கள் பிறந்ததும் அவர்களுக்கிடையே இந்த உறவில் கீறல் ஏற்படத் தொடங்கியது.

அந்தக் கீறல் ஒரு நாள் வெடிப்பாகவே மாறியது.

தவமணி வந்து தகப்பனேடு கதைத்துக் கொண்டிருந்தபோது மனேனுமணி தங்கையின் மீது சிறிப் பாய்ந்தாள்.

‘நீ என்னத்துக்கு அடிக்கடி வந்து சொக்குப்பொடி போடு ஒரு முறை எனக்குத் தெரியும். நான் எல்லாம் கேள்விப் பட்டங்கள். உந்த இரண்டு பரப்புக் காண்யையும் ரகசியமாக எழுது விக்கிறதுக்குத் திரியிறியங்களை கண்பேர் எனக்குச் சொல்லியிருக்கின்ம். உது நடவாது என்டு நினைச்சுக்கொள்’

‘நீ என் கொதிக்கிறோய்? உனக்குத்தானே அப்பு தாரா எமாகத் தந்திருக்கிறார். எனக்கும் பெம்பிளைப் பிள்ளையள் இருக்கு எழுதித் தரட்டுமென். எல்லாத்தையும் நீயே அமத்திப் போடலாம் என்டு பாக்கிறோய்’

‘மரிசாதி இல்லாமல் வரயக் குவாய் கதைக்கவும் துவங்கி விட்டியேடி. இவளவு நாளும் அப்புவை வைச்சுச் சாப்பாடு போட்டது நீயே’

‘உன்னேலை ஏலாட்டி விடு. நான் சாப்பாடு குடுக்கிறன்’

கிழவருக்கு ரோஷம் தாங்க முடியவில்லை.

‘நீங்கள் ஒருத்தியும் எனக்குச் சாப்பாடு தரவேண்டாம்’ என்று புறப்பட்டவர் இன்றை வரை தன் வாக்கைக் காப்பாற்றிக்கொண்டு தனியாக வேலை இருந்து வருகிறார்.

அக்காவும் தங்கையும் ஒரு வரோடு ஒருவர் கதைப்பதே இல்லை.

மழை மறுபடியும் இருட்டிக் கொண்டு வருகிறது.

கிழவர் தனக்குள் முறு முனுக்தபடி எழுந்து உள்ளே போகிறார்.

‘சிறிசிலை இருந்து ஒற்றுமையாக இருந்த பெட்டையள் வெறும் மன்னுக்காகச் சண்டை பிடிக்கிறாலை. இரத்தத்துக்கும் மேலாலை மண்ணுக்கு மதிப்பு வந்திட்டுது. உவங்கள் சில பெடியால் சொல்லுறவதைப் போலை காணி முழுக்கக் கவுண் மேந்துச் சொத்தெண்டால்தான் சனங்கள் சண்டை பிடிக்காமல் இருக்கலாம் போலை.’ ★

‘ஏன்’

1, 2, 3, இதழ்கள் ஒரு கண்ணேட்டம்

அஞ்ச. ஜில்லாஞ்சோலை

தமிழகத்திலும், ஈழத்திலும் இன்று புதுக்கவிதை இயக்கம் வெகு வேகமாகத் தடைகள் எல்லாவற்றையும் உடைத்தெ றிந்து, தங்கு கரையின்றியும் கூட வளர்ந்து கொண்டு இருக்கின்றது. இதன் பாதிப்புக்களை விமர்சகர்கள் ஆராய்ந்து கொண்டு இருக்கிறார்கள். அன்மைக் காலத்தில் தமிழகத்தில் கோவையில் இருந்து மானுடம் பாடும் வானம்பாடி ‘இதழ் தொடர்ந்து வெளிவந்து புதுக்கவிதை இயக்கத்தை வேகப்படுத்தி மேலும் மெருகு சேர்த்தது. ஆனால் பத்தாவது இதழில் எழுதப்பட்ட தலையங்கத்தில் இவர்கள் இடையே ‘விரிசல்’ ஏற்பட்டமை வெளியே தெரிந்தது. இவர்களுள், கொள்கை ஒன்றாக இருந்தாலும் தத்துவப் போராட்டம் காரணமாகவும் தனிப்பட்ட விரோதங்கள் காரணமாகவும் இரண்டாகப் பிரிந்து தனித் தனியே இயங்க முனைந்து கொண்டுள்ளனர். புவியரசு, மேத்தா அணி ‘வானம்பாடி’ யையும், அக்கினிபுத்திரன் அணி ‘வேள்வி’ என்ற பெயரில் முற்போக்கு இலக்கிய காலாண்டி தழ் ஒன்றையும் நடத்த முயற்சிகள் செய்கிறனர். இத்தருணத்தில் வானம்பாடி இதழ் 11 வந்தாகவும் தெரிகின்றது.

இவற்றைவிட தமிழகத்தில் வேறும் பல புதுக்கவிதை தொகுப்புக்களும், கவிதை மடல்களும் வெளிவந்துகொண்டு இருக்கின்றன. புதுக்குரல்கள், ‘எழுச்சி’ புதுக்கவிதை இதழ், த. பி. செல்லம் தொகுத்த ‘விதி’ புதுக்கவிதைத் தொகுப்பு, தமிழ்நாடனின் ‘மண்ணின் மாண்பு’ கலாப்பிரியாவின் ‘தீர்த்த யாத்திரை’ வெள்ளம், நீ, மு. மேத்தாவின் ‘கண்ணீர் பூக்கள்’ வானம்பாடிகளின் ‘வைகறை’, ‘வெளிச்சங்கள்’, ‘தடம்பம்’ கலாநிதி கைலாசபதியின் புதுக்கவிதை ஆராய்ச்சி முன்னுரையுடன் கூடியதாக ‘தோணி வருகிறது’, மேகங்கள் வெளியீடான் ‘பரணி’, புள்ளி இப்படி எத்தனையோ புதுக்கவிதைத் தொகுப்புக்களும், கவிமடல்களும் தமிழகத்தில் வெளிவந்துள்ளன.

திரு. கே. எம். வேணுகோ பாலன் தமிழகவிதைகளையும் தமிழ்நன்பர்களின் கவிதைகளையும் இலக்கிய ரசிகர்களுக்குப் போய் சேர்ந்து புதிய உத்தியையையாண்டுள்ளார். ‘சிவந்தசிந்தனை’ என்கின்ற தலைப்பின் கீழ் கவிதைகளை உள்நாட்டு அஞ்சலில் பிரசரம் செய்து இலக்கிய அன்பர்கள், இலக்கிய இதழ்கள் இன்னபிற இலக்கிய

அுமைப்புக்களுக்கும் கிடைக்கும் படி செய்கிறோர்.

இந்தப்பட்டியலில் கவிதை-கவிதை விமர்சன இலவச இதழாக புதுவையில் இருந்து 'என்' வெளிவந்துகொண்டு இருக்கின்றது. பிரபஞ்சகவி, ராஜரிஷி. மஹாபிரபு சாகித்யன் இவர்களே ஆசிரியர்களாகக் கொண்டு, 'கவிதை தெரிந்தவர்கள் எழுதி அனுப்பலாம், விமர்சிக்கத் தெரிந்தவர்கள் விமர்சனம் செய்யலாம்' என்பதை கருத்தாகக் கொண்டே 'என்' தொடரில் 1, 2, 3 இதழ்கள் இதுவரை வந்துள்ளன. மல்லிகை அளவில் பக்கவாட்டாக பின் செய்யப்பட்ட, 20 பக்கங்களுடன் புதுமையான முறையில் 'என்' வருகின்றது. 'என்' ஒன்றை பிரபஞ்சகவியும், இரண்டை மஹாபிரபுவும், மூன்றை சாகித்யனும் தயாரித்துள்ளனர். வர்ப்போகின்ற நாலாவது இதழை ராஜரிஷி தயாரிக்கவுள்ளார். ஒவ்வொருவரும் தயாரிப்பதால் பல்வேறுபட்ட பார்வைகளும், தெரிவுகளும் வாசகர்களுக்குக் கிடைக்க வழி உண்டாகிறது. எனில் கவிதைகளைவிட, இலக்கியப் பிரச்சனைகளை அலசும் முன் னங்கம், கவிதைகள் பற்றிய விபரசனம், மொழிபெயர்ப்புக்கள், கட்டுரை, 'இவர்கள் பாக்கவிஞர்கள்' என்ற மஹாபிரபுதொடர்ந்து தொகுத்து அளிக்கும் புதுக்கவிதையாளர் பெயர்பட்டியல் எல்லாம் வருகின்றது.

நிர்வாணப் பிரச்சாரமல்லாத கலைத்துவத்துடன் கூடிய மக்கள் பிரச்சனைகள் ஆராயும் வர்க்க கண்ணேட்டமுள்ள படைப்புக்களையே நாம் ஏற்க விரும்புகின்றேம். இந்தக் கண்ணேட்டத்துடன் ஏலைப் பார்க்கும்போது 'என்' ஒன்றில் உள்ள

பிரபஞ்சகவி 'போரிடு சிலியே போரிடு' என்ற நீண்ட கவிதை நெர்சைத் தொடுகின்றது. சிலிமக்களைக் கருப்பொருளாக வைத்துக் கூறப்படும் இக்கவிதையில் நல்லதொரு சித்தரிப்பு உண்டு. சாகித்யனின்

IN & OUT

பணக்காரர் வீட்டின்

உள்ளே நரிகள்

வெளியே

'நாய்கள் ஜாக்கிரதை'!

என்ற கவிதை இவ்வளவே. புதுக்கவிதையின் இறுக்கத்திற்கு இதை உதாரணமாக்கலாம். ஆனால் கூடியவரை ஆங்கிலத் தலைப்புக்கள் போடப்படுதல் தவிர்க்கப்படல் வேண்டும் என்பது எனது அபிப்பிராயம். மீண்டும் நாங்கள் மரபுக்கவிதைக்குப் போன்று புதுக்கவிதைக்கும் அகராதி தேடப் புறப்பட்டால் புதுக்கவிதையின் நொக்கமே விழைத்திடுமே,

'மேக வசந்தமே நீயாகி லும்' என்ற அக்கினிப் புத்திரனின் கவிதையில், அவரது வழக்கமான கவிதைகளில் காணப்படும் உணர்ச்சிக் கொதிப்பும், சொல் இறுக்கத்துடன் கூடிய வயமும் தெரிகிறது. இதில் உள்ள ராஜரிஷியின்

தேசமடி தேசம்

இங்கே

விக்ரஹங்கள்

வெளியே கிடக்க

கற்ப கிரஹத்தில்

செருப்புக்கள்

நிவேதனம் பெறுகின்றன!

என்ற கவிதையையும் குறிப்பிடலாம். அத்துடன் இவரது 'என்' இரண்டின் கவிதையான

கட்சி மாறிகள்

இங்த ஒரு பினம்
நாறிக் கிடக்குது
—யாரும்
சவ அடக்கத்திற்கு
ஏற்பாடு பண்ணுமல்

இதுவும் நல்ல கவிதை. இரண்டாம் இதழில் உள்ள ஆர். ஆண்டாளின் ‘ஒட்டு’, இலங்கை இரா. சுகுணசபேசனின் ‘உறவு’ ஆகிய கவிதைகள் குறிப்பிடத் தக்கவை. இதில் உள்ள தனி முதல்வனின்

வேசி

நானேரு
புனித கங்கையோ
என்னுள்
பல பாவாத்மாக்கள்
சங்கமிக்கின்றனவே

என்ற கவிதையில் சோகம் கலந்த திண்டல் தெரிகின்றது. மு. மேத்தாவின்

காவல்

விழிகள்
நட்சத்திரங்களோவருடினாலும்
விரல்களொன்னவோ
ஜன்னல் கம்பிகளோடுதான்

என்ற கவிதையில் விரக்தியுடன் கூடிய யதார்த்தம் தெரிகின்றது. எளிமையான கவிதை. இவற்றைவிட ப. கங்கைகொண்டானின் ‘சில விசுவாமித்திரர்களால் ஏராளமான திரிசங்குகள்’, சக்திக்கனவின் ‘மரணப்பாத்தியில் மரிக்கொழுந்துகள்’ ஆகியவையும் உணர்ச்சிமிக்க சிறந்த கவிதைகள்.

‘என்’ மூன்றில் உள்ள சாகித்யனின்

சிறு காத்துக்கு
கீழே விழுந்து
பெருங்காத்தில்
பறக்கத்
துடிக்கின்றன

என்ற கவிதையில் தற்போதைய தமிழக அரசியல் சாக்கடையின் சித்தரிப்பு உண்டு.

இவ்விதழில் உள்ள இராம. சுப்பையாவின் ‘மாறுதல்’, விடிவெள்ளியின் ‘பிரச்னை’ குறிப்பிடத்தக்க வேறு கவிதைகளாகும் இவ்விதழில் காரை சிபி எழுதத் தொடங்கும் பிரெஞ்சு இலக்கிய வரலாறும் பயன்மிக்கதே. எனது கண்ணேட்டத்தில் பட்ட சிறந்த கவிதைகளையே குறிப்பிட்டுள்ளேன். இதைவிட சில நிர்வாண பிரச்சாரங்களும், வசைகளும் எங்கோ கேட்டதாக ஞாபகப்படுத்தும் கவிதைகளும் உண்டு. இவைகளை விமர்சகர்கள் பார்த்துக் கொள்ளட்டும்.

இதழ் ஒன்றில் எம். எஸ் தியாகராசன் குறிப்பிட்டுள்ள ‘இந்த புதுக்கவிதை வடிவம்’ சிலருடைய பாரம்பரிய சொத்தாக, வித்தையாக நம்பப்பட்டிருந்த காலம் மாறி. மறைந்து இன்று அணைவரது சொத்தாகி விட்டது. இதன் வளர்ச்சிக்கு காரணம் இதன் ஜனரஞ்சகத்தினர்மே’ என்ற கருத்தை இக்கட்டுரையில் குறிப்பிடவேண்டும். கைவாள் உபயோகமாகவே பயன்பட்டது என்பதையும் சேர்த்துக்கொள்வோம்.

இதைவிட்டு ‘என்’ மூன்று வது இதழில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள ‘மனிதபிமான விஷயங்கள் எத்திசையிலிருந்து வந்தா

ஒம் ஏன் அதற்கு மதிப்புத்தரும்’ என்பதற்கமைய இலங்கை புதுக்கவிதையாளர்கள் இவரின் மூன்று புதுக்கவிதைகள் ஏனில் இடம்பெற்றுள்ளன. இவற்றுடன் ‘இலங்கை இந்திய இலக்கியத் தொடர்பின் சமூகமற்ற தன்மையைத் தகர்த்தெறிந்து நல்ல பலம் வாய்ந்த நட்புக்கு தோள் — கரம் கொடுக்க முன் வந்துள்ளது ‘என்’ என மஹாபிரபு எனக்கு எழுதியுள்ள கடிதமொன்றில் குறிப்பிட்டுள்ளார். இத்துடன் இவர் குறிப்பிட்டுள்ள ‘என் — ஒரு இதழில் இலங்கை கவிதைகளாகவே வெளியிடக்கூடாது’ என்ற கேள்வி யும் நெஞ்சில் படுகின்றது.

அண்மையில் தமிழ் நாடான் எனக்கு எழுதியுள்ள கடிதமொன்றில்,

‘லண்டனில் இருந்து ‘இருந்து நகரங்கள்’ என்கிற சிற்றேடு

வெளிவந்தது: பாரிஸ் நகர— லண்டன் நகர எழுத்தாளர்கள் எழுத பாதி ஆங்கிலமாகவும் பாதி பிரெஞ்சாகவும் வெளியானது. பார்க்க அழகாக அருமையாக இருந்தது. மூலங்கார தோழர்களும் தமிழக நண்பர்களும் கூடி அப்படி ஒன்று செய்தால் என்ன? இங்கே நானும் வானம்பாடி நண்பர்களும் உடன்பட, ஒத்துழைக்க, செயல்படதயாராக இருக்கின்றோம்’ என்று குறிப்பிட்டுள்ளார்.

இவ்விரண்டு கருத்துக்களில் இருந்தும் தமிழக இலக்கிய வியாபாரிகளில் இருந்து நாம் விலகி நின்றாலும், முற்போக்கு முகாமின் மக்கள் இலக்கிய வாதிகள் எமது பரஸ்பர தொடர்பை விரும்புகின்றார்கள் என்பது தெரியவில்லையா? இணைந்து செழுமையான சிந்தனை வளர அணிதிர்வோம்.

அளவுகோல்

எங்களுரில்
இன்னும் ஓரெழுத்தாளன் தோன்றவில்லை
எனவே
இன்று வருபவை
எவையும் இலக்கிய மல்ல,

பெரும்பான்மை நல்லவர்

எல்லோரையும் அவருக்கு மெத்தப்பிடிக்கும்
எதிலும் —
அவரைவிடச் சிறந்து விளங்குபவனைத் தவிர.

பழிமட்டும்

பரீட்சையில் சிறந்த சித்தி
மாணவன் மகாவிவேகி
பரீட்சையில் கோட்டை விட்டான்
ஆசிரியர் சரியில்லை.

— நிருத்தன்

பயம்

மொனத்தில் ததும்புகின்ற
துயரத்தின் அமுக்கத்தில்
ஒருகோடி யுகங்களெல்லாம்
ஒருகணத்தில் கரைவதனால்
எஞ்சுகின்ற கணங்களெல்லாம்
யுகமாகித் தான்போமோ?

போலி

காலத்திற்குக் காலம்
வண்ணக் கலவையினால்
முகிலதிரையி னுள்ளே
கலைக்கோலம் காட்டுகின்ற
வானக் கவற்றின் —
இடிபாடுகளா ...
மின்னவிற் பளிச்சிடும்
கீற்றுக் கோடுகள்.

அகிம்சை

பொங்கிய வெள்ளம்
அணையை —
உடைத்துக் கொண்டு
ஒடிவிட்டது
அடியில் ...
தங்கிய வெள்ளம்
அங்கேயே இன்னமும்
ஏங்கி நிற்கிறது.

புரட்சி

பசிதாங்க முடியாத
எவிகள் —
பெட்டியின் அடியில்
பாதுகாப்பாய் இருந்த
பிள்ளையார் படத்தை
அரித்து —
புசித்துவிட்டன

சுதந்திரம்

அம்மா கத்தினான் —
“விடிந்து ... நல்லா
நேரம் போட்டுது
வேலைகள் கிடக்கு
எழும்படா தம்பி...”
“ஓ.. என்னகுளிர்...
இந்தக் குளிரிலே...
எழும்பணுமாம்...
அவ கிடக்கிறு ..”
நான் —
போர்வையை இழுத்து
போர்த்துக் கொண்டேன்.

‘ராதேயன்’

பாரதி நூல்களும் பாடபேத ஆராய்ச்சியும்

— சில குறிப்புக்கள்

‘எவிய பதங்கள், எவியநடை, எவிதில் அறிந்து கொள்ளக் கூடிய சந்தம், பொது ஜனங்கள் விரும்பும் மெட்டு இவற்றினை யுடைய காவியமொன்று தற்காலத்திலே செய்து தருவோன் நமது தாய்மொழிக்குப் புதிய உயிர் தருவோனுகின்றன’— என ‘பாஞ்சாலி சபதம்’ காவிய முன்னுரையில் தனது படைப்பிலக்கிய நோக்கை வெளிப்படுத்தும் சுப்பிரமணிய பாரதியாரின் இலக்கியப் பண்புகளை, இன்று அவர் பெயரில் வெளியாகும் பதிப்புக்கள் மூலமே அறியமுடிகிறது. இப்பதிப்புக்களை ஒன்றுசேரப் பார்க்கும் போது, இப்பதிப்புக்களின் தூய்மைபற்றி ஜயம் எழுகின்றது. பல பொறுப்பற்ற பதிப்புக்களில் பாரதியார் பற்றிய உண்மையான கருத்துக்கள் அடிப்பட்டுச் செல்லவும் வாய்ப்பேற்படுகிறது. இந்த உண்மையை ‘நவீன இலக்கியத்தைப் பல்கலைக்கழக மாணுக கருக்குப் படிப்பிக்கும்போது’ அறிந்து கொண்ட கலாநிதி அவர்கள்.

பாரதியான் பாடல்களிடையே தோன்றும் பாட பேதங்கள், தற்செயற் பிழை, குறிக்கோட் பிழைகள், இடைச் செருகல்கள், திருத்தங்கள், வடமொழி நீக்கம் என்பன வெவாறு ஏன் பாரதி பாடல்களில் இடம்பெற்றன என வரலாற்றுப் பண்ணினடியாக ஆராய்வது கவவான, விறுவிறுப்பான தொடர் ஒன்றைப் படிக்கும் மன்றிலையை ஏற்படுத்தி விடுகின்றது. மேற்படி குறைபாடுகள் நிறைந்த பாரதியாரின் பாடல் தொகுதிகள் மூல நூலின் இப்பற்பண்பினை மூழ்கித்து விடுவதுபற்றி இன்றைய நிலையில் திறனையு இயக்கங்கள் எழுதலவசியம் என வற்புறுத்தும் கலாநிதி பல சவையான விளக்கங்களைக் கூறுகிறார்.

குயில் பற்றிப் பாரதியார் பாடிய பாட்டின் தலைப்பு— ‘குயில், குயில்பாட்டு, குயிலி, குயிலின் கதை என்றெல்லாம் பல்

வேறு பதிப்புக்களிலும் குறிக்கப்பட்டிருத்தலைக் காணலாம். பார தியார் குறித்த தலைப்பு யாது? குயிற்பாட்டு என்ற தொடர், கவிஞரை ‘இலக்கண சுத்தமான எழுத்தாளராய்க் காட்டும். குயில் பாட்டு இலகுதமிழ் எழுத்தாளராய்க் காட்டும். எதுசரி?’

பாரதியின் சமஸ்கிருதச் சொற்கள் மாற்றம் பெற்றுள்ளன. ‘மாதாவின் துவஜம்’ என்பது தாயின் மணிக்கொடி என்று மாறுவதும், ஸ்வசரிதை - சுயசரிதை என்றுவதும், ‘லக்ஷ்மி பிரார்த்தனை’ திருவேட்டகையாவதும் பாரதியின் சாதாரண மக்களிடையே வழங்கும் மொழியைக் கையாள வேண்டும் என்ற சத்தியதரிசனத்தை தனித்தமிழ் இயக்கவ தியாக்கி விடுகின்றன. பாரதியின் வசனப் பாகங்களை எடுத்தால் பந்திக்குக் குறைந்தது பத்து சமஸ்கிருத மொழியிருப்பதும் குறிப்பிடத்தக்கது.

இவ்வாறு பாடபேதங்கள் ஏற்பட அவர் வாழ்நாளிலும், அவர் மறைந்த பின்னும் அவரது சில நூல்கள் வெளியிடப்பட்ட விதமாகும், அவர் இறந்த பின்னரே அவரது கவிதைகள் பெருநால்களாகத் தொகுக்கப் பெற்றன. இதனால் கவிஞரே அவற்றைச் சீராக வெளியிடும் வாய்ப்பிருக்கவில்லை’ அதுமட்டுமல்ல அவர் காலத்தில் கூட அவரது பாடல்களை மற்றவர்கள் பதிப்பித்ததினால் அவரின் மேற்பார்வையிருக்கவில்லை. உதாரணமாக 1907-ல் ஸ்வதேச கீதங்கள் பாடலை வி.கிருஷ்ணசாமி ஐயரும் 1914-ல் ‘தே சிய கீதங்களும் பிற பாடல்களும்’ ‘மாதாமணிவாசகம்’ பாடல்களை தென்னுபிரிக்கத் தமிழரும் பதிப்பித்தனர்.

பிற்காலத்தில் பாரதியின் பாடல்களைப் பதிப்பித்தோர் பாடல்களில் அழுர்ணமாக இருந்த பாகங்களை கவிமணி தேசிகவிநாயகம் பிள்ளை, சுத்தானந்தபாரதியோரால் பூரணப்படுத்தினர். இவற்றினாலும் பாரதி யின் மூலப்பாடல்கள் பாதிக்கப்பட்டிருக்கலாம். மேலும், ஏ.வி.எம். மெய்யப்பச் செட்டியார் பாரதியின் பாடல்களின் உரிமையைப் பெற்று. பொதுச் சொத்தாக்கிய பின்னர் பாரதியைக் காட்டிப் பணம் பறிக்க முயன்ற பதிப்பகங்களும், பாரதமேலிருந்த மயக்கத்தால் அவன் பெயரில் எதுவிருந்தாலும் அப்படியே பதிப்பிக்க முயன்ற வெறும் ஆர்வம் ஒன்றையே கொண்ட வெளியீட்டகங்களும் பாரதியை மவினப்படுத்தியதுடன், கொச்சைப் படுத்தியும் விட்டன. எனவே,

இன்றைய நிலையில் பாரதியில் பாடல்களுக்கு ஒரு ஆராய்ச்சி பூர்வமான தொகுப்பில்லை என்ற குறையுணர்ந்து அதனை ஆக்குதலே பாரதிக்கு செய்யும் மாபெரும் தொண்டு என்ற என்னத்தை புலப்படுத்த ஒரு தனி நூலே சிறிதாக இருந்தாலும் - எழுதிய கலாநிதி பாராட்டிற்குரியவர். இத்தகைய ஆர்வத் துடிப்பு ஈழத்து மண்ணில் தான் எழுந்துள்ளதும் குறிப்பிடப்பட வேண்டியதொன்றுகும்.

— செழியன் சௌவன்

“வாடைக் காற்று”

வெளியீட்டு விழா

22-2-74-ஆம் திகதி செட்டி குளம் விழாக்கோலம் பூண்டது. வீதிகள் தோறும் மகரதோற ணங்கள் கட்டப்பட்டு, சிகரங்கள் அமைக்கப்பட்டன. எங்கு பார்த்தாலும் சோடனைகள், பூரணங்கள் வைத்து, மங்கல விளக்குகள் ஏற்றி வீதி யெங்கும் மக்கள் நிறைந்து நின்றனர். நான் காவது தமிழ் ஆராய்ச்சி மகாநாட்டு அலங்காரம் போன்ற செட்டிகுளத்தின் வீதிகள் விளங்கின. மேளவாத்தியங்கள் முழங்க ஈழத் தமிழ் எழுத்தாளர்கள் ஊர்வமாக விழா அரங்கிற்கு அழைத் துவரப்பட்டனர்.

செங்கை ஆழியான் எழுதி, வீரகேசரி வெளியீட்டுள்ள ‘வாடைக்காற்று’ என்ற நவீனத்தினை செட்டிகுள மக்கள் விழா எடுத்து வெளியீட்டு வைத்தனர். ஈழமே காணுத அற்புதமாக இவ்விழா அமைந்தது. வவுனியா அரசாங்க அதிபர் திரு. விக்கிரமாராய்ச்சி ஒரு பக்கமாயும், மேலதிக அரசாங்க அதிபர் திரு. சிவஞானம் ஒரு பக்கமாயும் வர எழுத்தாளர் செங்கை ஆழியான் ஊர்வலமாக அழைத்து வரப்பட்டார். இரசிகமணி கனக. செந்திநாதன். டொமினிக் ஜீவா, வன்னியூர்க் கல்விராயர், கேடானியல், செம்பியன் செல்வன், மாதகல் செல்லா ஆகிய எழுத்தாளர் பெருமக்கள் இந்த ஊர்வலத்தில் அழைத்துவரப்பட்டனர். எல்லாருக்கும் மாலைகள் அணியப்பட்டன.

விழா அமைப்பாளர்கள் திரு. பொ. செல்வநாயகம், செட்டிகுளம் கிழக்கு கிராம சபைத் தலைவர், ஜெப. எஸ். சிகாப்தீன், செட்டிகுளம் மேற்கு கிராமசபைத் தலைவர், மெனிக் மில் சண்முகம் ஆகியோர் விழா அரங்கில் ஊர்வலமாக அழைத் துவரப்பட்ட எழுத்தாளர்களையும், அதிகாரிகளையும் வர் மாலை குட்டி வரவேற்றனர்.

இவ்வெளியீட்டு விழாவுக்கு செட்டிகுளம் கிழக்கு கிராம சபைத் தலைவர் திரு. பொ. செல்வநாயகம் தலைமை வகித்தாள். அவர் தனது தலைமையுரையில், ‘இவ்விழா ஈழத் துவிக்கியத்தையும் ஈழத்து எழுத்தாளர்களையும் கௌரவிப்பதற்காக எடுக்கப்பட்ட பெருவிழா வாகும். அவ்வெழுத்தாளர்களில் ஒரு வரான செங்கை ஆழியானின் ‘வாடைக்காற்று’ எழுதி இந்த நவீனத்தை வெளியீட்டு விழா எடுப்பதன் மூலம் செட்டிகுள மக்கள் தமது இலக்கிய இரசனையையும், செங்கை ஆழியான் மீது அவர்களுக்கிருக்கின்ற அன்பையும் காட்டி கொள்கின்றார்கள். இலக்கிய விழாக்களுக்கு மக்கள் கூடுவது குறைவு என நகரப்புற எழுத்தாளர்கள் கூறுகின்றனர். அவர்களை நாட்டின் உயிர்துடிப்பான கிராமப் புறங்களுக்கு வாருங்கள், இன்று கூடியுள்ள துபோன்ற ஆயிரக் கணக்கான மக்கள் விழா ஆர்வலராகக்கூடுகின்ற காட்சியைக் காணுவங்கள்

என்று அழைக்கின்றோம்' என்றார். புத்தக வெளியீட்டுத் துறையில் சமுத்தில் புதியதொரு சகாப்தத்தை தோற்றுவி த்துள்ள வீரகேசரி நிறுவனத்தினரைப் பாராட்டுகின்றோம். அந்நிறுவனம் வெளியீட்டுள்ள வாடைக்காற்று என்ற செங்கை ஆழியானின் நவீனத்தை வெளியீட்டு வைப்பதில் செட்டிகுளம் பெருமிதப்படுகின்றது' எனத் தொடர்ந்து கூறினார்.

திரு. கனக செந்திநாதன் அவர்கள் செங்கை ஆழியானுக்குப் பொன்னடை போர்த்தார். வீரகேசரி நிறுவனத்தின் நூல் வெளியீட்டுச் சேவையைப் பாராட்டிய கனக செந்திநாதன் தொடர்ந்து பேசும் போது, 'இப்போது சர்வசாதாரணமாக ஒவ்வொரு துறையிலும் பிரபல யமானவர்களுக்கும், அடியெடுத்து வைத்தவர்களுக்கும் முடியைத் தொட்டு நிற்பவர்களுக்கும் பொன்னடை போர்த்தப்படுகின்றது. பொன்னடை போர்த்தப்படுவதற்கு ஒரு தகுதி தேவை. அத்தகுதி செங்கை ஆழியானுக்கு உண்டு. சமுத்து இலக்கிய உலகில் சமுத்துப் பூத்தால்வனார். தொடக்கம் செங்கை ஆழியான வரை ஒரு இலக்கிய வரலாறு உண்டு. வாடைக்காற்று என்ற இந்த நவீனம் நாவல் துறையில் ஒரு மைல் கல்' என்றார். செட்டிகுளம் வாழ் பெருமக்களின் அன்பிற்கும் விருந்தோம்பலிற்கும் நான் சிரம் தாழ்த்தி வணங்குகின்றேன் என்று தனது பேச்சை முடித்தார்.

அடுத்து வவுனியா மாவட்ட மேலதிக அரசாங்க அதிபர் தனது வெளியீட்டுரையை நிகழ்த்தினார். மேலதிக அரசாங்க அதிபர் திரு. எஸ். சிவ

நானம் தனது வெளியீட்டுரையில், நூலாசிரியரையும் அவரது நூலினையும் பாராட்டினார். சமுத்து இலக்கிய உலகம் தனித் தோங்கக் கூடியது என்றார். அவர் வெளியீட்டு வைத்த வாடைக்காற்றின் முதற் பிரதியை பிரபல வர்த்தகப் பெருமக்கள் திரு. இ. சண்முகம் வாங்கி விற்பனையை ஆரம்பித்து வைத்தார்.

அடுத்து மல்லிகை ஆசிரியர் திரு டொமினிக் ஜீவா வாடைக்காற்று நவீனம் குறித்து தனது ஆய்வுரையை நிகழ்த்தினார். 'நெடுந்தீவு — யாழ்ப்பாணம் — செட்டிகுளம் என்ற இந்த மூன்றையும் செங்கை ஆழியான என்ற கலைஞர் இனைக்கின்றன. நெடுந்தீவில் தொடங்குகின்ற நாவல் யாழ்ப்பாணத்தில் பிறந்த செங்கை ஆழியான எழுதப்பட்டு செட்டிகுளத்தில் வெளியீடு படுகின்றது. கலைஞர் தேசியச் சொத்து. கலைஞருடைய பெருமை, எழுத்தாளனுடைய சிறப்பு, அவர்க்கும் கூட தீரண்டு எடுக்கின்ற பெருவிழாவில் தான் இருக்கின்றது. இன்று செட்டிகுளம் வீதியில் எழுத்தாளர்களை மாலை கூட்டி, கும்பம் வைத்து ஊர் வலமாக அழைத்து வந்த நிகழ்ச்சியை எண்ண எவ்வளவு பெருமையாக இருக்கிறது. எழுத்தாளன் ஒரு நாட்டில் தக்கவாறு மதிக்கப்பட்டால் அந்த நாட்டின் ஆத்மாவே கெளரவிக்கப்படுகின்றது' என்ற டொமினிக் ஜீவா தொடர்ந்து பேசும் போது, 'நெடுந்தீவுக் கடற்கரையில் தோன்றுகின்ற பல்வேறு பாத்திரங்களின் முரண் பாடுகள், மீனவ சமூகத்தின் பலவீனங்கள், சண்டை சச்சரவுகள், சமாதானங்கள், ஆசாபாசங்கள் என்பன தான் தக்க

முறையில் வாடைக்காற்று என்ற இந்த நாவலில் சொல்லப் படுகின்றது. செங்கை ஆழி யான் ஒரு அசுரக் கலைஞர். இந்த எழுத்தாளால் எப்படி ஓயாமல் எழுத முடிகின்றது? பாடநூல்கள், சிறுகதைகள், நாவல்கள், தோட்டவேலை, காரியாதி காரி உத்தியோகம் என்ற இவ்வளவையும் செங்கை ஆழி யானை எப்படித்தான் செய்ய முடிகிறது? இந்த உழைப் பாளிக்கு நான் தலைவண்ணுகின் ரேன்' என்றார் ஜீவா.

திரு. கே. டானியல் தனது ஆய்வுரையை மிகுந்த நலைக் கவையோடு நிகழ்த்தினார். 'ஒரு மீவை சமூகத்தின் வாழ்க்கையை மிக அற்புதமாகச் செங்கை ஆழியான் வாடைக்காற்றில் சித்திரித்துள்ளார். இவரால் இதை எல்வாறு படைக்க முடிந்தது என்பதை என்னும்போது அவரின் திறனை நான் வியக்கின்றேன். மீவை மக்களின் சொற்களையும், நெடுந்தீவு மக்களின் பிரதேசச் சொற்களையும், மீன்பிடித் தொழில் நுணுக்கங்களையும் செங்கை ஆழியான் கலை அழுகோடு சித்திரித்துள்ளார். புதிய களம்; புதிய சூழல். நாவலின் படிமம் மிக அற்புதமாக இந்நல்லை த்தில் விழுந்துள்ளது' என்றார்.

செம்பியன் செல்வன் பேசும் போது, 'இன்றைய சமூகத்தின் அடித்தளத்தையே மாற்றிய மைக்கக் கூடிய இலக்கிய ஆக்கங்கள் தேவை' என்றார். 'சமூகனோக்கோடு இலக்கியங்கள் படைக்கப்பட வேண்டும். சமூகத்தையிற்கு நன்மை தருகின்ற காலத்தை வெறுமனே போக கடிக்காத, ஆக்க இலக்கியங்கள் தேவை. வாடைக்காற்று

அத்தகைய ஒரு ஆக்கம். எழுத்தாளனின் சத்திய வேட்கையை சமூக நோக்கை, தேசிய ஒரு மைப்பாட்டை இந்நாவலில் காணலாம். நெடுந்தீவின் பகைப்புலத்தில் அங்கு ஒரு பருவத்திற்கு வந்து தொழில் செய்கின்ற மீனவரின் வாழ்வையும் அப்பருவத்தில் வெகுநூரத்தில் இருந்து அத்தீவிற்கு வருகின்ற கூழக்கடா என்ற கொக்குகளையும் இணைத்து சிறப்பாக இந்நாவலைப் படைக்குள்ளார். பாமர மக்களது, தொழிலாளி வர்க்கத்தினது பிரச்சினைகளை வாடைக்காற்றில் ஆழியான் சித்திரித்துள்ளார். செங்கை ஆழி யான் ஒரு மகத்தான சாதனையைப் புரிந்துள்ளார்' என்று செம்பியன் செல்வன் குறிப்பிட்டார்.

அதனை அடுத்து செட்டி குளம் மேற்குக் கிராமசைபத் தலைவர் ஜானேப.எஸ். சிகாப்தீன் பேசினார். இறுதியில் வாடைக்காற்று ஆசிரியர் செங்கை ஆழியான பதிலுரை வழங்கினார். திரு. க. சிங்னராசா நன்றியுரை கூறினார்.

“செல்வா”

நவீன ஒவியம்

அங்கொரு வட்டம்!

இங்கொரு கட்டம்

அதன்மேல் -

கோடுகள், கீறுகள்

வண்ணக் குழப்பல்கள் -

யாவும் -

ஒன்று திரண்டொரு

ஒவியம் ஆனதே!

- சேரன்.

சல்லெஷனித்வின் விவகாரம்

கே. குணேந்திரதாஸன்

சல்லெஷனித்வின் விவகாரத்தை முகாந்திரமாக்கி உலகம் முழுவதிலும் கலை - இலக்கியம் பற்றித் தெரிந்தவர்களும் ஆர்வமுள்ள சர்ச்சையில் கடந்த சில வாரங்களாக ஈடுபட்டு வருகின்றனர்.

பல காலமாக தனது சோவியத் மக்களினது அதிருப்தியையும் ஆத்திரத்தையும் சம்பாதித்து வந்திருந்த எழுத்தாளர் அலெக்ஸாண்டர் சல்லெஷனித்வின் அன்மையில் சோவியத்துன்றியத்திலிருந்து வெளியே செல்லுமாறு தீர்ப்பந்திக்கப்பட்டுள்ளார். சில ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் இவர் சோவியத் எழுத்தாளர் சங்கத்திலிருந்து வெளியேற்றப்பட்ட போதிலும், அன்மைக்காலம் வரை ஒரு பிரஜை என்ற முறையிலும் எழுத்தாளன் என்ற முறையிலும் எல்லா உரிமைகளையுஞ் சலுகைகளையும் அனுபவித்து வந்தார். சில காலத்திற்கு முன்னர் நோபல் பரிசைப் பெற்றுக்கொண்ட பின்னர் மேற்கத்தைய உலகின் பத்திரிகைகளில் சல்லெஷனித்வினின் பெயரும் எழுத்துக்களும் என்று மில்லாதவாறு திடீரென மட்டற்ற பிரபலம் பெற ஆரம்பித்தன. இவற்றிற்கெல்லாம் சிகிரம் வைத்தாற் போல அன்மை

யில் வெளியான இவரது 'குலாக் தீவுக் கூட்டம்' என்ற நாவல் அமைந்துள்ளது. இந்த நாவல் மூலமே இவர் தன்மைத் தானே தங்கித்துக் கொண்டார் என சோவியத் விமர்சகர் ஒருவர் எழுதியுள்ளார்

சல்லெஷனித்வின்னையும் அவரது புதிய நாவலான 'குலாக் தீவுக் கூட்ட' த்தையும் மேற்கத்தைய உலகிலுள்ள விமர்சகர்கள் உச்சிமேல் வைத்து மெச்சிப் போற்றும் அதே வேளையில், சோவியத் எழுத்தாளர்களும் விமர்சகர்களும் இந்நாவலை ஆவேசத்துடன் விமர்சித்துள்ளனர். 'மனதோய் கொண்டவரின் தன்மைகளையாராவது விசேடமாக ஆராய்விரும்பினால் சல்லெஷனித்வின்னை' 'குலாக் தீவுக் கூட்டம்' என்ற நாவலைப் படிக்குமாறு நான் அவர்களுக்குச் சிபார்சு செய்வேன்' என்குரு பிரெஞ்சு விமர்சகர் குறிப்பிட்டிருந்ததும் எனது நினைவுக்கு வருகிறது.

புகழ்பூச்சு புரட்சிகர, இலக்கியப் பாரம்பரியங்களும் வரலாறுங் கொண்ட சோவியத் எழுத்தாளர்களினது இலக்கியம் குறித்த 'கட்சிக் கண்ணேட்ட' திலிருந்து இத்துணை தூரம் விலகிறின்ற சல்லெஷனித்வின்

செயல்பட்டு வந்திருக்கிறார் என்ற குற்றச்சாட்டு நியாயமானதுதான் என ஒருவர் ஆராய்ந்து பார்க்கும் போது சில உண்மைகள் தட்டுப்படா மலுமில்லை. இந்த உண்மைகளை நோக்கும்போது ‘இரும்புத் திரை நாடு’ என்று மேற்கில் வருணிக்கப்படும் சோவியத் ஒன்றியம் போன்ற ஒரு நாட்டில் சல்லெணித்தின்னை இத்துணை காலமும் சகித்துக் கொண்டிருந்தமையே பெரிய தாராளமான காரியமாகப் படுகிறது.

‘ருஷ்ய மனிதன் ஒரு துண்டு ரொட்டிக்காகபெற்றதாயையும் தந்தையையும் காட்டிக் கொடுத்து விடுவான்’ என்று ‘ஆகஸ்ட் 1914’ என்ற நாவலில் எழுத்து தொடங்கிய சல்லெணித்தின் தனது புதிய நாவலில் தேச பக்தயுத்தம் பற்றி விவரிக்கயில் ‘ஒரு ருஷ்யனுக் கிருப்பது இப்புனியில் எத்துணை கொடுமையானது; அவமானசரமானது’ என்று எழுதுகிறார்.

உலகின் முதலாவது சோஷலிஸப் புரட்சியை நிறைவேற்றிய ஒரு மண்ணின் புதல்வர்கள் என்று ஒவ்வொரு சோவியத் குடுமகனும் தோன்டட்டிப் பெருமை பேசுகின்ற குழவில், சல்லெணித்தின் இத்துணை வெறுப்புதனும் கசப்புதனும் ஒரு சோவியத் குடுமகனை விமர்சிப்பது மிகவும் அதிகசயமானது. ‘நான் சரித்திரப் புரட்சிகள் அனைத்தினதும் பொய்மையையும் புரிந்து கொண்டேன்’ என்று அடிக்கடி கூறிவந்த சல்லெணித்தினுக்கு 1917-ம் ஆண்டின் யுகப்புரட்சி பற்றி உள்ளார்ந்த பொருமை உண்டு. பெரிய நிலப்பிரபுக்களின் வாரிசாகப் பிறந்த சல்லெணித்

வின்னை இப்புரட்சி மிக ஆழமாகப் பாதித்திருக்க வேண்டும். அந்தப் புரட்சி சிறிது காலம் ஒத்திப் போடப்பட்டிருக்க வேண்டும்’ என்று அவர் ஓரிடத்தில் எழுதியிருக்கிறார். ஆரம்ப காலத்திலிருந்தே சோவியத் அமைப்பினை வெறுப்போடு விமர்சிக்கும் ஒரு கலகக் காரராக இருந்து வந்த சல்லெணித்தின்னைத் திருத்துவதற்கு அவரது எதிர்கால நலனில் அக்கறையுள்ளவர்கள் பல முயற்சிகள் மேற்கொண்டனர். ‘அவர் ஒரு எழுத்தாளனுக்கத் திகழு வேண்டுமென்பதில் அவரது சோவியத் சகாக்கள் பெரும் அக்கறை கொண்டிருந்த போதிலும், அவரது நடத்தையும் எண்ணங்களும் எழுத்தாளர் சங்கத்தின் உண்ணத்யான இலட்சியங்களுக்கும் கோட்பாடுகளுக்கும் முரண்பட்டவையாகவே இருந்தன’ என சில ஆண்டுகளுக்கு முன்னும் சோவியத் துண்றியம் சென்று திரும்பிய தமிழகத்து எழுத்தாளர் சிதம்பரருக்கு நாதன் தமது கட்டுரையொன்றில் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

சோவியத் சம்பந்தப்பட்ட அனைத்தையும் முர்க்கமாகவும் பகிரங்கமாவும் வெறுப்பதுதான் சல்லெணித்தின் கருத்தாக அமைந்து விட்டது. சோவியத் அமைப்பு, சோஷலிஸ நிர்மாணம், கம்யூனிஸக் கருத்துக்கள் ஆகிய அனைத்தின் மீதும் பழுதி வாரித் தூற்றுவதற்காகத் தமது கடைக்களில் நீசத்தனமான கட்டுக்கடைகளைத் தாராளமாக அன்ளிப் பெய்துவிட்டிருக்கிறார்.

சல்லெணித்தின் சில இடங்களில் எழுதியிருப்பவற்றைப் பார்க்கும்போது, கூயலாபந்தேடும் இச்சையால் மனச்சாட்சியை இழந்த ஒரு நிலையிலேயே அவர் அவற்றை எழுதியிருப்ப

தாகவே படுகிறது. மாபெரும் தேசபக்தப் போரில் சோவியத் மக்கள் பெற்ற வெற்றியை அவர் பிறபோக்காளர் ஒருவரது நிலையில் நின்று ஏனங்கு செய்கிறார். ஹிட்லரின் கைக் கூலிகளை அவர் நேரடியாக விதந்தேகிப் பாராட்டுகின்றார். சிலஇடங்களில் அவர் 'தாராள' என்னங்கொண்ட ஸி விஸ்டருஷ்யாவின் மறைவுக்காக வருந்துகிறார். அதன் சிறைக் கூடங்களில் நிகழ்ந்த 'மனிதாபிமான'த்திற் காக்க கண்ணீர் சிந்துகிறார். வெறுப்பும் அவதாறும் குடிகொண்ட இவரது வார்த்தைகள் சோவியத் மாநுடனுக்கு அருடையும் புனிதமும் மிக்கதாக விளங்கும் அனைத்துக்கும் எதிராகவே பிரயோகிக்கப்பட்டுள்ளன.

'என்னைவிட வயதான ருஷ்ய எழுத்தாளர்கள் தமது அன்மைக்கால வரலாற்றின் பிரதான கருப்பொருளைப் புறக்கணித்துள்ளனர். அல்லது மேலோட்டமாகவே தொட்டுள்ளனர். எனவே இவை பற்றி எழுத விரும்புகிறேன்' என்ற சாக்குப் போக்குடனேயே சல் ஷெனித்னின் தனது வரலாற்றுப் புரளியை ஆரம்பித்தார். இவரது கருத்துப்படி போரைப் பற்றியும் புரட்சியைப் பற்றியும் 'மேலோட்டமாக' எழுதியவர்களுள் மாக்னிம் கார்க்கியும், டால்ஸ்டாயும், மிகாயில் ஷெலாகோவும் அடங்கவர். சல்ஷெனித்னின்னின் விவகாரத்தை முகாந்திரமாக்கி சோவியத் துணியை முதலான சோஷலிஸ் நாடுகளில் இலக்கிய சார்பான் 'கட்சிக் கண்ணேட்டம்' படைப்புச் சுதந்திரத்திற்கும், விமர்சன சுதந்திரத்திற்கும் வரம்பிடிக்கிறது. குழிபறிக்கின்றது என்ற தமது மாழும்மான்

பிரச்சாரத்தை மேற்கத்தையப் பிரச்சாரகர்கள் மேலும் மூர்த்தி நிலையைப் படுத்தியுள்ளனர். ஆனால் சோவியத் தீவிர இலக்கிய வளர்ச்சிக்காலம் முழுமையிலும் பிரசரிக்கப்பட்டுள்ள பல 'விவாதத்துக்குரிய' நால்களை மேற்கொள்காட்ட முடியும். வியோனித் வியானேவ், விளடிமில் துதின்டேவல், வளில் பைக்கோவ், சிங்கில் அம்தம் தோவ், தெந்திரியாகோவ் முதலான எழுத்தாளர்கள் தமது பல படைப்புக்களில் போரையும், புரட்சியையும் பற்றிய பிரச்சனைகளை தமக்குரித்தான் பாணிகளில் கண்ணியத்துடனும் கட்டுப்பாட்டுடனும் விமர்சித்துள்ளனர். அவர்கள் வெறும் அவதாறுப் பாதையில் பொறுப்பற்ற முறையில் இறங்கவில்லை. ஏனெனில், தமது பேரு பெருவாரியான மக்களின் நலவங்களையே சார்ந்துள்ளதேயன்றி, ஒரு சில மேற்கத்தைய பிரசரகர்த்தாக்களின் நல வகை அல்ல என்பதை அவர்கள் உணர்ந்திருந்தார்கள் போலும்.

பிரபுத்துவ குடும்ப மரபுகள் வழிவந்த சல்ஷெனித்னினுக்கு புதிய அமைப்பு சுமத்திய பொறுப்புக்களை நிபந்தனையின்றி ஏற்றுக்கொள்ள முடியாததாக்காட்டு என்னவோ ஒரு வித மனப்பினிக்கு ஆட்பட்டுப் போய்ந்துக் கொண்டும். ஸ்டாலினின் காலத்துத் தவறுகளை அம்பலப்படுத்துவதே சல்ஷெனித்னினின் நோக்கம் என அவருக்கு வக்காலத்து வாங்கி வரும் சில மேற்கத்தைய விமர்சகர்கள் கூறுகின்றனர். ஆனால் சல்ஷெனித்னின் படைப்புக்களை ஆரம்ப காலந் தொட்டு உண்ணிப்பாகப் படிப்பவர்களுக்கு, 'ஸ்டாலின் காலத்து தவறுகளைப்

பகிரங்கப்படுத்துவது' இவரது சோவியத் விரோதப் போக்கின் ஒரு பகுதி மாத்திரமே என்பதையும், அவரது எழுத்துக்களில் சோவியத் அமைப்பின்பாலான ஒருவித அதிருப்தி உணர்வு விரலியிருப்பதையும் காணமுடியும். தனது மன ஆவஸ்கலைத் தீர்த்துக்கொள்ள இவர் எழுதியவை ஆரம்பத்தில் அவரறியாமலும், பின்னர் அறிந்தும் பிற்போக்கொடுக்க

னித்திலின் அகப்பட்டு விட்டார்! சல்லெஷனித்திலினுக்கு மிக மோசமான பாத்திரம் அளிக்கப்பட்டுள்ளது. சர்வதேசப் போர்டுயிலின் எதிரிகள் இன்றைய அரசியல் அரசுகளின்முன்னணிக்கு அவரைத் தள்ளி விட்டிருக்கின்றனர். அவர்களுக்கு சல்லெஷனித்திலின் கிடைக்காதிருந்தால், அவர்கள் நிச்சயம் இன்று மொரு ஒடுகாலியைப் பிடித்திருப்பார்கள்!

மல்லிகை விற்பனையாளர்

கொழும்பில்

- ★ ராகேஸ்வரி ஹோட்டல்
69, நோற்றில் வீதி.
- ★ மலர்விழி
கதிரேசன் வீதி.
- ★ ஸிலாகலூன்
கதிரேசன் வீதி.

திருகோணமலை

வி. எஸ், திதம்பரப்பிள்ளை
43, பிரதானவீதி.

கல்முனை

மணமகள் புத்தகசாலை
பிரதான வீதி.

விற்பனையாளர் இல்லாத ஊர்களுக்கு விற்பனையாளர் தேவை.

குப் பிரச்சாரகர்களின் பசிக்குத் தீணியாக அமைந்து வந்தன.

பாவம் சல்லெஷனித்திலின்— தங்கள் நாடுகளில் முற்றிலும் கோளாறுகளிலிருந்து மக்களின் கவனத்தைத் திருப்பிவிட கனவான்கள் காத்திருந்த வேளையில், அவர்கள் கையில் சல்லெ

தான் 'மிகவும் களைத்துப் போயிருப்பதாக' சல்லெஷனித்திலின் இப்போது கூறுகிறார். 'மேற்கத்தையப் பத்திரிகைகள் இத்துணை மோசமானவையாயிருக்குமென தான்நினைக்கவில்லை' என்ற கட்டில் ஞானம் இவருக்கு இப்போது ஏற்பட்டுள்ளது.

சல்லெஷனித்திலின் மேற்கத்தையப் பத்திரிகை நிருபர்களும் விமர்சகர்களும் பிழிந்தெடுக்கிறார்கள்.

பாவம் சல்லெஷனித்திலின்! இது இன்றும் எத்தனை நாட்களுக்கு?

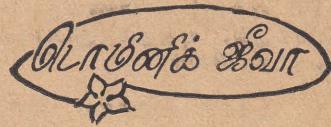
இத்தருணத்தில் எனக்கு பிரபல சோவியத் விமர்சகர் போலில் கொரெபோங் சல்லெஷனித்திலின் பற்றி குறிப்பிட்ட கூற்றுகளை ஞாபகத்துக்கு வருகிறது.

'ஆப்பிளில் இருக்கும் புழுவைப் போல். சோவியத் சமுதாயத்தில் இருந்து கொண்டே அவர் அந்தச் சமுதாயத்தை அவதாறு செய்கிறார். ஆப்பிளி விருந்து இந்தப் புழுவைப் போல் வெளியேயுள்ள அதன் புரவலர்களும் ஆதரவாளர்களும் அந்த நிமிடமே அதை மதிக்கமாட்டார்கள்.'

சில அபிப்பிராயங்களும்

சிநேக பூர்வமான

சில கருத்துக்களும்

சமீப காலமாக எனக்கு ஒரு பிரச்சினையைப் பற்றி அடிக்கடி சிந்தித்துப் பார்க்க வேண்டிய ஓர் அவசியத் தேவை ஏற்பட்டு வருகின்றது.

இதை நாம் எந்த வித உணர்ச்சிக்கும் ஆட்படாமல் சிந்தித்துப் பார்ப்பது ஆரோக்கியமான இலக்கிய வளர்ச்சிக்கு மிகவும் தேவை என்பதால் இதை இந்தக் தடவை கொஞ்சம் ஆழமாகவே யோசித்துப் பார்ப்பது நல்லதென்றே என்றுகின்றேன்.

நம்பில் சிலர் விரும்பியோ விரும்பாமலோ இந்தப் பிரச்சினைப்பற்றி யோசிக்கவே பயப்படுகின்றார்களோ என் நான் சில சமயங்களில் நினைப்பது முன்டு.

அதிலும் அடிக்கடி சோஷிலீஸ், மார்க்ஸிஸ்ம் என வேத நாவகளைப் போல ஒரு விஞ்ஞான தத்துவத்தை இலக்கியத் தில் மேற்கொள் காட்ட முனைந்து சமீபத்தில் செயல்பட முனைந்து நிற்கும் ஒரு 'புதுச்சிவப்பு'க் கூட்டத்தைப் பற்றி நாம் மிகவும் நிதானமாகக்

கணக்கிலெடுத்து வைத்திருப்பதும் அத்தியாவசியமாகின்றது.

வேண்டுமானால் அது அரசியலுடன் நின்று கொள்ளட்டும். இலக்கியத்தில் தனது ஞானத்தை நம்மவர்கள் மத்தியில் நிருபித்துக் காட்ட வேண்டாம் என் நாம் உரத்துச் சொல்ல வேண்டும் போலத் தோன்றுகின்றது.

நமது நாட்டுக் கலைப் படைப்புக்களில் சமீப காலமாக ஒரு வரட்சி — கலைத்துவமற்ற ஒரு கருத்துக் குவியலான ஓர் அம்சம் — விரவி வருவதை நான் அவதானித்துவருகிறேன். இது சிறுதை. நாவல், புதுக்கவிதை, கவிதை அத்தகைக்கும் பொருந்தும்.

என்னைப் பொறுத்தவரை அது எத்தனைதான் பகோன்ன தமான கருத்தாக இருந்தாலும் அதில் கலையம்சம் இல்லாது போனால் அதை நான் ஒங்கி நிராகரிக்கத் தயங்கமாட்டேன். ஏனெனில் கலைத்துவமற்ற எந்தப் படைப்புமே சிறந்தவையாக — காலத்திற்கு ஈடு கொடுத்து நிற்கக் கூடியதாக

அடந்து விடமுடியாது என்பது தின்னம்.

ஓரு உதாரணம்.

கம்பராமாயணத்தின் உள்ளடக்கம் அஸ்ரைய சமுதாய அமைப்பு, மன்னர் பெருமை, மன்னைக் தெய்வமாக மதிக்கும் சூழ்நிலை, அவர்கள் மத்தி யில் ஏற்பட்ட பிணக்கு, பெண்கள்வர்தல், யுத்தம் இப்படியான ஒரு காலியம்.

இந்தச் சமுதாய அமைப்பு அற்ற - மன்னர்களே இல்லாத - இன்றைய பொதுவுடமைச் சமுதாய அமைப்புக் கொண்ட சோஷலிச் நாடுகளில் இன்று ராமாயணம் மொழிபெயர்க்கப் பட்டு படிக்கப்படுகின்றது - நடிக்கப்படுகின்றது - ரசிக்கப் படுகிறதென்றால், அதிலுள்ள கலைத்துவத்தின் பெருமையை நாம் அலட்சியம் செய்துவிட முடியாது என்பதையே காட்டுகின்றது.

இப்படி நிறைய உதாரணங்களைச் சொல்லலாம்.

இதை நம்மவர்கள் பலர் புரிந்து கொண்டதாகவே தெரிய வில்லை. மார்க்ஸிஸ்ததை முற்று முழுதாகக் கரைத்துக் குடித்தவர்கள் என்ற பாணியில் இவர்கள் சொல்லும் சில கருத்துக்களை என்னும்போது இவர்களை என்னிப் பரிதாபப் படுவதைத் தவிர, என்னால் வேறொன்றும் செய்ய முடிவதில்லை.

'நம்மவர்கள்' என நாம் திலரை நமக்குள் கோய கணித்து வைத்துக் கொண்டு. நம்மவர்களாக இருக்கிறார்களே என்ற காரணத்திற்காக மட்டும் அவர்களது படைப்புக்களை - படைப்புக்களில் உள்ள குறை

பாடுகளை எழுத்தில் சொல்லப் பயந்து - எழுத்துக்கு எழுத்து பொற் றிப் புகழ்ந்துரைக்கும் இலக்கியத் தாங் கெட்ட நிலை ஒன்றும் இங்கே உருவாகி வருவதை நாம் எக்காரணத்தைக் கொண்டும் அனுமதி கிக்கக் கூடாது. இப்படி விட்டுக் கொடுத்து, நம்மவர்கள் என்பதினால் மாத்திரம் அவர்கள் பாராட்டப் படுகின்றனர் - புகழ்ந்துரைக்கப் படுகின்றனர் - என்ற அவல் நிலைக்கு நாம் தள்ளப்படுவோமானால் சமுத்து இலக்கிய உலகிற்கு நாமே நாசம் விளைவிப்பவர்களாக முடிவில் வந்துவிடுவோம்.

நாம் நமக்காக இல்லாத போன்றும் எதிர்காலச் சுபிட்சம் மிக்க இலக்கிய வளர்ச்சிக் காகவாவது சிறித நிதானமாகவும் ஆழமாகவும் சிந்தித்துப் பார்ப்பது அவசியமானது.

சொல்லப் போனால் கொஞ்சமாக நமது நாட்டிலும் தமிழகத்தைப் போல, விமர்சகர்களின் ஆதிக்க வலை இறுகிவருவதை நான் பிரக்கனா பூர்வமாக உணருகின்றேன். க. நா. க. மமதை என நான் கணிக்கும் இந்தச் தன்மை எப்படித் தமிழக இளம் இலக்கியப் பரம்பரையை இருட்டடிப்புச் செய்து தமது வர்க்கப் பார்வையை ஒத்த கலைஞர்களை மாத்திரம் தூக்கிப்பிடிக்கவைக்கதோ அதே மாதிரி. இங்கும் இவர்களால் 'ஞானஸ் நானம்' செய்விக்கப்பட்டவர்கள் தான் சிறந்த எழுத்தாளர்கள் என மக்களால் மதிக்கப்பட வேண்டும் என்றெரு நிலைக்கு இலக்கிய உலகம் தள்ளப்பட்டு வருகின்றதோ என்றெரு நீயாயமான சந்தேகமாம் எனது மனதில் எழாமலும் இல்லை. இப்படியா

கக் கருத்துச் சொல்வதை
வைத்து எவக்குச் சிலரிடம்
மனக்குறை: எனவே இதைக்
காரணமாக வைத்து ஒரு சில
ரைத் தாக்குகின்றேன் என
அவர்களிடம் மனக்குரோதம்
கொண்ட இன் னும் சிலர்
யோசித்து அறப் சந்தோஷப்
பட வேண்டியதில்லை.

நான் தேசத்தின் முழு இலக்கிய வளர்ச்சியைக் கண்டு—
அதில் நமது விமர்சகர்கள் வகித்துவந்த கேந்திரமான பங்கை ரினைத்துப் பெருமைப்படும் அடித் சமயத்தில்தான் இந்தக் கருத்தையும் எதிர்காலத்திற்குத் தேவை என் எண்ணி இப்போதே சொல்லிவைக்க விரும்புகின்றேன்.

இந்த நிலை நீடித்தால் வேரெரு கோணத்தில் இங்கும் க. நா. சு. ஆதிக்கங்களே பலப் படுத்தப்பட்டு விடுமோ என் மனப் பூர்வமாக அஞ்சகின்றேன்.

படைப்பாளியும் விமர்சக னும் மலையகத்து ரெயில் என் ஜின் போன்றவர்களாக அமைய வேண்டும் என்பது எனது அபிப்பிராயம். ஒன்றை விட்டு ஒன்று பிரியவும் கூடாது; ஒன்றுடன் ஒன்று நெருங்கவும் கூடாது. படைப்பாளி என்ற என்ஜின் முன்னே இழுக்க, விமர்சகன் என்ற என்ஜின் பின்னே நின்று தள்ளித்தார வேண்டும். கோளத்திலும் இதுகான் நடைபெறுகின்றது. ஆனால் இன்றுள்ள நமது நிலையில் படைப்பாளியும் விமர்சகனும் இடத்தை விட்டு இடம் மாறி, தள்ளி, இழுக்கின்றனர்.

நம்மவர்கள் அல்லாதவர்கள் என நாம் நம்பும் சிலரை நாம் ஒரேயடியாக அலட்சியம் செய்துவிடும் போக்கு, உண்மை

யிலேயே நமது நாட்டு இலக்கியத்திற்கு நல்லதா, ஆரோக்கியமானதா என்பதை நாம் சந்தியும் சிந்தித்துப் பார்ப்பது நல்லது.

நம்மவர்கள் என நாம் ஒத்துக் கொள்ளாதவர்களிடம் கூட எத்தகைய அபார திறமை-ஆற்றல்-கலைத்துவம் இருக்கின்றது என் என் னும் போது எனக்கே பிரமிப்பாக இருக்கின்றது. இதை நாம் ஒதுக்கினிட்டு நாம் ஒரு நவ இலக்கியப் பரம் பரையைக் கட்டியெழுப்பிவிட முடியுமா என்பதே என் மனதில் எழுப்பும் கேள்வி.

அவர்களிடமிருந்து அந்தக் கிறமையை- ஆற்றலை நாம் நமது இலக்கியப் பொது நோக்கிற்கு பயன்படுத்த முடியுமா முடியாதா என்பதையும் நாம் சீர்தாக்கிப் பார்த்து ஆவன செய்ய வேண்டும். அதனால் நாம் நம்பும் மக்கள் இலக்கிய வளர்ச்சிக்கு ஆதாயமே தவிர, நஷ்டம் அவர்களுக்கல்ல என்பதையும் நாம் உணரவேண்டும்.

‘இதைப் பற்றியெல்லாம் நமக்குக் கவலையே இல்லை. அவர்கள் சுகலரும் ஒரே பிறபோக்குக் கூட்டம்தான். நாங்கள் பாட்டாளி வர்க்க இருக்கமான இலக்கியம் படைக்கும் கட்டுப்பாடான கூட்டான் எனத்தத்துவக் கிளிப் பிள்ளை வாதம் பேசும் வாய்வீச்சுக்காரர்களின் வாதத்தைப் பற்றி எனக்குத் துளைகூடக் கவலையில்லை. இப்படியான வாய்ச் சவடால் தனங்களால் கவலைத்துவமிக்க, காலத்தை வென்று நீற்கும் கலைப் படைப்புக்களைப் படைத்துத்தந்துவிட முடியாது எனத்திடமாக நம்புபவன் நான்.

வாய்ச் சவடால் தனம் தற் காலிகமாக அரசியலில் விலை போகலாம். ஆனால் இலக்கிய உலகில் இந்தப் போலிக் கூட டத்தின் நடைமுறை சாத்திய மற்ற கோடியும் கூடிய சீக்கிரம் பல்லை இளித்துவிடும் என்பது அநுபவ உண்மை.

இதற்கு எவர் என்ன எப்படியான பெயர் சொல்லி அழைத்தாலும் எனக்குத் கவலையில்லை. எனக்குத் தெரியும்; சில அதி தீவிர இலக்கிய வாதி கள் இதையெல்லாம் அப்படியே நிராகரித்துவிட்டு ஒரு இலட்சிய இலக்கிய உலகை இந்த மண்ணில் படைத்துக் காட்டு வோம் என வீராப்புப் பேசுவதும் எனக்கு விளங்கும்.

இதில் வேடிக்கை என்ன வென்றால் இவர்கள் ஏழுதுவதை படித்துப் பார்ப்பதற்குரிய வாசகன்தான் இங்கு அகப்பட மாட்டான். மிகப் பரந்துபட்ட இதயங்கொண்டு சிந்திப்பவர் கள் என நம்மை நாமே அழைத்துவரும் நாம் நமது தேசத்தைப் பொறுத்தவரை பார்வையை ரொம்பக் குறுக்கி விட்டோமோ என உணர வேண்டியுள்ளது.

நாம் நமது சித்தாந்தத் தில் — கடைசியில் சகல நாசங்களையும் வெற்றி கொண்டே தீரும் இலட்சியத்தில் நம்பிக்கையுள்ளர்களாக இருந்தால் ஏன் இந்தச் சிறிய பிரச்சினைகளுக்காகப் பயப்பட்டுத் தீரவேண்டும் என்பது எனக்கு விளங்கவில்லை.

இந்த வகையில்தான் நாம் நமக்கு எதிரானவர்களை அனுக வேண்டுமென நான் விரும்புகின்றேன்.

இரு சாரார் நமது சகல கொள்கைகளுக்கும் ஜென்மச்

சத்துராதிகள். அவர்களைப் பற்றி நமக்குக் கவலையில்லை. ஒதுக்கி விடுவோம். இன்னென்று சாரார் சீதை வேஷம் போட்டு இன்று களத்தில் ஆடிவரும் குர்ப்பணக்ககள். இவர்கள் சந்தர்ப்பப் போவிகள். தலைதெறிக்க மார்க்கிளைம் பேசுவார்கள். தங்களை மார்க்கிளைஸ் டுகள் என நிருபிப்பதில் தலைகரணமாக நிற்பார்கள். நான் கற்பரசி..... கற்பரசி என நடுச் சந்தியில் நின்று கூக்குரவிடும் மணவிமார்கள் இவர்கள். பிறி தோர் வகையினர். நம்முடன் சகல துறைகளிலும் ஒத்துப் போக முடியாதவர்களாக இருந்த போதிலும் கூட சத்தமான யோக்கியர்கள். மக்களை மனப்பூர்வமாக நேசிப்பவர்கள். அந்தியை எதிர்ப்பதில் யாருக்கும் பின் நிற்காதவர்கள்.

இந்த மூன்றாவது பகுதியினரை நாம் வென்றெடுக்காமல்- நமது அணியில் இவர்களை ஒன்றிணைக்காமல்- நாம் என்ன தான் கூக்குரவிட்டாலும் நமது தோக்கம் நிறைவேறப் போவதில்லை

அதற்காக நமது தனித்துவத்தை நாம் இழந்து இவர்களுடன் இவர்களாதி அவர்களது கருத்துக்களையே எதிரொலிக்க வேண்டும் என்பதும் எனது கோரிக்கையல்ல.

இரு புதிய சமுதாய அழைப்பிற்கான பணியில் இலக்கிய வாதிகளின் பங்கை நாம் செவ்வளே செய்ய வேண்டியதாக இருந்தால் இவர்கள் ஒவ்வொருவரையும் இனங்கண்டு வைத்திருப்பதுடன். நன்பர்கள் யார் சத்துராதிகள் யார் என்பதையும் புரிந்துகொண்டிடுக்க வேண்டும்.

(வளரும்)

Popular Science Books From U.S.S.R.

NOW AVAILABLE

Rs. cts

Physic and Music	4-50
The Clock of Living Nature	3-00
Outer Space and Man	3-00
Space and Time Perception by the Cosmonaut	3-00
The Moon and Man	3-00
In the Search for Beauty	3-00
The Quiet Sun	3-00
The Atom from A to Z	4-00
Wonders of the Night Sky	4-50
The Nine Colours of the Rainbow	5-50
The Mystery of the Earth's Mantle	3-00
This Chaney Chaney Chaney World	3-50
Man Versus Climate	3-00
Matter and Man	3-75
Cybernetics Within us	4-00

PEOPLE'S PUBLISHING HOUSE,

124, Kumaran Ratnam Road,

COLOMBO - 2

Telephone : 36111

MARCH 1974

உலகத்தின் முதலாவது
சோவியத் சோஷலிஸ் ஓன்றியத்தினைப் பற்றிப்
பூராவாக அறிய விரும்பின்

சோவியத் நாடு

வாசியுங்கள்

இக் குடியரசில் வாழும்
பல்வேறு தேசிய இனமக்களின்
வாழ்க்கை, தொழில், கலாசாரம்
பொழுது போக்கு ஆகியவைபற்றிய
படங்களுடன் செய்திகளையும்

தகவல்களையும் தருகின்றது
முழுக் குடும்பத்துக்குழுயிய இலட்சிய சர்சிகை

ஓழுங்காக
ஒரு வருடத்திற்
குரிய 12 இதழ்களைப்
பெற வேண்டுமானால்
ஏததிரச் செலவாக
2 ரூபாவை அனுப்பி
எம்முடன் தொடர்பு
கொள்ளுங்கள்.

* * *

சோவியத் நாடு

தகவல் பகுதி

27. ஸீர் எர்னஸ்ற் டி சில்வா மாவத்தை,

கொழும்பு 7.

ஸ்ரீலங்காவின் நாட்டின் முகவரியில் வசிப்பவரும், ஆசிரியரும்
வெளியிடுபவருமான் டொமினிக் ஜீவா அவர்களால் மல்லிகை சாதனங்களுடன்
யாழ்ப்பானம் ஸ்ரீலங்கா அச்சகத்திலும்—அட்டை யா. மா. பல நோக்குக் கூட்டுறை
ஏச் சங்க கூட்டுறவு அச்சகத்திலும் அச்சிடப்பெற்றது